

Giới thiệu Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào

Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào là truyện huyền huyền hay xoay quanh về phiên bản Cổ Thước thượng thần: Hắc là một trong số thượng thần ít ỏi trên Cửu Trọng Thiên, cùng Thiên Đế xưng gọi huynh đệ, vừa vận bà vợ của huynh đệ nhìn hắc không vừa mắt.

Chọn trúng một nữ oa tử, lại làm cho một gây đánh tan. Khó khăn khai sơn thu đồ đệ, cuối cùng rước về một đám cổ quái. Giữa rừng tùng lá xanh thấy đồ đệ mặt tề liệt cùng đồ tôn bất minh??

Loạn luân. Tiểu đồ tôn có chút tuệ căn lại cứ thích tiểu tiên của Bích Dao trì?? Đoạn tụ. Cuối cùng là hối hận vì thu nhận một hồ yêu, bị một kẻ ước bán thân chạy đến thanh lâu?? Đau đầu.

Phiên bản Tiểu Cửu lên núi tìm thần tiên: Đầu óc có chút ngu ngốc, tham ăn, bị nhiều người ghét bỏ. Muốn nhất định phải tìm được một tướng công đẹp trai trở về, cho các người lé mắt. Cái gì, cái gì, ta đây vừa mới quyến rũ được một tiểu tướng công liền bị một đạo cô thu lấy?

Cái gì, cái gì, sư phụ yêu thích kẻ hiếm lạ là ta? Cái gì, cái gì, sư phụ đem kẻ hiếm lạ ta đây ném xuống thế gian lịch kiếp? Cái gì, cái gì, người trong lòng sư phụ lại không phải là ta? Được rồi, được rồi, ta đi, ta trốn tiểu nòng nọc của người, mang theo con người cùng đi!

Bên cạnh việc thưởng thức tựa truyện hay của tác giả Mặc Thập Nhất thì Hồ Ly Truyện sẽ là tác phẩm khiến bạn đọc không thể rời mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ta Muốn Câu Dẫn Tiểu Soái Ca

Tộc hồ ly Thượng cổ Thanh Khâu, thiên địa thần nhân đều kính trọng, tổ tiên Thanh Khâu khai chi tán diệp sinh sôi nảy nở, dần dần sinh ra các chi, lại có một chi rơi xuống Cầu tiên sơn, cổ gia lấy họ là Cầu.

Cầu gia nuôi một ổ hồ từ tổng cộng chín con, da lông tuyết trắng, người nhìn đều yêu mến. Chín con tiểu hồ ly chưa biến thành hình, ra ngoài du ngoạn thì gặp phải nông phu mang theo chó săn lên núi săn bắt. Trời mùa đông, ở cạnh dòng sông nhỏ đã kết băng, trên được cây cỏ che lấp, tám tiểu hồ ly tùm lại một chỗ nghiên cứu, chỉ chờ nông phu cùng chó săn lao vào cỏ lau mọc trong nước sông là thoát thân.

Vừa bố trí thỏa đáng, đại ca lại phát hiện Tiểu Cửu nhà mình mất bóng, tám huynh đệ tỷ muội tìm khắp chung quanh, chỉ có lão tam chỉ vào bờ sông nhỏ nói tới đây thì mùi Tiểu Cửu rất nhạt.

Đại ca sợ hãi không thôi, đi ra ngoài đùa giỡn, nếu như đem Tiểu Cửu đánh mất, thậm chí là bị chó săn ăn tươi, cha mẹ nhất định sẽ lột da mình. Nghĩ như vậy, cũng không kịp sợ hãi, dạt chân ra, điên cuồng chạy tới bờ sông.

Đến bờ sông, huynh muội tám người không khỏi choáng váng. Tiểu Cửu giung giăng đang từ trong nước bò ra, một thân lông hồ ly tuyết trắng ướt nhẹp, thậm chí còn kết băng, toàn thân hắt xì run rẩy liên tục.

Đại ca không có mục đích cản trở của nàng đem nàng kéo về trong động, rồi tinh tế hỏi mới biết được rằng Tiểu Cửu dĩ nhiên muốn thử xem băng rét cuộc cứng tới mức nào. Nàng nói xong liền chọc tức chúng hồ ly. Cha mẹ trở về nghe nói việc này càng đau đầu một trận, nào ai có thể nghĩ, chỉ là sau này càng phát hiện ra Tiểu Cửu đúng là đầu óc có vấn đề.

Hồ ly mẹ tự mình suy nghĩ một hồi lúc này mới chợt nhớ lại, chính thời gian mang thai, bị cây tinh sát vách dọa sợ, bụng bị đánh vào góc bàn, phải chăng, lúc đó đầu Tiểu Cửu cũng bị đụng đến choáng váng?

Người một nhà khổ không thể tả. Ai không biết hồ ly trên đời này chính sinh vật quý báu, nếu như truyền đi nhà bọn họ ra một con hồ ly ngốc, hồ ly cha mang một gương mặt già nua nghĩ, rốt cuộc quay đầu lại. Người một nhà đang ngồi cùng một chỗ thảo luận nên làm sao chữa được chứng ngu dốt của Tiểu Cửu, đã thấy cây tinh thổ hồng học chạy tới báo tin:

“Ôi chào ôi, các người trông nhân rồi quá nhỉ, ta vừa thấy Tiểu Cửu nhà các người mang một bao bố xuống núi, các người không sợ tiên cô ở núi kia bắt nó đi chứ?” Hồ ly mẹ sững sờ một chút, run rẩy nói: “Không có khả năng, tốt xấu tổ tiên ta cũng là tộc thượng cổ ở Thanh Khâu”.

Hồ ly cha lắc đầu “Một khi phi thăng thì chính là tiên, nàng cho là tiên cô kia là một kẻ dễ trêu chọc?” Dứt lời, liền biến thành chân thân hồ ly đuổi theo Tiểu Cửu. Lúc đuổi tới chân núi thì cũng vừa lúc nhìn thấy một ít lông hồ ly của Tiểu Cửu.

Hồ ly mẹ lúc này tròn tròn mắt, kêu khóc không nên ghét bỏ sự ngu dốt của Tiểu Cửu, hồ ly cha vội vàng viết thư gửi về chúng huynh đệ tỷ muội rằng chuyện lớn xảy ra rồi, trong đó viết “Bất cứ giá nào, nhìn con hồ ly nào bộ dạng giống Tiểu Cửu hãy đưa nó về Cầu Tiên Sơn, Cầu gia sẽ có tạ lớn”

Lại nói, Tiểu Cửu xác thực rời nhà đi ra ngoài. Nàng nghe thấy được cha mẹ cùng ca ty ty nói chuyện, tí mi suy nghĩ rốt cuộc tại sao gia đình lại bất hòa. Nhưng nàng thật ra hiểu một đạo lý.

Nàng từng nghe mẫu thân nói về biểu tỷ, biểu tỷ nàng đã lớn thành một tiểu thư xinh đẹp động lòng người, lúc cần tìm một tướng công tuấn tú. Mị thuật của nàng làm cho mọi người đều điên đảo, ngay cả Thiên Vương lão tử cũng không thoát được tay nàng, bà bà đối biểu tỷ ca ngợi không ngớt. Cho nên nàng suy nghĩ, nếu như mình cũng có thể tìm một tướng công như vậy trở về, cha mẹ cũng sẽ không ghét bỏ mình như vậy nữa.

Ra khỏi hồ ly động cũng không có đi xuống thành trấn dưới chân núi, mà là nửa đường vòng vo một cái, trực tiếp đi tới động Hoa Đào của biểu tỷ và biểu tỷ phụ. Phải nói biểu tỷ của Tiểu Cửu đây chính là một hồ ly truyền kỳ. Trời sanh một đôi mắt xếch, thất lung tùy thời có thể xoay cong lại. Nàng nhìn thấy Tiểu Cửu, đưa tay sờ da lông của nó, nhin không được lú lười:

“Da lông tốt như vậy, thật đáng tiếc.”

Tiểu Cửu nghe không rõ, ôm móng vuốt làm một bộ vái lạy: “Biểu tỷ biểu tỷ, tỷ dạy muội Mị thuật đi.”

Biểu tỷ ngắt một quả nho nhét vào trong miệng tướng công, liếc Tiểu Cửu cười run rẩy:

“Mị thuật là thứ thuật pháp mà hồ ly chúng ta từ nhỏ đã biết, tỷ không thể dạy cho muội được. Thế nhưng...”

Nói đoạn liền dừng lại đánh giá Tiểu Cửu, móng tay đâm đâm đôi môi hồng nộn, phong tình vạn chủng: “Tỷ có thể giúp muội sớm một chút hóa thành một thân nữ nhân, còn việc muội tìm tới một công tử dĩ nhiên là phải tự học.”

Tiểu Cửu vội vã bái lạy biểu tỷ rồi xoay người ngồi dậy, nhưng bị Cố tướng công giữ lại, bấm tay niệm thần chú nhảy lên ngói xanh trên nóc động, xóc lên một khối ngói, từ bên trong lấy ra một vỏ nhỏ.

“Đây là Nhất Mộng Tam Niên, uống một chén tu vi tăng ba năm, hôm nay đều cho muội”.

Tiểu Cửu cảm Nhất Mộng Tam Niên vui không tự kìm chế được, cảm ơn biểu tỷ xong rồi đi xuống núi, chỉ tiếc lúc đi tới đường đều không nhớ rõ. Tùy tiện chọn một đường mà đi.

Tiểu Cửu đi không bao lâu, Cầu Tiên Sơn cho người đưa thư đưa tới, biểu tỷ nhìn một lần ruột đều khổ trương. Thế nhưng Tiểu Cửu chẳng biết đã đi đâu, không thể làm gì khác hơn là pha trò làm bộ mình chưa thấy qua biểu muội đến nơi này.

Tiểu Cửu nhớ mang máng dưới chân núi có một thôn trấn, thế nhưng đi một ngày một đêm vẫn như cũ không có một bóng người, bỗng trong gió thổi đến một cỗ mùi chó săn nồng nặc. Tiểu Cửu nhin không được sợ run cả người, còn chưa kịp trốn được trong bụi rậm chợt nghe thấy người hô: “Ồi chao, người xem, đích thị là một con hồ ly mập mạp, giết nó có thể lấy lông làm cho muội muội một áo bông thượng hạng đó.”

Tiểu Cửu đặt mộng ngồi dưới đất, sợ lạnh run. Người đi săn giương cung thả ra một mũi tên, mũi tên xé rách không khí, thanh âm kia thực sự là mang theo một cỗ hàn khí chết chóc, Tiểu Cửu ngậm đuôi cuộn thành một đoàn, nghĩ thầm ước rằng sau khi thoát khỏi, sẽ bắt người quay về Cầu Tiên Sơn, không cần học Mị thuật, khỏi cần tiểu soái ca, còn hơn là như bây giờ chờ người tới làm thịt.

Đột nhiên nổi lên một trận gió, dẫn theo một mùi hương hạnh hoa. Tiểu Cửu nhắm mắt nhắm mũi chậm rãi mở mắt, chỉ thấy cả người thiếu niên một thân trường sam xanh biếc tuần lẳng đứng đó, bàn tay đang nắm đích thị là mũi tên vừa mới phóng tới.

Tên đi săn gấp gáp phá hủy chuyện tốt của mình liền có chút không cam lòng, lại nhìn đối phương ăn mặc dường như không giống như người bình thường, chỉ sợ là không thể đắc tội công tử quý tộc nhà giàu, vì vậy không thể làm gì khác hơn là thử thăm dò kêu âm lên: “Người từ đâu tới, ngẫu nhiên phá hoại chuyện tốt của cha con chúng ta?!”

Trường sam niên thiếu dường như cũng cảm giác mình không có việc gì bỗng dừng lại cản trở nhân gia săn thú, quay đầu lại thấy Tiểu Cửu làm bộ đáng thương, cảm thấy thực sự không đành lòng để nó cứ chết như vậy, cắn răng, quay người nói với người nọ: “Ta từ đâu tới không cần biết, then chốt chính là, tiểu hồ ly người muốn giết chính là sủng vật của ta, ta đây không cho phép.”

Con trai thợ săn tính tình bướng bỉnh, dặt dẹo sẵn đi về phía trước hai bước, hù dọa làm cho Tiểu Cửu không tự chủ nhích lại gần chân của trường sam thiếu niên. “Người dựa vào cái gì mà nói nó là của nhà người? Người có nói rằng toàn bộ cánh rừng đều là của nhà người chẳng lẽ cũng bắt chúng ta tin, chúng ta ở trong trấn này, ai cho phép người dám tùy tiện động thủ.”

Thiếu niên gãi gãi đầu suy nghĩ. Tiểu Cửu rất sợ hấn thay đổi chủ ý, cái mạng nhỏ của mình sẽ không giữ được, đành mở miệng ngậm vạt áo của hấn cố sức kéo kéo

Thiếu niên cúi đầu liếc Tiểu Cửu một cái, Tiểu Cửu chợt dùng hai cái chân sau đứng thẳng lên, hai cái chân trước khoát lên chân của hấn thật giống như con chó nhỏ nhà giàu sang nuôi muốn lấy lông chủ nhân.

Thiếu niên trong đáy lòng âm thầm phỏng đoán một hồi nhin không được lú lười: “Chuyện lạ, tiểu súc sinh này hình như nghe hiểu được tiếng người”.

Tiểu Cửu thấy sắc mặt dặt dẹo của cha con thợ săn, không khỏi nóng nảy, hai cái chân sau chợt phát lực, mặc kệ các người, phóng một phát liền bay đến trong lòng thiếu niên kia. Sau đó Tiểu Cửu liền sừng sột.

Hồ ly trên người đều khoác một tầng da lông ấm áp, nhưng nó rốt cuộc tuổi còn nhỏ, da lông lớn lên còn không dày, mùa đông luôn cảm thấy lạnh lẽo,

trong lòng thiếu niên này không chỉ ấm áp, mà còn hoàn quanh quẩn một cổ hương hạnh hoa ngọt ngào. Tiểu Cửu không khỏi say mê , cắn vạt áo thiếu niên lại tiếp tục chui vào hai phần nữa.

Con trai thợ săn mắt không khỏi choáng váng. Hắn và cha hắn quanh năm săn thú, đều biết hết tập tính tất cả súc sinh trên ngọn núi này. Súc sinh kia không phải nuôi trong nhà hay sao lại có thể thân người như vậy. Mới vừa rồi bộ dạng phách lối giờ không tự chủ bỏt đi vài phần

Thiếu niên cúi mặt xuống, hướng phía bọn họ hếch hếch cằm, không nói hai lời ôm Tiểu Cửu xoay người rời đi. Đi qua một ngọn núi nhỏ, lúc này mới mở ra vạt áo, vừa nhìn Tiểu Cửu co rúc ở trong ngực hắn lúc này cư nhiên ngủ thẳng cẳng. Sắc trời phát ra sắc hồng hồng, báo trước một trận đại tuyết sắp đến, thiếu niên nhìn một vòng bốn phía , mang theo Tiểu Cửu trốn vào trong một sơn động

Tiểu Cửu ngủ nhẹ nhàng vui vẻ, cũng không quan tâm tới gương mặt xấu hổ, cái bụng hướng lên trời. Trong giấc mộng, nàng mơ mình biến thành một tiểu nữ nhân xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, ngoài cửa thiếu niên cầu thân xếp một hàng dài dưới chân núi Cầu Tiên . Mầu thân nàng mặt mày rạng rỡ vui vẻ, mười tám dặm thôn hồ ly thân thích đều nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, từng bước từng bước chỉ về phía nàng làm gương giáo dục con cái mình.

“Ngươi xem đi, Tiểu Cửu mười tám liền thay đổi, trở nên thật tự tin.” .

Vừa lúc đó, Tiểu Cửu bị bao tử kêu ‘ọc ọc ọc’ của mình làm cho tỉnh lại.

Trong sơn động đã có lửa, Tiểu Cửu hướng bụng ngủ cách đó không xa, ấm áp mà lại không nguy hiểm. Ánh lửa sáng tắt, trong sơn động cũng không rõ hơn vài phần không khí lạnh mạn , Tiểu Cửu vầy vầy đuôi chợt nhớ tới biểu tỳ nói, thăm nghĩ nên thử một lần dụ dỗ tiểu soái ca, lại không phải vừa vặn có một người sao. Tìm khắp nơi, nhưng lại không thấy hình bóng tiểu soái ca kia kia.

Tiểu Cửu nâng bước chân dạo qua một vòng, vẫn không phát hiện ra bóng dáng tiểu soái ca, cái mũi nhỏ lộ ra, ngửi thấy được trong không khí cư nhiên có hỗn loạn một mùi máu. Thăm dò nhìn một chút gió tuyết bên ngoài, tâm hoang mang một cái, liền cụp đuôi chạy theo hướng có mùi máu.

Thiếu niên dường như là bị kẻ nào đó truy sát, lúc Tiểu Cửu chạy tới hắn đã bị chém mấy nhát kiếm ngã vào trong tuyết, bốn phía tuyết trắng làm hắn một thân máu đỏ nhìn tựa như một đóa hoa xinh đẹp. Tiểu Cửu hoảng hốt không hiểu. Trong đầu lần quẩn một cái ý niệm rằng là tuyết đối không thể để cho hắn chết.

Cầu gia là một chi của Thanh Khâu, tuy rằng thành phần máu thuần không nhiều lắm, nhưng rốt cuộc vẫn có công hiệu cứu người. Tiểu Cửu đưa móng tay rạch vào da thịt, nhưng ngay cả da lông cũng chẳng sứt mẻ tí nào, móng vuốt dính đầy tuyết trắng, tựa hồ giống như đang cười nhạo nàng.

Lại nói Tiểu Cửu khuyết điểm rất nhiều, ưu điểmhoàn toàn không có. Nàng hết lần này tới lần khác liều chết suy nghĩ. Nếu chân thân hồ ly ta không cần nỡ, hóa thành hình người có thể được sao, từ trong lòng mang ra Nhất Mộng, không suy nghĩ nhiều liền đem toàn bộ đồ vào trong miệng.

Thiếu niên tuy rằng mất máu quá nhiều, nhưng ý thức lại rất thanh tỉnh. Hắn cảm giác được Tiểu Cửu ngồi ở bên cạnh hắn, cảm động và biết tiểu súc sinh này thật là có lương tâm, không giống các huynh đệ lãnh huyết không có tâm can của hắn, vừa mở mắt con người cư nhiên thấy Tiểu Cửu còi lỏng hồ ly hóa thành một nữ tử dung mạo xinh đẹp , đầu óc ‘Ong’ lên một cái, cư nhiên sợ hãi đến hôn mê bất tỉnh

Chuyện kể rằng, thiếu niên này đang trong giấc mộng. Xác thực hơn là hắn đang mộng xuân.

Hắn mơ tới tiểu hồ ly hoá thành một nữ tử xinh đẹp đem hắn kéo về trong sơn động, chẳng làm tiên pháp gì cư nhiên chữa được vết thương của hắn, hơn nữa, cư nhiên lại tắt đèn chuyển cảnh nàng đang lấy thân báo đáp.

Nàng nói cho hắn biết nàng tên Cầu Nhi. Hắn cũng một mặt động tình ,một mặt nói cho nàng biết hắn gọi Nhan Ngọc.

Vừa cảm giác tỉnh mộng lại chẳng còn có cái gì hồ ly mỹ nữ. Nhan Ngọc chỉ nói rằng chính mình ban ngày chạy đi lại bị bệnh thần kinh, lại không phải là bị hồ ly tinh câu hồn, lúc này mới sinh ra nhiều phán đoán. Mộng xuân, cư nhiên hắn nằm mộng xuân.

Hắn búng một cái lên vạt áo dính tuyết, lúc này mới cảm thấy không đúng. Vạt áo màu lục của hắn lại sinh ra nhiều lỗ thủng dính máu. Trên y phục xuất hiện vết tích nhuộm màu đen , tí mị lại ngửi còn có mùi máu tươi, thể nhưng trên da không hề có vết, vạt áo bên trong cũng hoàn toàn trơn trượt như lúc ban đầu. Nhan Ngọc sững sốt. Chẳng lẽ, hết cả cảnh trên đây đều là thật? Hắn cứu tiểu hồ ly quả thật là một hồ ly tinh? Nghĩ như vậy hắn cư nhiên sinh ra một tia hàn ý.

Hồ ly tinh trước giờ đều dựa vào hút dương khí nam tử mà sống . Chưa biết chừng hồ ly tinh này như thế này đối bụng lại muốn quay về đây nguyên rủa hắn, sứ mạng của hắn còn chưa hoàn thành, nếu là chết thảm ở chỗ này quả thật không được. Nghĩ đoạn liền cột chắc đai lưng rồi khỏi sơn động.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Trời Xui Đất Khiến

Edit: TM

Beta: Rika

Tiểu Cửu rốt cuộc cũng quỵến rũ được một tiểu soái ca , tâm niệm luôn tập trung nghĩ về việc mình đã làm , nghĩ hẳn thức dậy nhất định là rất đói, vậy là nàng liền chạy ra khỏi sơn động đi kiếm đồ ăn. Nàng vừa chạy một mạch trên đường vừa suy nghĩ rằng nhất định tiểu soái ca sẽ thích diện mạo của mình. Nói ra thì cũng kỳ lạ, mọi người đều nói nàng ngu dốt, nhưng mà vừa nãy khi nhìn trên mặt băng, nàng thấy diện mạo mình so với biểu tỷ cũng không kém hơn nha.

Tiểu Cửu đi một mạch cuối cùng cũng nhìn thấy một hộ nông gia, lại nhìn thấy nhà người ta nuôi một đàn gà thì không ngừng được chảy nước miếng.

Ấy vậy, nàng cứ nhiên chỉ nhìn một cái lại có thể làm cho người nông phu đem một con gà mái màu đỏ cổ mang theo chăm hoa vàng tặng nàng. Nàng trong lòng đắc ý, thầm suy nghĩ, phải chăng mị thuật của nàng xem như đã luyện thành??

Hướng người nông phu kia làm bộ vái chào, nàng liền quay đầu hướng sơn động kia đi.

Lại nói, người nông phu nhìn nàng đi xa, đặt mông ngồi xuống mặt đất , hồi lâu mới cất giọng khàn khàn gọi nương từ nhà hắc.”Nương tử, nàng nhanh đi tìm trường thôn, kêu người lên núi thỉnh tiên cô đến thu yêu”

Nương tử hắc sừng sốt.”Phu quân, giữa ban ngày làm sao có yêu quái tới?”.

Nông phu căng chân run lên không đứng dậy được, vỗ đùi hô: “Gọi nàng đi nàng phải đi, mới vừa rồi cái kia ...Nàng ấy, nàng không nhìn thấy sao , bộ dáng tuy nói khá ái, nhưng mà cứ nhiên ở sau lại có một cái đuôi rất dài nha!”

Người đàn bà kia giật mình một cái, kêu con trai vào nhà, chính mình đem nước dính ở vạt áo lau nhanh hai cái, một đường hô cứu mạng chạy đi tìm trường thôn.

Tiểu Cửu ngâm nga âm điệu hát, một đường lác lác eo nhỏ nhắn, đi ngang qua một nghĩa địa thấy một lão phụ nhân tại nơi vắng vẻ mồ mả. Trong miệng lầm bầm “Hỗn tiểu tử, kiếp sau một lần nữa làm người, đừng nên đi đường cũ nữa .”

Tiểu Cửu cắn cắn ngón tay, thoáng nhìn chính mình không cần thận lộ ra cái đuôi liền nhanh nhanh dấu đi, xoay người bốn chân chầm đất liền bắt chước bộ dáng hồ ly đào đất, lập tức ở một bên đào ra một cái hố. Xem xem xét xét chung quanh, tiện tay đem con gà kia tới hố chôn vào, rồi lấy đất đắp lên thật tốt, lại lượm một khối gỗ, thô thô cong cong, tự mấy chữ rồi dựng lên.

Lão phụ nhân này khóc tề con trai mình xong đi ngang qua, thấy một tiểu cô nương xinh đẹp thanh tú ở mộ phần quỳ ,nhìn không được chào hỏi . “Cô nương cũng đến bái tế thân nhân?”. Tiểu Cửu hướng bà ngọt ngào cười.”Dạ, ta là đến thăm thân nhân.”.

Phúi phúi móng vuốt nàng lại cùng lão phụ nhân nhận chào hỏi, rồi hướng sơn động đi. Lão phụ nhân liếc mắt nhìn chữ trên mảnh gỗ một cái, nhìn không được thở dài, thu thập đèn nến đang chuẩn bị đi, chợt nghe trong đám cỏ cây khô một trận âm thanh sột soạt, không bao lâu cứ nhiên chui ra một người anh tuấn thiếu niên.

Thiếu niên thấy có người cũng bị hù một cái, tinh tế đánh giá một trận rồi mới yên lòng, để ý y phục ra vẻ trấn định, trong lúc vô tình thấy bia mộ Tiểu Cửu vừa lập không khỏi ngây ngẩn cả người

“Cầu Nhĩ chi mộ”

Cầu Nhĩ. Hắc nhớ kỹ, thiếu nữ cùng hắc trong mộng triển miên hình như cũng kêu tên này . Chẳng lẽ là... Chẳng lẽ là... hồ ly tinh này mới vừa lớn, vì cứu chính mình cứ nhiên lại đi đòi nhà ma ? Đã vậy thì bia này do ai lập?

Hắn nhìn mọi nơi xung quanh một hồi, hướng tới lão phụ nhân đã vái bái.”Xin hỏi thím, mới vừa rồi có thấy người nào từ nơi này đi qua?”

Lão phụ nhân gật gật đầu, chỉ vào hướng Tiểu Cửu vừa đi.” Có một cô nương tại nơi này bái thân nhân vừa mới rồi đi.”.

Nhan Ngọc quay lại nhìn. Đúng rồi đúng rồi, tất nhiên là nàng vì cứu mình mà hương tiêu ngọc vẫn ,tỷ muội của nàng trùng hợp lại đây tìm được thi thể của nàng. Nói như thế, nhưng thật ra là chính mình có lỗi, hại người ta mất đi một sinh mệnh yên lành. Nhớ tới vừa mới rồi, Chính mình còn phỏng đoán Cầu Nhĩ là muốn hại mình, trong lòng không khỏi có một phần ảo não xấu hổ.

Hắn chần chừ trong phút chốc, sau đó quỳ gối trước mộ phần vái hai cái , thần sắc thu vào, trong lòng yên lặng nhớ kỹ: ‘Tiên cô, nếu ta đại hận được báo, ngày khác nhất định xây dựng cho ngươi một cái hồ tiên miếu, cho ngươi vạn năm được hương khói’. Lễ bái chấm dứt, cũng không kéo dài, vội vàng lên đường đi .

Lại nói đến Tiểu Cửu, suy nghĩ đơn giản. Chỉ nghe lão nhân gia kia nói ‘không đi đường xưa lối cũ’, trong lòng cân nhắc. Mình một khi thành hình người, vậy không cần đi lại con đường ngu dốt trước kia , hôm nay coi như Cầu Nhĩ đã táng ở tại nơi này, từ nơi này đi ra nhất định phải là mỹ mạo danh chấn mười dặm tám hương hồ yêu , cho nên nàng mới khắc một cái mộc bài như vậy.

Nàng trở về trên núi, chân hồ ly còn chưa có bước vào trong động lại đột nhiên nghe được phía sau một tiếng quát vang, chưa quay đầu, chợt nghe có người quát: “Hồ yêu lớn mật, giữa ban ngày cứ nhiên đi ra ngoài gây họa, xem ta thay trời hành đạo!”.

Một trận kim quang chụp đến đỉnh đầu Tiểu Cửu, Tiểu Cửu đầu óc liền mơ hồ, còn không có phản ứng, bốn chân ngã chổng vó xuống đất rồi bất tỉnh nhân sự.

Người tới đứng là tiên cô mà trưởng thôn thỉnh đến – đại đệ tử của Cổ Nhạc tiên cô núi Cổ Nghiên, hẳn ngồi xuống, sau đó đem Tiểu Cửu thu vào bảo tháp sư phụ cấp, liền ngang lăm liệt quay người dẫm lên đám mây đi phục sư mệnh..

Thời gian thấm thoát, thoáng lên một cái đã là trăm năm sau. Cổ nhạc tiên cô có một gốc cây Phở Đà*, trăm năm kết một lần quả. Nước quả thực có khả năng luyện yêu công hiệu. Một ngày này, cây Phở Đà lại kết trái. Đại đệ tử Cổ Mặc Từ hái quả đập nát rồi thả vào trong luyện yêu trì. Ai lại nghĩ, luyện yêu trì vừa mở ra, mắt hắn không ngừng choáng váng, chờ hồi phục tinh thần liền gọi sư đệ chạy nhanh đi mời sư phụ tới.

(*cây Phở Đà: là giống cây hiếm, còn gọi là cây tai ngỗng. Thuộc họ Hoa Mộc (Betulaceae). Lá rộng hình trứng hoặc bầu dục, đầu lá nhọn, dài 4,5 – 7cm, cạnh răng cưa, mặt có lông. Cuống lá có lông nhung rậm. Trục chum quả có lông bọc quả trứng hoặc bầu dục, hơi cong lưỡi liềm. Quả nhỏ hình trứng, đầu có lông. Nguồn: bachkhoatrithuc.vn)

Núi Cổ Nghiên chiếm cứ tuyệt hảo địa thế, khí hậu thuần chất, trên núi kỳ trấn dị bảo nhiều không đếm xuể. Cổ Nhạc tiên cô mang theo chúng đệ tử tu hành ở núi Cổ Nghiên Bắc, ngồi trên đám mây tía, đệ tử ngồi đây ít nhiều cũng có năng lực.

Hôm nay nàng đang tĩnh lặng tiếp nhận hải vân cuộn cuộn, đột nhiên nghe được đệ tử hồi báo, nói sư tôn thượng thân Cổ Thước hạ phàm lịch kiếp trở về vị trí. Chỉ là nghe nói mới vừa trở về vị trí cũ liền gây ra một trận đại sự.

Cổ Nhạc tiên cô vẻ mặt trầm trọng, vừa muốn rời núi đi nghênh đón sư tôn, chợt gặp một đệ tử thân sắc vội vàng đi tới, thật xa liền hô to.”Sư phụ, sư phụ, luyện yêu trì có đại sự xảy ra.”

Cổ nhạc tiên cô tả hữu hợp lại tính toán. Chuyện của sư tôn, dù sao người tu hành cũng tới bậc thượng thân, cũng không đến nỗi làm lẫn quá lớn. Nhưng ngược lại chuyện ở luyện yêu trì, một lũ yêu vật bên trong nếu trốn thoát đi ra ngoài, chính là nghiệp chướng nặng nề. Nghĩ xong, bèn nhắc váy, sắc mặt khó coi theo đệ tử báo tin một đường hướng luyện yêu trì đi tới.

Lúc này Tiểu Cửu mơ mơ màng màng ngủ bao lâu chính mình cũng không rõ, một thân xương hồ ly suýt nữa đều nát. Hôm nay lại chỉ cảm thấy một đạo kim quang chói mắt, nàng cố gắng đem ánh mắt hé mở ra, liếc mắt một cái liền thấy trên đỉnh đầu nằm úp sấp một khuôn mặt tò mò. Nàng vừa động, toàn thân vô cùng đau đớn, vật và hóa thành hình người cũng không được, lại thấy mình nằm trên đài sen, nhìn không ra cảnh vật gì, cũng không biết là đang ở địa phương nào.

Phía trên có một trận nói nhỏ, đột nhiên một cái nghiêm túc nói nàng nằm yên lại đây. Tiểu Cửu nghe nàng nói: “Quái lạ, nó vẫn là một tiểu hồ yêu. Ở trong luyện yêu trì một trăm năm cứ nhiên không hóa thành máu loãng, quả nhiên là có tiên duyên. Cổ Mặc Từ, đem nàng dẫn tới.”

Tiên duyên, tiên duyên, Tiểu Cửu mới mặc kệ, vừa ban này nằm mộng thấy thịt gà, còn có tiểu soái ca kia. Nàng mới không rảnh rỗi để ý phản ứng những người này, liền mau chóng cuộn tròn thân mình lại tranh thủ thời gian ngủ...

Tỉnh lại, lại thấy mình có thể thoát khỏi cái địa phương tràn đầy xác thối kia. Tiểu Cửu lật mình phát hiện mình đã thoát ly khỏi chân thân hồ ly. Đưa mắt nhìn xung quanh, giường gỗ khắc hoa, chén trà cũ kỹ, không khí lại còn có một cỗ mùi hạnh hoa nhàn nhạt. Chắc hẳn đây chính là một khuê phòng của một tiểu cô nương.

Đầu óc của nàng lại bắt đầu không linh hoạt, núi Cầu Tiên, tiểu soái ca, con gà, lão đạo cô. . ., tất cả giống như một giấc mộng? Kỳ thật nàng chính là tiểu thư nhà quan?

Nàng đứng dậy phải trái nhìn một hồi, nhìn thấy cái móng còn có một cái đuôi tròn xoe. Đối với gương đồng cẩn thận đánh giá một hồi, phát hiện một trăm năm sau, bộ dáng của mình lại thay đổi vài phần.

Cửa gỗ phía sau bị người đẩy ra, Tiểu Cửu giật mình, động tác nhanh chóng tránh ở dưới bàn trang điểm, thấy một đứa nhỏ tròn vo chậm chạp bụng chèn đĩa tiến vào, đối Tiểu Cửu hô: “Tiểu Cửu, mau tới ăn cơm, đợi lát nữa sư phụ muốn gặp ngươi.”

Tiểu Cửu sững sờ, vốn sợ hãi tránh ở đằng sau bàn trang điểm, lúc này lại lộ ra nửa cái đầu.”Ngươi như thế nào biết ta gọi là Tiểu Cửu?”

Thịt viên (ý là nói nhóc này mập mập nhiều thịt) sững sờ.”Ngươi kêu Tiểu Cửu? Ha ha, thật khéo, đó là bởi vì trong sư môn ngươi đứng hàng thứ chín, cho nên vừa vặn có cái tên này, không ngờ ngươi thật sự tên là Tiểu Cửu?”

Tiểu Cửu còn muốn ngụy biện, nghĩ thầm rằng: “Ta vốn tên là Cầu Nhi nha. Lại nghe thịt viên không nhịn được sột ruột đứng lên kêu.””Này này này, mau ăn cơm, ăn xong rồi đi gặp sư phụ, sau đó đợi sư tôn về núi.”

Tiểu Cửu thêm vào quần người cái gì sư phụ, cái gì sư tôn, thấy trong chén đĩa có thịt gà, nước miếng chảy một dòng, sợ sệt chui ra, không nhìn thấy nguy hiểm, ôm chén đĩa lại né trở về. Thịt viên nhìn cảm thấy thú vị, khanh khách cười không ngừng, khó khăn chờ Tiểu Cửu ăn tới khi cảm thấy mỹ mãn, khuyên can hết lời mới xem như đem được tiểu hồ ly này lừa tới phía trước Ngự Linh điện.

Phía trên Ngự Linh điện là ngôi lưu ly chọn được ở Tây phương, nghe nói là Phật tổ ngồi xuống hai khối liên hoa trạm trở mà thành, Tiểu Cửu vào Ngự Linh điện cả người không được thoải mái, gương mặt thấy Cổ Nhạc tiên cô, đầu gối mềm nhũn quỳ rạp trên mặt đất làm một cái đại lễ.

Thịt viên nhìn không được xi một cái cười ra tiếng.

Cổ Nhạc tiên cô sắc mặt lạnh lùng trừng mắt nhìn thịt viên một cái, thịt viên ngay tức khắc dừng lại, quy củ đứng ở bên người Đại sư huynh. Tiểu Cửu đợi một hồi lâu đều không thấy có động tĩnh, lúc này mới run rẩy ngừng đầu.

Cổ Nhạc tiên cô cẩn thận đánh giá Tiểu Cửu một vòng, có điểm thất vọng. Như thế nào đây lại là một tiểu hồ ly ngu dốt, muốn nói ưu điểm, thì phải là da lông coi như dày. Gân cốt cũng không thấy tinh chất gì đặc sắc, sao còn có tiên duyên, luyện yêu trì lại không mấy may đã thương nàng ta?

Cổ Mặc Tử thấy sư phụ hồi lâu không nói lời nào hắng giọng. Cổ Nhạc tiên cô vội vàng hoàn hồn, trọng chấn uy nghiêm, đề thấp thanh âm nói: “Tiểu hồ yêu, trăm năm trước ta thu ngươi nhập luyện yêu trì ngươi đã tỉnh ngộ chưa??

Trông mắt Tiểu Cửu chuyển động một vòng, thầm nghĩ ta phải tỉnh ngộ cái gì đây? Ta vừa cai sữa, lúc sau tới nông gia trộm gà, khó khăn lắm mới bắt được một tiểu soái ca, nhưng cũng là người tình ta nguyện, sao phải tỉnh ngộ? Nếu trước mắt cho nàng nói rõ ràng, nếu như dứt khoát tỉnh ngộ, chỉ sợ như thế này lại càng làm cho người ta đưa nàng quay về luyện yêu trì thôi hoặc kia đi!!

Tiểu Cửu phủ phục trên mặt đất làm một cái đại lễ, thanh âm một chút không dám chậm trễ “Tiểu Cửu biết sai.”

Cổ Nhạc tiên cô vừa lòng gật gật đầu. “Bây giờ, vậy ngươi có nguyện nhập vào phái chúng ta tu tập tiên pháp, tạo phúc cho dân chúng, biết đâu một ngày kia có thể phi thăng thành tiên cũng nên?”. Tiểu Cửu nghe nói ở Cửu Trọng Thiên có vị thần tiên nuôi rất nhiều tiên hạc, khỏe miệng nhin không được liền chảy vài giọt nước miếng. Thật mạnh gật đầu một cái, vui sướng đáp: “Tiểu Cửu nguyện ý.”

Cổ Mặc Tử chỉ dẫn Tiểu Cửu đến chỗ Cổ Nhạc tiên cô dâng trà, chợt nghe tiểu đệ tử coi giữ sơn môn thông báo.

“Tiên cô tiên cô, sư tôn trở về núi.”

Tiểu Cửu lộ đầu ra theo sau mọi người đi xem náo nhiệt. Đến hành lang thì nhìn thấy xa xa có một người thân áo dài, thất lưng gấn huyết sắc mỹ ngọc, bộ dạng đều toát lên vẻ phong lưu khí khái của mỹ nam tử.

Tiểu Cửu hít một cái không nhịn được cảm thán, thật là bộ dạng tuấn tú, đợi ngày nào đó phải thi triển Mị thuật đem hắn trở về Cầu Tiên Sơn khoe khoang cả nhà mới được. Nghĩ vậy, đợi cho hắn đi vào, Tiểu Cửu lại không khỏi nhớ tới thư sinh tuấn tú ngày trước nàng đã từng cứu một mạng.

Hắn hiện tại chắc đã sớm mất, không biết là đầu thai xuống nơi nào đi. Âm thầm bị thương một phen, Tiểu Cửu cố gắng nhắc nhở mình nhất định phải sửa cái tật xấu hoa tâm này đi thôi. Chờ khi cùng đám người trên núi này tu hành đắc đạo, nhất định phải hỏi thăm một chút chỗ Nhan Ngọc kia đầu thai xuống.

Nói đến Cổ Thước thượng thần kia, khí chất phong lưu phóng khoáng, coi như là công tử phong lưu có tiếng khắp tam giới. Trăm năm trước, dự tiệc bàn đào của Tây Vương mẫu, lại đi đùa giỡn Ti Mệnh tinh quân, làm Ngọc Hoàng tức giận một phen, giáng hắn một trận xuống nhân gian lịch kiếp tu nhân.

Sau trăm năm lịch kiếp trở về không lên Thiên Cung tạ ơn, lại dẫn theo roi thần Cửu Long Địa Phủ đại náo một trận.

Lại nói, Minh Đế ở Địa Phủ kia vốn là một tên yếu ớt nhu nhược, sợ việc này truyền ra ngoài Cổ Thước thượng thần sẽ không để yên, cố nuôi oán khí, nhưng Vương phi hắn lấy lại là một người đánh đá không dễ chọc, không có việc gì làm, muốn gây sự, tính cách ôn ào, viết một phong trực tiếp bẩm báo cô cô mình. Ngày ngày thổi gió bên gối, Thiên Đế giận dữ, kêu la sẽ đối với Cổ Thước thượng thần kia nghiêm trị không tha.

Như đã nói qua, ngay cả Cổ Nhạc tiên cô đều thấy kỳ lạ. Sư tôn đang yên lành lại chạy đi địa phủ nháo cái gì đây?

Tiểu tiên theo thượng thần trở về len lén mở miệng, ngậm tạch lưỡi một cái.

“Thượng thần hạ giới liền yêu một nữ tử nhân gian, nữ tử mất, thượng thần tới Địa phủ đòi Minh Đế đưa mình Nguyên Thần nữ tử kia.”.

Cổ Nhạc tiên cô đoán chừng là Nguyên Thần nhất định là không muốn về. Một giây kế tiếp thượng thần từ trong phòng tắm rửa đi ra, vội vàng thu lại thần sắc cùng chúng đệ tử bái đão: “Chúng đệ tử cung nghênh sư tôn đại giá.”

Tiểu Cửu còn đang suy nghĩ về Nhan Ngọc, ngây ngốc thăm dò tình huống, mọi người cùng nhau quỳ xuống dưới, chỉ có nàng hồ hồ đứng yên một chỗ, nhìn đông nhìn tây. Thịt viên mất rồi cục nhìn không được, cổ sức kéo vạt áo của nàng. Chỉ nghe “Phù phù” một tiếng vang thật lớn, váy áo dưới chân Tiểu Cửu chịu không được bị rách một miếng. Cổ Nhạc tiên cô mặt đen thui.

Cổ Thước thượng thần sờ sờ cái cằm không hề có râu mép, lông mày nhướn lên. “A, đây là hồ yêu ngu ngốc từ nơi nào tới?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Sư Muội Biến Thành Sư Thúc

“Này. Này. Đây là tân đệ tử mới được thu nhận.” Cổ Nhạc tiên cô sau lưng đỡ mồ hôi lạnh, sợ hồ yêu ngọc này chọc giận sư tôn, liên lụy nàng cũng bị sư tôn một cước đá ra khỏi núi Cổ Nghiên đi.

Cổ Thước thượng thân ở Ngự Linh điện ngồi xuống, tiếp nhận trà bánh Cổ Mặc Từ bung lên. Ngoài cười nhưng trong không cười, bắt đầu đánh giá tiểu Cửu.

“Ta chỉ rời đi hơn trăm năm, quy củ núi Cổ Nghiên có hay không sửa đổi hoàn toàn, Cổ Nhạc nha đầu, nếu để cho người ta biết đường đường là phủ đệ thượng thân cư nhiên thu nhận một hồ yêu ngọc, ngươi nghĩ cái mặt mo tuần tử này của vị sư đệ đâu?”.

Cổ Nhạc cúi đầu trộm thở gấp một trận.

“Sư tôn, này tiểu hồ ly tuy rằng có chút ngu dốt, nhưng lại rất có tiên duyên, ở trong luyện yêu trì một trăm năm, cư nhiên một chút không tổn hại gì. Sư tôn cùng Thanh Khâu có chút giao tình, đệ tử nghĩ, nếu là có thể đem hồ yêu ở Thanh Khâu độ hóa thành tiên, sau này sư tôn có việc muốn nhờ vả cũng có chút thuận lợi”

Sắc mặt Cổ Thước nháy mắt thay đổi, làm cho đại diện độ âm tăng lên vài phần. Hắn một mặt cười, một mặt đưa tay tới sờ Cửu Long thần roi bên hông. Nghiến răng nghiến lợi nói: “Là người nào nói ta sẽ đối với Thanh Khâu có việc muốn nhờ? Còn đệ danh thiếp, Cổ Nhạc nha đầu ngươi nghĩ cũng không tồi nha. Xem ra ta không ở đây một trăm năm, không ai ở bên tai ngươi chỉ bảo, ngươi thật đã quên luôn chuyện năm đó.”

Thân hình chớp động, một roi Cửu Long thần roi đã muốn vung lại đây, Cổ Mặc Từ kinh hãi, rất sợ sư phụ bị thương, bước xa xông lên phía trước che ở trước người Cổ Nhạc, nhắm chặt hai mắt dốc toàn lực liều lĩnh nói: “Sư tôn bớt giận, hồ ly có cái mũi rất tốt!”

Nửa thanh roi kia quả nhiên liền ngừng lại, roi kia mang theo lười gió ở trước ngực Cổ Mặc Từ cắt qua xiêm y, nhưng người hắn lại không có bất kì chút tổn thương nào.

Cổ Thước nâng chung trà lên hộp một ngụm, chính là trà Bích Cừ hiếm có trên Cửu Trọng Thiên, mí mắt cũng không mở ra.

“Nói tiếp.”

Tiểu Cửu nghiêng đầu tránh ở ngoài cửa nhìn vào trong điện, nội tâm thật sâu lay động. Vừa rồi cái Cổ Nhạc tiên cô kia còn hung hăng lắm, lúc này tại đây trước cái gì sư tôn ấy cư nhiên làm trái hồng mềm mại cho người ta bóp nát.

Trước kia ở Cầu Tiên Sơn, thời điểm mẹ nguyên ý cùng các thím Xuân Thụ cùng nhau cắn hạt dưa nói huyền thoại, nói chuyện nhà, lại nói tới việc nuôi dưỡng Tiểu Cửu coi như thành công, vậy nên từ nhỏ nàng liền thích nghe bát quái, lúc này nghe đối thoại trong điện nhin không được lôi kéo Thịt Viên té một cái ngã nhào.

“Các ngươi thực hiện đại lễ với sư tôn sao?”.

Thịt viên vô tội lắc lắc đầu. Lại nghe Cổ Mặc Từ trong điện lấy hết dũng khí, lúc này mở miệng nói

“Đệ tử, đệ tử từng nghe nói hồ ly trên người có hai trong bảo vật, một là tai, một là mũi, bọn họ không chỉ ngửi ra mùi người sống. Mà còn. . .”

“Hử?”

“Mùi nguyên thần cũng ngửi ra. . .” Thanh âm phía sau Cổ Từ Mặc nói nhỏ tới mức không thể nghe thấy. Cổ Nhạc tránh ở phía sau hắn, nhìn thấy bóng dáng đại đệ tử, cảm thấy trong nháy mắt, đại đệ tử đã cao lớn lên. Lập tức liền ra một quyết định, nếu lần này sư tôn bỏ qua cho nàng. Sau này, Cổ Mặc Từ xuống núi nàng không bao giờ cấm hắn không được đi kỹ viện nữa. . .

Sư tôn phong lưu, không đạo lý gì mà mỗi đệ tử đều phải thủ thân như ngọc.

Cổ Thước rốt cục có phản ứng, đảo mắt nhìn thoáng qua Cổ Mặc Từ, lại đảo mắt một cái liếc Cổ Nhạc. Cuối cùng xuyên thấu qua thân ảnh đệ tử, liếc mắt một cái nhìn rõ cái đầu của Tiểu Cửu đang trốn ở ngoài cửa.

Tiểu Cửu rung mình một cái, theo bản năng quay đầu định bỏ chạy, trong không khí lại truyền đến thanh âm hơi dày của Cổ Thước.

“Tiểu yêu tinh, lại đây.”.

Toàn thân giống như bị người ta làm pháp thuật, Tiểu Cửu không tự giác dừng lại bước chân, móng vuốt hồ ly di chuyển, hai chân cư nhiên xoay người chậm rì rì hướng tới Cổ Thước trong điện từ từ đi tới.

Cổ Thước lại sờ sờ Cửu Long thần roi. Cười tới vẻ mặt sáng lạn.

“Đây là phủ đệ của thượng thân, ngươi là yêu, muốn mạng sống phải xuất ra cái gì đó để làm cho người ta tin phục. Là bị ta thay trời hành đạo hay là thoát xác thành tiên, tiểu yêu tinh, chính ngươi phải lựa chọn.”

Cổ Nhạc có điểm sốt ruột. Trộm dắt khoe miệng, hướng tiểu Cửu nháy mắt.”Mau, nói cái gì đi, ngươi có thể gửi được cái gì.” Tiểu Cửu thực sợ hãi, nhưng, càng sợ hãi đầu óc lại càng không sáng suốt. Đôi mắt nhỏ gắt gao nhìn chằm chằm Cửu Long thần roi trong tay Cổ Thước, không tự giác nuốt một ngụm nước miếng. .

“Ngủ thấy. Ngủ được cái gì. Ta cái gì cũng chưa ngủ được.” Một câu nói này lại làm cho Cổ Thước vui vẻ : “Thật sự là một hồ ly ngu ngốc. Cổ Nhạc tha cho ngươi một đường sống, ngươi lại cố tình không chịu, trên núi Cổ Nghiên có khá nhiều mùi, ngươi chính là nói dối. Nói, ngươi thấy được mùi gì, không chừng tâm trạng ta tốt sẽ có thể tha ngươi một lần. Ngươi cái gì đều không ngủ được, ta lưu lại ngươi làm gì?”. Cổ Thước vừa nói xong, đầu óc tiểu Cửu giống như đột nhiên sáng sủa lên một chút. Nàng chỉ vào Cổ Thước, ngu dốt ngây ngốc nói: “A, thật ra có hương vị, một cổ mùi hạnh hoa, trên người của ngươi, cả Cổ Nghiên Phong đều là mùi hạnh hoa.”.

Cổ Thước nháy mắt hóa đá, ngay sau đó cảm xúc dị thường kích động từ ghế bước nhanh xuống, hung hăng nắm lấy vai Tiểu Cửu, run rẩy hỏi: “Ngươi có thể ngủ được trên người ta có mùi hạnh hoa?”.

Tiểu Cửu nhìn Cổ Thước gần trong gang tấc, thấy gương mặt tuấn tú của Cổ Thước lại không sợ, ngược lại còn túm vạt áo hắn đem đầu nhét vào trong vạt cẩn thận ngủ ngời. Cổ Thước thấy nàng hành động lớn mật, trong con ngươi xanh thâm nháy mắt tối sầm xuống. Đưa tay mạnh mẽ kéo cô Tiểu Cửu, đem nàng túm ra ngoài, buồn bực hỏi: “Ngươi đang làm gì?”.

Tiểu Cửu hí mắt, mơ hồ đáp: “Đúng thật là mùi hạnh hoa, còn có rượu Quỳnh Hoa tốt nhất. Đây là Thanh Khâu. A.”

Cổ Thước một phen bụng kín miệng Tiểu Cửu. Thở dài một hơi mới bình tĩnh trở lại. Hắn không ngồi lê dài hoa sen nữa, ngược lại xoay người hướng sương phòng rời đi. Đi được hai bước rồi lại dừng lại, ngay cả đầu cũng không quay lại, mở miệng nói: ” Hồ ly ngốc này lưu lại đi. Nhưng đầu óc của nàng có vẻ không sáng sủa lắm, chỉ sợ Cổ Nhạc nha đầu ngươi không có biện pháp dạy bảo, để ta tự mình dạy dỗ, thu làm đồ đệ, làm sư muội của ngươi”

Cổ Thước yên lặng suy nghĩ trở về phòng, Cổ Nhạc vẫn quỳ trên mặt đất như cũ, nghe Cổ Thước nói mà choáng váng, ngay cả Thập Viên cũng cảm thấy khó tin, túm ông tay áo Cổ Mặc Từ trộm hỏi: “Đại sư huynh, chẳng lẽ chúng ta phải gọi hồ ly ngốc này một tiếng sư thúc?”.

Đệ tử đứng hàng thứ bảy Cổ Tuấn Từ về mặt kinh hoàng, liên tục xua tay.”Ta không muốn, ta không muốn, nếu Ngọc Liên Hoa của Bích Dao tri biết, ta còn có mặt mũi nào đi gặp người nữa”

Mọi người đều cảm thấy Cổ Thước thu Tiểu Cửu làm đồ đệ là sự kiện có thể sánh ngang với việc Cửu Trọng Thiên bị Yên tộc công phá, đa số không cam tâm tình nguyện muốn thừa nhận. Cổ Nhạc rốt cục cũng phục hồi tinh thần, cũng hiểu được ý chỉ của sư tôn sẽ không thay đổi, hiện giờ kết cục đã định, nhiều lời vô ích, khôi phục lại thần sắc lạnh lùng nghiêm trang ngày xưa, phất tay áo đánh tro bụi, thở dài một tiếng đứng lên. .

“Giữa ban ngày còn nói cái gì, còn không chào qua sư thúc các ngươi.”.

Lông mi Cổ Mặc Từ không tự giác run rẩy hai cái, sau đó đi trước làm gương, đưa mắt nhìn Tiểu Cửu, vãi chào một cái.

“Đệ tử bái kiến sư thúc.”.

Chúng đệ tử thấy thế cũng đều bắt chước Đại sư huynh, không tình nguyện nói:

“Đệ tử bái kiến sư thúc.”

Sau đó? Sau đó trong đại điện tĩnh lặng, ngay cả một cây kim rơi xuống đều có thể nghe thấy. Đột nhiên, mọi người nghe thấy Tiểu Cửu mơ mơ màng màng phát ra một tiếng nói mê.

“Nướng gà, rất lớn” (TM: gà nướng đó ạ)

Cổ Nhạc mở hơi lạnh một đường chạy xuống cỏ. Quay đầu đi xem thấy tiểu Cửu đã muốn ngã xuống đất ngủ mê man bất tỉnh. Áo não trong lòng không kềm chế được, chỉ hận đây là sư muội mà sư tôn khâm điểm, nếu không nàng xác định muốn một cước đem nàng đá bay về trong luyện yêu trì kia đi.

Thế nhưng Cổ Nhạc đầu óc thuyền chuyễn coi như mau, chỉ không lâu sau liền phản ứng lại, Tiểu Cửu Chính là ngu dốt đến nỗi đột nhiên ngã đầu xuống liền ngủ, trong này chỉ có bọn họ là không biết.

Cổ Mặc Từ xua tay kêu các sư đệ đem sư thúc không nên thân này, nâng quay về sương phòng, nghiêng đầu hướng sư phụ phân ưu nói: “Đều nói hồ ly có cái mũi linh mãnh, cũng đều nói Thanh Khâu có Thiên Nhật Túy, ngủ một cái liền say, chớ không phải là . . .”

Cổ Nhạc hí mắt sờ sờ cằm.

Chớ không phải là sư tôn cứ như vậy lén lút đã từng tới Thanh Khâu, ở địa bàn người ta ăn uống no say lúc này mới trở về? Nếu là như vậy cũng khó trách, hồ ly ngốc kia ngủ được Thiên Nhật Túy, không ngất xỉu mới là quái lạ.

Tiểu Cửu đang ngủ liền nằm mơ, đầu tiên là mơ thấy gà nướng, rồi sau đó lại mơ thấy người nàng tâm tâm niệm niệm hơn trăm năm – Nhan Ngọc. Thế nhưng chỉ vừa mới gặp được hân, còn chưa kịp sờ sờ lòng ngực hân, nguyên thần của nàng liền trực tiếp bị túm ra.

Tiểu Cửu bắt lực đá đá móng vuốt hồ ly trong không trung, quấy đạp một hồi lâu mới nhận rõ làm người trước mắt là ai, chính là người bắt nàng bái làm sư phụ – Cổ Thước thượng thần.

Cổ Thước lại thay đổi một thân nguyệt sắc trường bào (trường bào màu xanh lơ), thất lung màu xanh ngọc bích, tóc rời rắc cài một ngọc trâm, một bộ phong lưu phóng khoáng, quét ngang lực giới.

Hắn cười mê người, cùng vẻ mặt tỉnh kẻ: “Rốt cục tỉnh?” Dứt lời, vung tay áo đem nguyên thần Tiểu Cửu trở về trong thân xác trên giường

Tiểu Cửu lắc lắc cái cổ trong chốc lát, rốt cục chậm chậm bò dậy. Đôi mắt nhìn Cổ Thước, mờ mịt, đại ra.

Cổ Thước phát ông tay áo một cái, đứng dậy đi đến bên cạnh bàn rót một chén trà nhỏ. Ngoài đầu nhìn lại cười đùa nói giỡn: “Như thế nào, còn muốn sư phụ giúp ngươi thay y phục?”

Tiểu Cửu thực ngu dốt, nhưng không tính là quá ngốc. Nàng biết đây là một người không thể đắc tội, tức thì khí thế như sét đánh sấm sang lại quần áo, đến bên người Cổ Thước chân chồ làm một cái đại lễ.(chân chồ: nịnh bợ)

Cổ Thước cười, vẻ mặt xán lạn “Được rồi được rồi, vài ta vài lần nữa đầu lại bị đập cho ngốc thêm”. Nói xong liền ném cho Tiểu Cửu một cái bình sứ nhỏ, không chút để ý nói: “Đan dược có thể làm tăng lên tu vi, mau chóng ăn vào rồi đem cái đuôi kia của ngươi giấu đi”

Tiểu Cửu quay đầu lại nhìn xem, quả nhiên cái đuôi không biết khi nào đã lộ ra.

Tục ngữ nói, thiên hạ không có bữa cơm nào là miễn phí. Tiểu Cửu nuốt một viên thuốc, vừa mới vừa vào bụng, Cổ Thước liền bày ra một bộ dáng gian kế được thực hiện, từ từ mở miệng.

“Ừ, chân thân hồ ly được che dấu không sai biệt lắm, cùng vi sư xuống núi đi.”

Tiểu Cửu mở to đôi mắt tròn vo, con ngươi không ngừng chuyển.”Ăn gà nướng?”

Cổ Thước trưng ra vẻ mặt ghét bỏ

“Làm việc tốt, có thể cân nhắc. Khụ khụ, lúc trước ta đi tới Địa Phủ của Minh Đế, không nghĩ tới đánh vỡ khóa Phong Quý, xuất phát từ đạo, nghĩa ta phải hỗ trợ đem Quý Hồn chạy trốn tới nhân gian đưa trở về, ngươi có cái mũi linh mẫn, cùng vi sư một đi một vòng, cũng coi như hạng mục tu hành đầu tiên sau khi nhập môn.”

Tiểu Cửu hiếm có lúc thông minh từ khi từ trong bụng mẹ sinh ra. Xuống núi tìm Bách Quý, có phải hay không cũng có thể thuận đường tìm một chút Nhan Ngọc ca ca của nàng? Có sư phụ theo bên người, nghĩ cũng sẽ không lại có đạo cô nào đó đem mình bắt đi luyện yêu. Tiểu Cửu một bên cân nhắc, cảm thấy rất là có lời, liền vui sướng gật đầu đáp ứng.

Cổ Thước cũng không nói nhiều, mang theo Tiểu Cửu quay đầu bước đi. Ước chừng một tuần trà, Cổ Tuấn Tử cùng Thập Viên, hai người cùng hô to chạy tới tìm Cổ Nhạc.

“Sư phụ, sư phụ, không hay rồi, sư tôn bị thiên binh thiên tướng bắt đi.”

“Sư phụ, sư phụ không hay rồi, sư thúc bị một đạo cô bắt đi.”

Cổ Nhạc cảm thấy đầu có điểm choáng váng.

Cổ Mặc Tử coi như trấn định “Núi Cổ Nghiên có kết giới sư tôn tạo ra, nếu có ngoại nhân tiến vào chúng ta tất nhiên sẽ biết đến, nhưng ngay cả ta cũng không cảm thấy có đạo cô cùng thiên binh thiên tướng tới.”

Cổ Tuấn Tử thở hắt hắt”Đệ tử vừa mới tới chỗ sư tôn đưa ngọc thiện (bữa trưa), trong phòng sư tôn không có ai, tìm vài vòng từ trên xuống dưới Cổ Nghiên Phong cũng không thấy bóng người, lúc trước nói sư tôn đại náo Địa Phủ, không phải Thiên Đế phái Thiên binh thiên tướng tới bắt, thì còn có thể là ai đem sư tôn mang đi?”

Thập Viên cũng vội không ngừng tiếp lời: “Đừng thế, đừng thế, trong phòng sư thúc cũng không có ai, không phải đạo cô còn có thể có người nào đối với ngốc... khụ khụ, cảm thấy hứng thú đối với sư thúc?”

Cổ Nhạc đang đau đầu, nghe nói thế liền hết ngay, kéo Cổ Mặc Tử nhỏ giọng nói thầm.

“Hai người cùng nhau không thấy, ngươi xem có phải hay không cùng xuống núi rồi?”.

Cổ Mặc Tử gật đầu “Mũi của hồ ly linh mẫn.”

“Không chỉ có thể ngửi thấy người sống, còn có thể ngửi được nguyên thần.”

Thầy trò hai người nhìn nhau cười một trận xấu xa. Cổ Nhạc thở phào một hơi, bắt giác thần thanh khí sảng. Khoanh chân ngồi xong dần dần nhập định. “Ai da, sư tôn thật đúng là.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Bồn Cô Nương Nhất Định Phải Đến Xx

Đại lục viễn cổ chia năm xe bảy, chiến loạn thay nhau nổi lên. Dân chúng lầm than. Sau có Kinh vương mang binh khởi nghĩa giành lại vùng Trung Nguyên, thống nhất đại lục. Kinh đô đó đặt tại Cố Thành, tường thành chắc chắn không thể phá, vương quốc cũng vạn năm không vong. Đời này truyền cho vị hoàng đế thứ Ba trăm mười tám – lấy tước vị là Hoa Vương.

Cổ Thước mang theo Tiểu Cửu cười mây đạp gió, uống một ngụm rượu Quỳnh Hoa lạnh lẽo, chỉ vào thành đô phồn hoa dưới chân nói: “Cố Thành là nơi địa linh nhân kiệt, có nữ nhân Giang Nam dịu dàng, càng không thể thiếu được thiếu niên hào sảng phóng túng.

Tiểu Cửu run rẩy dựa vào đám mây, vươn cổ ra muốn nhìn xem Cố Thành bộ dáng ra sao, càng muốn người xem có hay không có mùi của Nhan Ngọc. Nhưng theo gió mà đến đều tràn đầy là mùi hạnh hoa trên người Cổ Thước, không bao lâu cũng có chút mơ hồ.

Cổ Thước chỉ sợ nàng say mê hồi tưởng, một đường theo mây ngã xuống, ngã hồng thì không nói, dọa dân chúng phía dưới cũng không sao, chỉ sợ là hấn lại phải đại giá đem này con hồ ly ngọc này nhất trở về, liền đưa tay kéo áo đem Tiểu Cửu nhắc trở về.

“Thượng thần, chúng ta có đi Cố Thành không?” Tiểu Cửu chớp chớp mắt hỏi.

Cổ Thước tự tại liếc nàng một cái. Lại uống thêm một ngụm rượu Quỳnh Hoa.

“Không, chúng ta đi Lệ Đô.”

Thời điểm gặp nàng ở ven sông Lệ Đô, nếu Bách Quỷ bị thả ra khỏi Địa Phủ, nếu nàng có tâm cũng tất nhiên sẽ trở lại nơi đó chờ hấn. Chỉ cần có thể nhìn thấy nàng, cái gì Thiên khuyến giới mệnh, cái gì tiền yêu vĩnh biệt. Chỉ cần hấn còn một hơi thở, nhất định phải mang nàng rời đi.

Tiểu Cửu từ khi sinh ra đã được nuôi dưỡng ở trên núi Cầu Tiên, rồi khỏi cha mẹ xem ra cũng chỉ đi tới trấn nhỏ phía sau núi. Rồi sau đó bị Cổ Nhạc bắt đi cũng nhiều năm, nói về nhận thức, nàng thật đúng là không có. Lúc này nhìn thấy muôn hình muôn vẻ các điều hiểm lạ hiện ra trước mắt, chỉ nhìn không được, cái gì cũng muốn hỏi một chút, quay đầu thấy Cổ Thước không ngờ tự nhắc bản thân nhắm mắt dưỡng thần, không giận mà uy. Dừng khí khó khăn lắm mới sinh ra lại bị đè ép trở về.

Cổ Thước lướt mây tới vùng ngoại ô của Lệ Đô thì hạ xuống, mang theo Tiểu Cửu chậm rì rì đi vào thành Lệ Đô. Trong thành muôn hình muôn vẻ, đầu đường người ùn ùn xem xiếc, Tiểu Cửu giương miệng chỉ vào ngã tư đường không biết nên nói cái gì, lưu luyến hơn nửa ngày tự nhiên đặt mông ngồi xuống đất.

Cổ Thước nhàu mày, khoe miệng bất động, một mặt hướng cô nương đang phóng mị nhãn vuốt cằm đáp lễ, một mặt cắn chặt răng ác độc nói: “Người cũng thật làm sư phụ ta đây thêm chút thể diện.”

Tiểu Cửu cọ cọ cái mũi đỏ rực thần tình ủy khuất: “Thượng thần, trên người ngài, Thiên Nhật Túy hương vị quá nồng, Tiểu Cửu đầu có chút choáng váng.”

Cổ Thước vấy vạt áo nửa ngồi xuống trước mặt nàng, ngoài cười nhưng trong không cười: “Nói hươu nói vượn, Thiên Nhật Túy ta đã uống trăm năm trước rồi” Nói xong, chính hấn cũng nhìn không được mà sùng sột.

Liếm liếm khoe môi, nhìn thấy bộ dáng sợ hãi cùng đáng thương của Tiểu Cửu lại bày ra bộ dáng ngu ngốc, Cổ Thước có chút hoài nghi mang nàng đi theo rốt cuộc có đúng hay không.

“Đi thôi, trước tiên đi tìm khách điểm cho người nghỉ ngơi.” Tiểu Cửu tựa như không được ăn, ngồi ở trên đường la hét như con nít “Chân môi, không đứng lên nổi.”

Cổ Thước trán nóng lên, hận không thể một roi đem này con hồ ly ngọc này chém thành hai nửa.

Cổ Thước thượng thần là ai? Có khả năng công Tiểu Cửu lên trên lưng hấn cùng đi dạo ở trên đường sao?

Tiểu Cửu nằm dài như chết trên chiếu, lại thấy Cổ Thước ở trong quán trà chạy đến chỗ nghỉ chân của một cô nương gần đây bắt chuyện trêu chọc. Cái mũi vừa động, còn có thể ngửi thấy mùi trà thơm ngát. Mặt trời nóng gay gắt, lại sợ uy lực của Cổ Thước, Tiểu Cửu chỉ có thể tiếp tục nằm không nhúc nhích.

Thượng thần nói: ‘Nếu hôn mê, vậy nằm ở nơi này nghỉ ngơi một chút đi, nhưng một đại cô nương giữa thanh thiên bạch nhật nằm dài ra đường thì không tốt lắm, ta cho lập người cái bài tử, sẽ tìm một người dân quý gồi bên người, người được coi như là mẫu thân của nàng bị chết thảm.

Tiểu Cửu còn chưa kịp phản ứng lại, chính mình đây mới vừa cai sữa không bao lâu như thế nào lại trở thành mẫu thân người ta, Cổ Thước bấm một cái liền làm một tiểu nha đầu xinh xắn xuất hiện. Tiểu Cửu được Cổ Thước phóng ra một đạo kim quang che lại thân hình, cũng rốt cuộc không thể động đây.

Cổ Thước ngồi trong quán trà hóng mát, nhìn thấy tiểu nương tử xinh đẹp đối diện, ngẫu nhiên còn có thể kiểm tra tay nhỏ bé, ngửi thấy trên người phát ra cổ mùi hương chỉ cảm thấy vui vẻ thoải mái. Lại liếc mắt một cái nhìn Tiểu Cửu nằm đơ dưới ánh nắng, âm thầm nở nụ cười một.

Đều nói hồ ly thông minh, người lông còn chưa mọc hết, huống chi đầu óc không được sáng suốt lắm, hồ ly ngọc này cũng dám lừa gạt bản thượng thần sao? Muốn để cho bản thượng thần bởi người ư, nằm mơ đi!

Lại uống một ngụm trà, Cổ Thước mơ mơ màng màng lại đứng lên. Cũng không biết trải qua bao lâu, thời gian hẳn là qua một tuần trà, lại là một bữa cơm, Cổ Thước đột nhiên nghe được chung quanh lộn xộn một trận ồn ào. Ánh mắt nhìn qua Quan Hoa lâu, ở đầu đường cách đó không xa, có một cô nương đang chửi ầm lên.

Đoán chừng lại là tiết mục bất kê thông dâm ở giường. Cổ Thước tới nhân gian cũng đã mấy lần, chỉ là chút chuyện cũ mèm. Thứ nhất ngại âm ỉ, thứ hai quả thật không có hứng thú, sờ tới quạt giấy thấy một cái hương Tiểu Cửu đi qua.

Tiểu thương xung quanh phần lớn bị cuộc đấu khẩu bên kia hấp dẫn, thật ra không có ai chú ý tới Tiểu Cửu. Cổ Thước dùng cây quạt hung hăng gõ nàng đầu một chút, giúp nàng coi bỏ một thân kim quang. Tiểu Cửu kêu hai tiếng ngồi dậy, trên đường lại té ngã một lần cuối cùng ngồi yên.

Trong ánh mắt tràn đầy nước, cảm giận nhìn Cổ Thước, mặc dù không cam lòng lại không dám nói gì.

Cổ Thước cười về mặt xán lạn, vỗ hai má Tiểu Cửu bị phơi nắng đến đỏ lên, thực giống như hân kỳ thực quan tâm Tiểu Cửu, nói:

“Thế nào, nghỉ ngơi như vậy đã nửa ngày, thân mình có thoải mái hơn chút không?”

Tiểu Cửu chịu đựng cơn xúc động, rất phối hợp “Thoải mái lắm.”

Cổ Thước lại đắc ý, sờ sờ mái tóc nóng hừng hực của nàng, khen một câu “Ngoan”. Sau đó đứng dậy, ở trên đường đánh giá một vòng, sau đó chỉ vào một khách điểm cách đó không xa nói: “Hôm nay chúng ta nghỉ ở nơi này.” Dứt lời, hướng tới khách điểm đi tới. Nhưng mà đợi cho đến khi đi tới cửa khách điểm, vừa quay đầu lại, không hề thấy bóng dáng Tiểu Cửu.

Trong lòng âm thầm mắng một câu, vốn định để lại hồ ly ngọc này tự sinh tự diệt, nhưng lại nghĩ nàng ta có cái mũi thật đúng là dùng được, hơi có chút luyến tiếc. Cổ Thước vung tay áo, tức giận đành quay lại tìm nàng.

Đi ngang qua một kỹ viện, lại nghe thấy một âm thanh có chút quen tai: “Thế nào, làm chuyện sai còn không giải thích, hoa khôi cái gì đó, rất đẹp sao, người kêu nàng đi ra, nàng có thể đẹp hơn ta sao?”

Này, con hồ ly ngọc này không nên tự tin như thế chứ? Trán Cổ Thước chạy xuống vài vạch đen. Lách qua đám người quả nhiên liền thấy Tiểu Cửu quyền rũ xinh đẹp đứng bên cạnh một cô nương đang ngồi khóc lóc.

Trên mặt cô nương ấy tràn đầy nước mắt, trên người bởi vì té xuống đất mà dính rất nhiều bụi bặm, ở trước người nàng, là một khối thi thể nam nhân đã lạnh ngắt.

Cổ Thước sờ sờ cằm đứng ở trong đám người im lặng. Tai nạn chết người, lần này cùng với lần trước thật giống nhau.

Trong Quan Hoa lâu, tú bà vẫy chiếc khăn đỏ như máu thét to. . .

“Nay, nha đầu kia, chuyện của Quan Hoa lâu chúng ta mà người cũng muốn quản sao? Hừ, đây là Chu Du đánh Hoàng Cái, ai cũng tình nguyện, Yên nhi nhà chúng ta nguyện ý tiếp đãi vị gia kia, coi như là hân có phúc khí. Ai kêu hân không cái tiết chế, dương tình tấn tẩn. Người nói nam nhân này số khổ, chúng ta còn thấy hân chết ở trên giường Yên nhi, đúng là đem vận xui đến cho Quan Hoa lâu. Nếu như không phải hân nguyện ý, dù thế nào cũng không cho phép Yên nhi nhà chúng ta chạm vào hân?”

Tiểu Cửu nghe như lọt vào trong sương mù, càng nghe càng không hiểu. Tuy nàng là một con hồ ly, được gắn mác là hồ ly tinh trong truyền thuyết, nhưng nhân gian cũng không tới nhiều, kỹ viện lại càng không. Tú bà này nói không ngừng, liền làm cái đầu cho Tiểu Cửu vốn mơ hồ lại càng mơ hồ hơn.

Phụ nhân kia nhìn thấy có người vì mình mà đứng ra nói, trong lòng an ủi không ít, lại thấy Tiểu Cửu về mặt mờ mịt không nói, chỉ cảm thấy không thể giải oan, trong lúc nhất thời khóc càng thêm lợi hại.

Cổ Thước không thích nước mắt, nhất là của nữ nhân. Nếu là một tiểu mỹ nhân nũng nịu đối với hân rơi lên, hân có thể hưng trí vỗ vỗ bả vai, xoa bàn tay nhỏ bé, nhưng sao người này một thân đều là đất, đều thấy không rõ bộ dáng, hân nhất thời không có hứng thú. Huống chi, việc này hân cũng coi như nghe được hiểu được

Nam nhân háo sắc vào thanh lâu, chết ở trên giường nữ tử, chuyện này vốn cũng không thể nói rõ là lỗi của cô nương kia.

Hắn từ trong đám người vươn tay đem Tiểu Cửu kéo ra. Tiểu Cửu như ở trong mộng mới tỉnh, nhìn thấy là Cổ Thước, cảm tay áo hân, về mặt tò mò hỏi:

“Thượng thần thượng thần.”.

“Kêu sư phụ.”

Tiểu Cửu sùng sốt.”Sư phụ sư phụ.”.

“Nói” .

“Cái gì gọi là dương tình tần tần?” .

Tay Cổ Thước run một cái, tiu nói thân là vi sư xác thực có trách nhiệm giải thích nghi hoặc cho đệ tử, nhưng, hần một đại nam nhân, như thế nào cùng một tiểu hồ ly mệnh còn chưa dứt sữa giải thích chuyện này đây?

Khi Cổ Thước còn đang cân nhắc, phía sau trong Quan Hoa lâu lâu đột nhiên bay ra một mùi thơm. Hần nhin không được dừng lại, quay đầu nhìn lại. Liền nhìn thấy Tiểu Cửu sắc mặt đột nhiên cổ quái.

Tại tầng hai của Quan Hoa lâu treo một tầng lụa mỏng, phía sau lụa mỏng là thân hình mềm mại của nữ tử. Mùi thơm bắt nguồn là ở nơi này. Nàng ở phía sau rèm chớp mắt một cái, đứng lên, mềm nhẹ mở miệng nói: “Ma ma, việc này cũng không có gì to tát, cho nàng mấy lượng bạc rồi đuổi đi.” Dứt lời, quay người lại ẩn trở về.

Mạng người há có thể dùng mấy lượng bạc liền đuổi đi. Lúc cô nương kia nói xong, mọi người lại đều tựa hồ cảm thấy việc này cũng hợp lý. Vẫy vẫy tay áo, không ai bình vực kẻ yếu, đều tự giãn tán.

Tiểu Cửu túm túm ống tay áo thượng thân, nhỏ giọng nói: “Sư phụ, trên người cô nương kia có hương vị thực đặc biệt.”

Cổ Thước vẻ mặt si mê nhìn chằm chằm tầng lụa mỏng trên lầu hai, nhẹ giọng nói: “Giai nhân Lệ Đô, hương vị tự nhiên không giống người bình thường. Chúng ta đi thôi.”

Tiểu Cửu còn muốn hỏi hỏi Cổ Thước phụ nhân kia làm sao bây giờ, đã thấy Cổ Thước căn bản không lòng dạ nào nói chuyện cùng nàng, thẳng đến khách điểm, liền vào không ra khỏi cửa phòng nửa bước.

Tiểu Cửu tránh ở trong phòng hong khô cái bụng, ngủ thẳng một giấc tới tối, tai đột nhiên nghe một tiếng động nhỏ, tiện đà mở mắt ra nhìn.

Là sư phụ, sư phụ xuất môn.

Tiểu Cửu từ trên giường ngồi xuống, rón ra rón rén tiến đến cửa nằm úp sấp bên khe cửa, đã thấy Cổ Thước một thân cẩm bào hoa phục, càng phong độ nho nhã hơn trước, đến Tiểu Cửu cũng mặt đỏ tai hồng, tim đập thành thịch.

Sư phụ đây là muốn đi đâu? Vì cái gì không gọi nàng dậy?

Rốt cục bộc lộ tài năng trời sinh ưa thích bát quái, Tiểu Cửu vội vàng mặc xong quần áo, một đường xa xa đi theo hần. Tới một cái góc đường, đã thấy Cổ Thước cứ nhiên đi vào Quan Hoa lâu kia.

Trong nháy mắt, Tiểu Cửu hiểu được. Thời điểm Cổ Thước nói về cô nương kia một bộ phong lưu, hần khẳng định là đi tìm cô nương kia. Tiểu Cửu nghĩ được trên người cô nương kia, hương khí ngệt mũi, cùng người bình thường không giống nhau, mơ hồ đã có một loại dự cảm xấu .

Tiểu Cửu cẩn thận nghĩ nghĩ, tuy rằng báai Cổ Thước làm sư phụ chuyện này không phải do nàng cam tâm tình nguyện, nhưng rốt cuộc không thể làm cho hần gặp chuyện xấu, vung lãn vấy cũng theo đi lên, đi đến cửa Quan Hoa lâu, lại bị hai gã gã sai vặt cản lại.

“Cô nương không thể vào .”

Tiểu Cửu nháy mắt mấy cái “Tại sao không thể vào?” .

Gã sai vặt liếc mắt nhìn nhau một cái: “Trừ khi chính cô nương bán mình, bằng không cô nương không thể đi vào, đây là quy củ, nơi này của chúng ta chỉ tiếp đãi nam nhân.”

Tiểu Cửu gãi gãi đầu. Bán thân? Bán thân là cái gì? Mặc kệ nó, nếu bán thân mà mình có thể tiến vào, vậy thì bán thân. Nói xong, khoát tay chặn lại, kiêu ngạo nói: “Bổn cô nương chính là muốn bán thân!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chưa Thực Hiện Được

Quan Hoa lâu, Yên nhi cô nương danh khắp tám phương, tất nhiên không phải ai cũng đều có thể gặp được . Nhất định phải được nàng xem mắt, đồng ý mới cho gặp. Cổ Thước phe phẩy cây quạt ở dưới lầu đợi một hồi lâu, cảm thấy trên lầu có người đang trộm đánh giá mình. Hần tự rót trà uống một hồi lâu, mới thấy tú bà như quỷ dạ xoa kia tươi cười từ trên lầu bước xuống dưới .

Đi đến bên cạnh Cổ Thước làm một cái lễ, sau đó cười nói: “Yên nhi cô nương cho mời, công tử mời đi bên này .”

Cổ Thước vừa thu lại cây quạt, khoe miệng mỉm cười theo tú bà lên lầu. .

Khuê phòng của Yên nhi chỉ có một nha hoàn ở ngoài hành lang, lụa mỏng rủ xuống đất, bức rèm che chớp lên. Trong không khí cũng có một cổ dư hương không hiểu thấm vào lòng người. Cổ Thước đẩy lòng lý âm thầm hít một hồi, tuy rằng là nhân vật không có tiếng tăm, tâm tư cũng coi như lịch sự tao nhã.

Hắn ở trong phòng đi lại hai vòng cũng không gặp người, lại thoáng nhìn nội đường có một bàn tròn, trên đó có một bàn hoa quả và rượu ngon tinh khiết. Cổ Thước cầm bình rượu lên ngửi, nhìn không được thờ dài: “Lệ Đô bây giờ cũng vẫn còn rượu ngon.”

Một thanh âm mềm nhũn theo sau bình phong truyền tới: “Lệ Đô không ừ ra rượu ngon, rượu này là Yên nhi nhờ các thương nhân Tây Vực mang về. Công tử thật biết thưởng thức”.

Theo tiếng vọng lại, Cổ Thước chỉ thấy trên bình phong có hai cây lan thanh nhã, trên có trăng sáng, dưới có nước chảy. Phía dưới là Yên nhi cô nương đang đứng cạnh cây nền

Yên nhi đưa tay vuốt một chút tóc qua tai, nâng tay cầm quần áo bên trên tỉ mỉ mặc vào, xuyên thấu qua tấm lụa mỏng trên bình phong, Cổ Thước cảm thấy choáng váng, khoe miệng nhìn không được mà nhếch lên. Bàn tay trắng nõn vịn tường gỗ, nhẹ nhàng bước tới, hướng Cổ Thước nhẹ nhàng cúi đầu.

Cổ Thước đánh giá nữ tử dưới đèn, khuôn mặt trái xoan, lông mi lá liễu, làn da trắng nõn vô cùng mịn màng, môi hồng nhuận làm xiêu lòng người. Chỉ là những điều này, đặt trên người nàng cũng không làm ai thật ngạc nhiên, vừa vận một đôi mắt hạch nhân, nhìn kỹ lại sinh một tia thần nhiên u sầu.

Mê người, rất là mê người.

Cổ Thước không hiểu tại sao lại nhớ tới đồ đệ Tiểu Cửu ngọc của mình. Con hồ ly kia bộ dáng so với Yên nhi này chỉ có hơn chứ không kém, nhưng lại vụng về, ánh mắt đại ra nhưng cũng rất có cá tính, làm cho người ta nhìn, giống như lâm vào một hồ nước lạnh, hoàn toàn không cảm thấy hưng trí.

Yên nhi thút tha mà đến, đối với Cổ Thước quyến rũ cười, chỉ vào ghế nói: “Công tử mời ngồi.” Tay nâng chén trong chứa đầy rượu ngon.

Cổ Thước chính là một tay hoa hoa công tử già đời, tiếp nhận chén rượu thuận tiện sờ sờ bàn tay nhỏ bé của Yên Nhi, ánh mắt lưu chuyển không tự giác liền phóng ra một cái mị nhãn. Yên nhi thân hoa hoa phong lưu cũng nhiều năm hơn, ngày thường nghề nghiệp nàng làm chính là phải câu dẫn người khác, có ý nhìn Cổ Thước liếc mắt một cái, tim không khỏi cũng đập thình thịch một hồi. .

Nàng cong eo vén áo tiến tới gần Cổ Thước ngồi xuống, nhẹ nhàng hỏi: “Không biết công tử xưng hô như thế nào?”.

Cổ Thước cười mỉm uống rượu đáp: “Họ Cổ.”.

Yên nhi lại nhích gần vài phân: “Vây, Cổ công tử có thích Yên nhi không?” Về mặt biến hóa, nhanh như vậy trở lại khí chất hoa khôi mỹ nữ.

Cổ Thước có điểm nóng lên.

Yên nhi không đợi Cổ Thước trả lời, đột nhiên đứng dậy, một tay ôm lấy cổ Cổ Thước, một tay bưng chén rượu ở trên đùi hắn ngồi xuống: “Cổ công tử nếu không muốn trả lời thì cần phải làm cho người ta vừa lòng, Yên nhi cần phải phạt!”.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, có mấy ai có thể làm được như Liễu Hạ Huệ? Cổ Thước cười ha ha, ai thích làm thì làm, dù thế nào hắn cũng không làm.

Bàn tay to một đường vòng ra phía sau Yên nhi, ở thắt lưng nàng thắt lưng néo mấy cái, ừ, xúc cảm không tồi. Hắn ghé vào bên tai Yên nhi nhỏ giọng thổi khí: “Vây trả lời cô nương như thế nào cũng sẽ không vừa lòng, không bằng, trực tiếp liền phạt đi.”.

Yên nhi nắn mê môi hồng, đỏ mặt cười, với tay đem chén rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó nhắm mắt lại sờ soạng, lại tìm được môi Cổ Thước, nhẹ nhàng hôn lên. Cổ Thước chỉ cảm thấy hai phiến cánh hoa lạnh lẽo bao lấy miệng mình, hương rượu mê người, Yên nhi mở miệng đem rượu chậm rãi chuyển đến miệng Cổ Thước, lại tinh tế hôn môi một chút, lúc này mới mở mắt ra cười quyến rũ hỏi: “Hương vị như thế nào?”

“Mĩ vị.”.

Yên nhi cong môi, vùi đầu lại hôn tiếp, lúc này đây Cổ Thước chỉ cảm thấy đôi môi cánh hoa nóng lên nhiều, chỉ chốc lát sau có một vật mềm mại trơn bóng linh động như xà trong miệng mình. Trái phải truy đuổi đầu lưỡi mình, mềm mại quán quanh.

Sau một lúc Yên nhi mới thôi, cảm thấy hô hấp Cổ Thước bất đồng, ngay tức khắc lui lại. Nghiêng đầu cười khê hỏi: “Lần này thì sao?”

Cổ Thước ôm lấy thắt lưng của nàng, tà mị nói: “Rất khác”

Yên nhi điều chỉnh bản thân, hai tay khoát lên đầu vai Cổ Thước, tươi cười trông mong. Cổ Thước khép lại quạt giấy, đột nhiên từ chỗ cuối bàn ôm lấy Yên nhi, hướng tới giường gỗ khắc hoa trong nội đường đi qua. Yên nhi giờ phút này lại giống như một dòng nước suối, hai tròng mắt ôn nhu, cơ hồ có thể chảy nước.

Cổ Thước đem nàng đặt ở trên giường, ghé vào phía trên nàng vừa cẩn thận đánh giá trong chốc lát, bắt đầu châm lửa vào dầu. Bàn tay to cao thấp

chạy, theo cái trán, hai má , đến môi, rồi lại theo đôi môi cánh hoa đến cổ. Kinh nghiệm mười phần thành thạo. .

Yên nhi nhìn tua cờ của màn trướng phía trên, dùng sức hít sâu vài lần, thừa dịp Cổ Thước chưa chuẩn bị, chậm rãi nâng tay phải lên. Năm ngón tay phát sáng ngưng lại, chậm rãi hướng tới đỉnh đầu Cổ Thước sờ soạng. Đúng lúc này, Cổ Thước đột nhiên dùng sức nắm chặt trước ngực nàng. Yên nhi bị đau âm thầm kêu một tiếng, đầu ngón tay ánh sáng nháy mắt biến mất. .

Cổ Thước ngẩng đầu nhìn Yên nhi dưới thân, vuốt ve của mặt nàng ôn nhu hỏi: “Muốn không?”

Yên nhi không nói, chỉ lẳng lẳng nhắm hai mắt lại. Vốn chờ Cổ Thước tiến quân thần tốc, lại đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận ồn ào, ngay sau đó, Cổ Thước trên người nàng nhảy dựng lên, người đã lùi đến cánh cửa bên cạnh.

Yên nhi không rõ lý do, đứng dậy cũng nhìn thử, lại chỉ thấy quần áo trên người Cổ Thước ngay ngắn, trong ánh mắt kia còn có cái gì là dục vọng nam nữ. Quay đầu hướng chính mình nhìn lại, Yên nhi nhìn không được tự giễu. Hôm nay đúng là gặp phải tên lão luyện rồi.

Nói đến Cổ Thước. Ngay tại vừa rồi, hẳn như thế nào giống như nghe được thanh âm của Tiểu Cửu ngọc? Điều này sao có thể , nàng tuy rằng là hồ ly, nhưng tuổi còn nhỏ, đầu óc lại ngu dốt, pháp thuật phù phép biến hình cái gì cũng chưa học được, một nữ hài tử như thế làm sao lại tới thanh lâu?

Đúng lúc này, tựa hồ giống như là để chứng thực hoang mang của Cổ Thước, thanh âm ngoài cửa càng rõ hơn.

Tú bà hỏi: “Cô nương bộ dáng trời sinh không tồi, thật là sẽ bán mình cho Quan Hoa lâu chúng ta?”

Tiểu Cửu ngọc đồng dạng: “Đúng vậy!”.

Cổ Thước tránh ở trong phòng không khỏi phun ra một ngụm máu. Hồ ly ngọc này hẳn không biết thanh lâu là cái gì, hẳn cũng không biết cô nương bán thân cho thanh lâu là làm gì? Con mẹ nó, một đám hồ ly ở Thanh Khâu kia tinh ranh, khôn khéo, như thế nào liền sinh ra một con hồ ly trong đầu toàn suy nghĩ những thứ ngu dốt này đi.

Tú bà chỉ mong sao trong có thêm một cô nương xinh đẹp như hoa, xem chừng nha đầu này tuy đầu óc không sáng sủa lắm, nhưng, như vậy cũng tốt, để nắm trong tay, buôn bán lời bạc cũng sẽ không lên giá. Cô nương này bà thích!

Nói về Tiểu Cửu, có thể bán thân không? Đương nhiên không thể, nàng là đệ tử chân truyền của Cổ Thước thượng thần, bán mình cho kỹ viện nhân gian còn có thể để bán mặt của thượng thần đi đâu, truyền tới Cửu Trọng Thiên còn không bị đám lão bất tử ăn no không có việc gì làm cười chết đi. Cổ Thước thượng thần sờ soạng then cửa, dự định ở chỗ đem Tiểu Cửu ngọc ở trước kéo đi, đúng lúc này, Yên nhi phía sau đột nhiên quần tới.

“Cô công tử trở mặt thật là nhanh, đã không cần Yên nhi nữa sao?”

Cổ Thước lần đầu tiên cảm thấy nữ nhân thực phiền toái, không, lần đầu tiên cảm thấy mỹ nhân thực phiền toái. Đang chuẩn bị lừa gạt Yên nhi hai câu, ánh mắt thoáng đã nhìn thấy Tiểu Cửu hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang muốn đưa tay điểm chỉ vào khế ước bán thân.

Cổ Thước chỉ cảm thấy trong khoảng không một tiếng sét lớn xiên qua. Chém hẳn từ trong ra ngoài cháy xém. Cái gì? Động tác sao lại nhanh như vậy? Hồ ly ngọc này cái gì cũng chậm chạp, trừ việc ăn uống, sao điểm vào khế ước bán thân nhanh như vậy?

Tú bà cầm khế ước bán thân của Tiểu Cửu nhìn hai cái, tâm tình sáng khoái vô cùng đem đồ này nhét vào trong vạt áo. Sau đó một tiếng gọi hai bảo mẫu đi ra.

“Nha đầu này mới tới, xem chừng cái gì cũng không hiểu, các người mang nàng đi dạy dỗ một chút. Mỹ danh, thôi, kêu là Bách Hợp.”

Tiểu Cửu cứ ngây ngốc như vậy nhìn dưới lầu. Một bàn, một bàn toàn thức ăn ngon. Nước miếng nhìn không được liền chảy xuống. Bảo mẫu vừa muốn mang Tiểu Cửu đi, đột nhiên một bên cửa gỗ bị người ta ngăn mạnh. Một thân ảnh tức giận vọt tới đây. Tú bà tập trung nhìn vào, đây không phải là công tử ở trong phòng Yên nhi sao?.

Hắc, thú vị, vào trong phòng Yên nhi cư nhiên còn có thể đi ra nhanh như vậy.

Cổ Thước rất sợ ở thế gian làm phép sẽ làm náo động, trên trời chưa biết chừng lại tới làm phiền, đến lúc đó toàn bộ kế hoạch của hắn liền bị làm xáo trộn. Đành phải chịu đựng tức giận đang sinh sôi đem Tiểu Cửu tóm tới bên người mình.

Tú bà nhìn bộ dạng của hắn, vung khăn tay cười nói: “Ai da, công tử, thể lực thật tốt, nhanh như vậy liền. A ha ha ha, nhưng, Bách Hợp cô nương là người mới tới, còn không hiểu quy củ, công tử nếu hiếm lạ, hai ngày nữa lại đến. Ma ma ta cam đoan nàng.”

Cổ Thước tiến lên từng bước nhìn xuống tú bà, nghiêng răng nghiêng lợi đối với Tiểu Cửu : “Tiểu Cửu, chúng ta nên đi rồi, tạm biệt.”

Tú bà vừa nghe liền thấy không thích hợp. Đây là chuyện gì. Lui ra phía sau hai bước đứng thẳng thân mình, vẻ mặt khôn khéo nói: “Còn muốn chạy? Công tử, nha đầu kia chính là vừa mới ký vào khế ước bán thân”.

Cổ Thước hoàn hồn trở lại, áp chế lửa giận, từ trong ống tay áo lấy ra một tập ngân phiếu.

“Chuộc.”

Tú bà uốn éo đầu.”Không bán!”

Cổ Thước rất muốn đem Cửu Long thần roi của mình lấy ra. Hung tợn trừng mắt liếc về mặt vô tội của Tiểu Cửu gốc một cái, chìa tay hướng tú bà nghiêm mặt.”Đem khế ước này đưa cho ta.”.

Tú bà trở đảo mắt vài cái, chỉ chỉ ngực chính mình nói “Khế ước bán thân ngay tại nơi này, chính ngươi tới lấy.”

Cổ Thước thật muốn lấy lại, nhưng lại nhìn khuôn mặt tú bà kia, có thể so cùng với hai cái bánh bao chưng trong lồng hấp giống nhau, thật đúng là không muốn hạ thủ. Cẩn rắng cả giận nói: “Được! Ngươi được lắm!” Dắt Tiểu Cửu kéo đến bên người chính mình, dùng sức kéo lưng áo của nàng một cái, đem ngân phiếu ném tới trên mặt tú bà

“Cô nương này không cần các ngươi dạy dỗ, ta tự dạy, ai cũng không được quấy rầy nhã hứng của gia”

Tú bà sững sốt một chút, tiện đà cười ha ha.”Ai nha, tình cảm thật tốt, đến đến đến, Bách Hợp cô nương liền ở tại gian phòng này ! Hung Thần, Ác Sát, hai người các ngươi ở cửa hầu hạ cho ta”. Lại nhìn Cổ Thước, lại đem 2 người giữ cửa nhắc nhở, lại âm thầm nói: “Hầu hạ không tốt, đem Bách Hợp cô nương đánh mất, lão nương lột da các ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Này, Cư Nhiên Giáo Huấn Ta

Cổ Thước thượng thần bốc hỏa, cũng rất tức giận. Hắn túm Tiểu Cửu vào một căn phòng tú bà chỉ, một tay đem nàng ném tới trên giường. Tiểu Cửu lăn hai vòng, mơ mơ màng màng ngồi xuống nhìn Cổ Thước mù mịt không rõ lý do.

Cổ Thước vươn ngón trỏ đâm đâm cái mũi Tiểu Cửu, Tiểu Cửu mắt theo dõi đầu ngón tay hắn. Cổ Thước hé miệng, cư nhiên nhin không được lại cười ra tiếng.

“Hò yêu ngọc, bản thượng thần thật không nên thu nhận ngươi. Tứ hải bát hoang, có thể đem chính bản thân mình bán cho thanh lâu chắc cũng chỉ có đồ đệ của Cổ Thước ta thôi.”

Tiểu Cửu không hiểu được ý Cổ Thước, trong mắt phần uất, ôm bụng đáng thương nói: “Hắc hắc hắc, sư phụ, người có thấy hãnh diện không? Thế nhưng Tiểu Cửu hiện tại rất đói bụng.” Nhìn đến Cổ Thước mặt lại lạnh đi một chút, Tiểu Cửu rút cổ :”Thật là đói bụng. Một ngày không có đồ gì ăn rồi.”

Cổ Thước vung tay áo, cái mũi bị néo méo đi. Đột nhiên, Tiểu Cửu dùng sức túm lấy ống tay áo của hắn, về mặt tưởng thật đứng lên.

“Chính là hương vị này, ban ngày ta ngủ được chính là hương vị này.”.

Cổ Thước không kiên nhẫn phẩy phẩy cây quạt.”Của ai đó?”

“Không thể nói rõ được, nhưng cảm giác thật không tốt, ban ngày ta ngủ được trên người của hoa khôi kia. Sư phụ, trên người của người như thế nào cũng có hương vị này?”

Yết hầu Cổ Thước nghẹn một cái. Khụ khụ khụ, này, Tiểu Cửu còn nhỏ, Tiểu Cửu thực đơn thuần, chuyện người lớn, điểm ấy vốn là chuyện riêng tư, vẫn là không thể cùng nàng giải thích được.

Tiểu Cửu lôi kéo tay áo hắn lại ngủ, hai hàng mi đẹp nhin không được néo lên, Cổ Thước nhìn thấy bộ dáng kia của nàng, nhin không được đưa tay bóp bóp khuôn mặt nhỏ nhắn tròn vo của nàng.

“Được rồi, đừng ngủ nữa, ngươi ta không biết còn tưởng ta dẫn theo một con cún theo, sư phụ ta đây tự có chừng mực.”

Tiểu Cửu cố chấp còn muốn nói cái gì đó, lại đột nhiên nghe được cách vách truyền đến một trận quát to. Có nam nhân, có nữ nhân, giống như thật cao hứng, lại giống như thực khó chịu. Nàng quay đầu nhìn chăm chăm Cổ Thước, một đôi mắt vô tội nháy nháy, rốt cục phát hiện mặt sư phụ đỏ thực khả nghi.

Hắn đưa tay vỗ một cái lên mặt Tiểu Cửu, quát: “Nhìn cái gì vậy!”.

Tiểu Cửu làm bầm nói hai tiếng, đột nhiên hai cái tai hồ ly hung phấn dựng lên lên, Cổ Thước nhìn thấy hết cả hồn, sợ ngày nào đó đi ở trên đường, nàng không cẩn thận một cái hù chết phạm nhân vô tội.

Tiểu Cửu vuốt vuốt cánh tay Cổ Thước, kêu la nói: “Lại tới nữa, lại tới nữa, cái hương vị kia hiện tại thật nồng”

Sắc mặt Cổ Thước trầm xuống, đột nhiên bỏ Tiểu Cửu xuống, ở trên tường làm một cái pháp thuật. Chính xác là vẽ loạn lên vách tường với mấy cái, đột nhiên tán ra, nhìn thấy rõ ràng tình huống ở phòng cách vách.

Đó là phòng hoa khôi Yên nhi kia, Cổ Thước rời đi, sau lại có người vào phòng của nàng, giờ phút này hai người chính là đang lẫn lộn ở trên giường, một mặt xé rách quần áo đối phương, một mặt động tình kêu la.

Tiểu Cửu cũng vênh mông chen lại đây, nhìn đến một màn trước mắt giật mình há to miệng. Cái này nàng biết. Đây, đây rốt cuộc là nơi nào. . . .

Cổ Thước đắc ý, mắt liếc Tiểu Cửu một cái, trong lòng hung tợn nghĩ: “Hừ, cái này cho ngươi biết, nhìn ngươi làm chuyện ngu xuẩn, ta cũng sẽ không quản ngươi, ta xem ngươi như thể nào thoát thân!”

Tiểu Cửu nâng má thấy cảnh thân mật, thời khắc máu chốt còn than thở chỉ điểm hai câu. Cổ Thước đầu óc nóng lên. Hừ, hừ sao lại có thể quên được, ở trước mặt hân chính là cái giống gì, sao có thể trông mong nàng sợ hãi chứ? Hừ, chỉ sợ nàng vui mừng không được ở trong đồng nam nhân lẫn lộn đây.

Hắn mang theo Tiểu Cửu, vừa mới chuẩn bị đem nàng ném tới một bên, đột nhiên phòng cách vách tán ra một chấm sáng nhỏ, Yên nhi chậm rãi vươn tay, đầu ngón tay xinh đẹp dính lấy tia sáng. Ở phía trên vách tường, nguyên bản bóng dáng xinh đẹp cũng đột nhiên thay đổi. Tiểu Cửu tỉnh táo vừa thấy, ngoại trừ Yên nhi cùng cái người mập mạp kia trầm mê trong đó, cư nhiên còn có thêm bóng dáng một người.

“A. um. . um.”

Cổ Thước đưa tay bưng kín miệng của nàng. Hắn lạnh lùng trừng mắt nhìn Tiểu Cửu, thân thủ nhẹ nhàng bắn ra một chút, một tia sáng nho nhỏ chọt lóe qua mà không có vào trong mập mạp thân thể kia. Cổ Thước mang theo Tiểu Cửu bấm phép một cái, thân thủ nháy một cái, hai người đã trở về tới khách điểm.

Tiểu Cửu còn đang khoa tay múa chân, chỉ trong chốc lát, Cổ Thước vừa mới động tay bấm niệm thần chú, chỉ cảm thấy thật sự là thần kỳ, mới chậm chạp kêu lên.

“Nhìn xem nhìn xem, ta đã nói cái hương vị kia thực không tốt, sư phụ người còn không tin!”

Cổ Thước rót một ly trà, tự do tự tại: “Ta đâu có nói là ta không tin.”

Tiểu Cửu sùng sốt: “Vậy người còn nói là hương vị mỹ nhân.”

Cổ Thước đuổi người rồi dựa vào giường, lười biếng nói: “Hương vị mỹ nhân. Ha ha, người thật đúng là dễ lừa, người nhớ kỹ, đây là mùi vị người chết. Lần sau người lại được nhớ rõ phải nói cho ta biết, chúng ta sắp tới liền thu thập Bách Quỷ”

Tiểu Cửu háp tấp chạy lại. Thì thảo lắm bầm: “Đây là mùi vị người chết? Sư phụ, người sớm đã biết hoa khôi kia là quỷ? Người cũng có thể ngửi được?”

Cổ Thước gối đầu vào cánh tay, quay đầu nhìn về phía nàng: “Ta không cần ngươi, ta có thể nhìn thấy”. Hắn kéo dài thanh âm, ngáp một cái: “Được rồi, trời không còn sớm nữa, trở về ngủ đi.”

Tiểu Cửu vẫn không nhúc nhích: “Nàng là quỷ, vậy cái thúc thúc béo kia chẳng phải là chết chắc rồi?”

Cổ Thước nhắm mắt dưỡng thần “Ừ.”

Tiểu Cửu hít một ngụm khí lạnh, che miệng nói: “A, sư phụ, chúng ta đi cứu hắn!” Nói xong liền quay đầu xông ra ngoài. Cổ Thước nhíu mày thành đường thẳng, đưa tay ra tóm cổ của nàng. Tiểu Cửu còn đang duỗi chân: “Sư phụ người đang làm cái gì thế, nếu không đi sẽ có án mạng xảy ra đó”

Cổ Thước ngồi xuống, mang theo Tiểu Cửu tựa như mang một con chó, đem Tiểu Cửu vắt ở trên giường, vung quạt giấy nhẹ nhàng đứng lên: “Hắn là người, người là yêu, yêu vốn chính là dựa vào giết hại sinh linh, tu luyện nên pháp lực chính mình. Người vì cái gì lại lo lắng cho cái tên mập mạp như vậy?”

Tiểu Cửu vẻ mặt hoang mang, nháy mắt mấy cái: “Giết hại sinh linh. . .” Nàng lắc đầu: “Không đúng không đúng, Yêu không phải đều là như vậy. Cha mẹ ta là dựa vào làm việc thiện để tu hành. Sư phụ, người thân là thượng thần, nhìn dân chúng chết thảm như thế là không được.”

Cổ Thước ghen một cái. Hắn cư nhiên bị một con hồ ly mới vừa cai sữa giáo huấn. Nàng bao nhiêu tuổi rồi, ở hồ ly nhà nàng, tính cả cha mẹ nàng, tất cả mấy người cộng lại tuổi cũng không lớn hơn hắn, nàng cư nhiên ngồi đây mà giáo huấn đạo lý cho hắn: ‘Người làm như vậy là không đúng’

Tiểu Cửu xù lông đi tới, làm nũng với hắn: “Sư phụ, sư phụ, chúng ta mau đi thôi, chậm trễ là thúc thúc béo nhất định phải chết.”

Cổ Thước sùng sốt một chút. Liền nhao lên một cái, lắc lắc đầu, tinh thần mới phục hồi trở lại. Hồ ly tính rốt cuộc là hồ ly tinh, mặc kệ lớn nhỏ, công phu mị hoặc người khác thật đúng là không thể khinh thường. Tiểu Cửu thấy Cổ Thước yên lặng không nhúc nhích, trong lòng quỳnh lên, tính tình cáu kỉnh.

“Người không đi có phải không, không đi thì thôi, ta tự mình đi cứu hắn, mặc kệ quỷ hoa khôi kia ăn ta luôn”.

Cổ Thước khẽ hí mắt, liền thấy Tiểu Cửu quyết mông ghé vào trên bàn viết này viết nọ. Hắn không phản ứng, một lát sau chột nghe Tiểu Cửu mở cửa

chạy đi ra ngoài. Cổ Thước nghe tiếng động đã xa lúc này mới đứng dậy đi đến bên cạnh bàn coi, liền thấy trên bàn có một trang giấy, nét mực còn chưa khô, Tiểu Cửu viết lên tờ giấy, chữ xiêu xiêu vẹo vẹo.

Là thư nài viết cho cha mẹ nàng.

Cái gì mà nữ nhi trừ ma vệ đạo để không làm mất mặt cha mẹ . Cái gì mà Tiểu Cửu bắt hiểu, kiếp sau nhất định sẽ đầu thai đến Cầu Tiên Sơn bù đắp lại, cái gì mà thực hoài niệm thịt gà mẹ nướng, đáng tiếc về sau sẽ không còn cơ hội ăn nữa rồi.

Cổ Thước rụt cổ. Thật tình cảm, nha đầu ngốc trước khi cứu người còn viết một phong di thư. Chắc chắn, thật sự là đủ chua xót. . . .

Hắn bấm người làm phép ẩn thân, theo cửa sổ nhảy ra, vừa vặn đứng ở phía sau Tiểu Cửu. .

Lúc này cửa thành đã đóng, phu canh đánh chiêng đã muốn trở về ngủ, đầu đường cuối ngõ ngoại trừ quán rượu ném ra những tên say rượu thì cũng chỉ có Quan Hoa lâu là vẫn náo nhiệt như trước. Còn lại trên đường, ngay cả bóng người cũng đều không nhìn thấy. Tiểu Cửu nhát gan, xoay thất lưng đi hai bước liền quay đầu lại nhìn xung quanh. Cổ Thước đi theo phía sau nàng một mặt phẩy phẩy cây quạt, một mặt không nhìn được cười. .

Hắc, hồ ly Cầu Tiên sơn chơi đùa đều tốt như vậy sao. Chính mình là yêu, sao lại có thể còn sợ con người? A, trên núi Cổ Nghiên, đệ tử đều cứng nhắc, hẳn gât gù tán thưởng, có hồ ly tốt như vậy chơi đùa cũng không phải chuyện xấu, xem chừng hẳn là nên viết một phong thư cho Cổ Nhạc, để cho nàng mang người tới Cầu Tiên Sơn bắt mấy con hồ ly trở về nuôi mới được !!!

Tiểu Cửu đi đến trước Quan Hoa lâu liền nuốt nước miếng, mơ hồ nhớ tới vừa mới rồi mình đã ký cái khế ước bán thân kia , hơn phân nửa không phải là cái thứ tốt đẹp gì. Không có sự phụ làm chỗ dựa, thật đúng là lo lắng biết chừng nào.

Giờ này, trong quan hoa lâu, Hung Thần, Ác Sát phụng mệnh canh giữ ở ngoài phòng, cái lỗ tai nghe thấy trong phòng không có tí xíu tiếng vang nào. Nhớ tới lời tú bà nói lúc trước, không khỏi sợ, trái phải cân nhắc, vẫn nên đi tìm tú bà..

Tú bà ở ngoài cửa ,đầu tiên là kính cẩn nghe ngóng, gọi hai tiếng, thấy bên trong không có động tĩnh lúc này mới mắng một câu kêu gã sai vặt trong lâu đá vắng cửa ra.

Trong phòng trống rỗng,

Bà tức giận nhìn hai tên Hung Thần Ác Sát, chỉ cảm thấy ngực buồn phiền gay gắt. Tới gần cửa sổ vốn định hít một hơi, ánh mắt thoáng nhìn lại thấy Tiểu Cửu nha đầu. Hắc, này cô nương thật đúng là cố chấp, vào không được Quan Hoa lâu, không được làm cô nương trong lâu thì chưa từ bỏ ý định có phải hay không?? Tốt, bà ta thích loại thái độ tích cực này, tích cực tươi cười tới chỗ nàng

Tú bà khoát tay chặn lại, mang theo Hung Thần Ác Sát quát: “Không nhìn thấy Bách Hợp cô nương ở dưới lầu hay sao, còn không tới mời lên cho lão nương” .

Cổ Thước vốn đi dạo tự do tự tại. Lệ Đô bên cạnh Lâm Giang, không khí thật tươi mát, ban đêm ít người, cũng ít đi rất nhiều rắc rối phức tạp, nhìn thấy Tiểu Cửu bộ dáng cổ quái, tâm tình cũng rất là khoan khoái. Vừa ngẩng đầu, liền thấy tú bà kia ở trên lầu nhìn chằm chằm Tiểu Cửu, sắc mặt tái mét.

Hồng hồng. Cổ Thước trong lòng âm thầm đọc vài câu. Hẳn như thế nào lại quên đây là một người thường. Hồ ly vào kỹ viện không khác gì chồn vào đàn gà, đẹp đến mức điên đảo chúng sinh. Đức hạnh của nàng tổn hại không nói, nếu chuyện bị truyền ra ngoài, cái bản mặt già này của hẳn biết vứt đi đâu?

Cổ Thước giang hai tay, ở sau lưng Tiểu Cửu khoa tay múa chân một chút, Tiểu Cửu giật mình “A” một tiếng.

Lời còn chưa phát ra, cả người bị một lực hút ra đằng sau. Nàng giãy dụa quan sát, nước mắt chảy ra. Không có tính toán, người còn chưa cứu được, chính mình lại bị bắt. Có phải quý hoa khô kia phát hiện ra nàng, lúc này đem nàng làm bữa ăn ngon trước thúc thúc mập kia.

Cổ Thước mang theo Tiểu Cửu trốn vào trong ngõ nhỏ, nhìn nàng, ánh mắt sợ hãi nhắm chặt thành một đường thẳng, dùng cây quạt che dấu vẻ mặt ý cười, châm chọc nói: “Bộ dạng lúc này của ngươi còn có thể đi cứu người được sao?”

Tiểu Cửu run rẩy mở to mắt, thấy người trước mắt là Cổ Thước, lòng rốt cục rơi xuống đất, khẽch miệng lớn tiếng đứng lên khóc: “Hu hu, làm người ta sợ muốn chết, huhu, ta còn cho rằng mình đã chết chắc rồi”

Cổ Thước ghét bỏ, bĩu môi.”Bản muốn chết, đi thôi.” .

Tiểu Cửu một phen lau nước mũi, lại khóc thút thít hai tiếng.”Đi đâu?” .

“Trở về ngủ.” .

Tiểu Cửu trừng mắt: “Như vậy sao được, thúc thúc béo làm sao bây giờ, sư phụ, người không để ý tới an nguy của dân chúng thật sự là tổn hại danh hiệu thượng thân. Người như vậy, người như vậy là không đúng, ừ, rất không tốt. Người, ta không gọi người là sư phụ nữa!”

Cổ Thước cười lạnh, quay đầu lại nhìn Tiểu Cửu: “Ngươi có năng lực đó hả?” Hắn ngẩng đầu nhìn lướt qua Quan Hoa lâu, không mang theo tức giận nói: “Ta bắn ra một tia tiên khí cho cái tên mập mập kia, đừng nói tới con quý kia hút tinh khí cả đêm, ngay cả trăm con quý hút một năm đều không thể chết được. Quý kia trên người có lệ khí, ngươi liều lĩnh đi vào ngược lại lại hại đến tính mạng thật của hoa khô kia.” .

Khóe mắt Tiểu Cửu còn vương giọt lệ, nghe Cổ Thước nói như vậy, im lặng nhún vai: “Thật. Thật sự?”

Cổ Thước trừng mắt, liếc nhìn nàng một cái, quay đầu bước đi.

Tiểu Cửu sờ sờ cái mũi vui vẻ, mang theo cái đuôi nhỏ đi theo phía sau người ta, sôi nổi: “Hắc hắc hắc, sư phụ thật sự là tâm địa Bồ Tát.”

Cổ Thước vuốt Cửu Long thần roi trên lưng, ngoài cười nhưng trong không cười: “Không phải nói ta không xứng với danh hiệu thượng thần sao, không phải nói như ta vậy rất không đúng sao, không phải nói không gọi ta là sư phụ nữa sao ??”

Tiểu Cửu vây quanh bên người hắn, chân chó đảo quanh: “Là người nào vô liêm sỉ nói láo này nọ, sư phụ ta tốt như vậy há lại có thể cho hắn nói xấu!”
Mắt nàng trộm liếc liếc Cổ Thước một cái, nhìn thấy vẻ mặt hắn, ưỡn ngực thoải mái thở ra một hơi, ánh mắt khom thành một cái khe hở, lấy lòng nói: “Tiểu Cửu đối bụng.”

Cổ Thước trừng mắt “Chỉ có biết ăn thôi, cút trở về cho ta ngủ!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cứu Người

Lệ Đô không còn từ lâu còn mở cửa. Ông chủ quán vốn đã dừng tiếp đón sai tiểu nhị toan đóng cửa, lại bị người mạnh mẽ theo khe cửa tiến vào. Một câu “Bồn điểm đã đóng cửa, khách quan ngày mai tới sớm” còn chưa nói ra, liền thấy người lấy từ trong ống tay áo một tập ngân phiếu.

“A, khách quan, mời ngài đi bên này.” Lão bản tự mình tiếp đón, lại sai người đem lửa tại trù phòng đã tắt một lần nữa châm lên. Ông trở về bên trong quầy hàng đi lấy một vò rượu, mắt thoáng nhìn mới nhìn thấy phía sau quý công tử còn ẩn giấu một cô nương.

Đó, là một mỹ nhân. Bọn họ đời đời ở Lệ Đô, nhà họ đời đời mở từ lâu, Lệ Đô nhiều mỹ nữ, ông từ nhỏ nhìn đến đến sớm đã thành thói quen, vợ của ông cùng ba đứa con gái cũng được xem như thanh tú, nhưng vị cô nương trước mắt này, hai chữ mỹ mạo làm sao có khả năng hình dung chuẩn xác vẻ đẹp của nàng? Chim sa cá lặn, bể nguyệt tu hoa chỉ sợ dùng ở trên người nàng đều ủy khuất cô nương nhà người ta.

Một vò rượu ôm đến chỗ hai người ngồi, lão bản có điểm lệ, nuốt nước miếng mới run rẩy hỏi: “Khách quan ngài cần đồ ăn gì?”

Cổ Thước người lệch đi rót cho chính mình một chén rượu, hắn đối với ánh trăng nhẹ nhàng lay động chén rượu, lại nhìn ánh trăng xuyên qua bóng cây có điểm không tập trung.

“Ta cần một vò rượu này là đủ, ngươi đi hỏi nàng đi. Nàng muốn ăn cái gì ngươi liền lấy cho nàng cái đó.”

Tiểu Cửu ở chỗ ngồi trộm xoa nhẹ bụng đang kêu rột rột một phen, sau đó quay đầu không tự giác vút một cái mị nhãn. Lão bản nhẹ buông tay, đầu óc trống rỗng, thực đơn trên tay bùm bùm rơi trên mặt đất. Cổ Thước cụp lông mi liếc hắn một cái, đối với Tiểu Cửu trêu chọc nói: “Buổi tối hôm nay nếu muốn ăn cơm liền đem cái Mị thuật của ngươi thu hồi đi.”

Tiểu Cửu hoang mang khó hiểu, ở trên người mình đông xem tây xét. Mị thuật? Nàng còn không biết chính mình thời điểm nào lại thi triển Mị thuật?

Cổ Thước không để ý nàng, vươn ngón tay út mang nhẫn Thanh Ngọc chấm chút rượu, hướng tới trên mặt lão bản nhẹ nhàng bắn ra. Lão bản tỉnh lại, lên tiếng trả lời, nhìn thấy rót thực đơn một đồng trên đất liền có điểm quẩn bách, ông đem đồ vật này nọ nhặt lên, vùi đầu một phen lau mồ hôi hỏi: “Tiểu, tiểu thư muốn ăn phòng bếp gì, ta làm đồ ăn cho ngươi đi.”

Tiểu Cửu sùng sốt. Cổ Thước cũng về mặt khiếp sợ nhìn về phía ông ấy.

Lão bản mặt cháy đỏ bừng, ấp a ấp úng vội vàng sửa miệng: “Tiểu nhân nói sai rồi, nói sai rồi. Phòng bếp muốn ăn tiểu thư?”

Cổ Thước không nhịn được, một ngụm rượu phun ra.

Tiểu Cửu nhìn màu gan lợn trên mặt lão bản, cảm thấy sư phụ thật là ăn ở rất bất nhân bất nghĩa. Phía sau như thế nào có thể cười nhạo người ta đây? Nàng ngọt ngào cười, ôn hòa đối lão bản nói: “Thúc thúc, thúc làm sao.”

“Thúc thúc.” Cổ Thước ý cười càng sâu. Lão bản lưng đã muốn khom thành chín mươi độ, nếu cúi xuống phía dưới nữa sẽ chon mặt ở trong đất luôn. Đôi mày thanh tú của Tiểu Cửu nhíu thành một hàng, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa bởi vì tức giận đến mức đỏ bừng, ánh mắt sáng lên gắt gao nhìn chăm chăm Cổ Thước, coi như giây tiếp theo có thể tích một giọt nước trên mặt. Cổ Thước phe phẩy cây quạt thuận khí, cảm thấy đã được xem một phạm nhân cùng hồ ly đấu tranh thật sự có điểm không nói gì được. Đưa tay ra tiếp nhận thực đơn trong tay ông ta.

“Ăn cái gì tiểu thư?” Hắn nhếch khóe mắt ngắm Tiểu Cửu, quả nhiên thấy Tiểu Cửu sớm đã buông tha cho việc nhìn hắn như kẻ thù, đôi mắt nhỏ nhìn

không được nhìn thứ trên tay chính hắn, thấy hắn chuyển đến đồ ăn nằng thích liền nhin không được liếm liếm khóe miệng.

Hắn còn thật sự nhìn trong chốc lát, chọn ra ba món rồi ném thực đơn cho lão bản, còn bản thân lại vịn vào khung cửa sổ đứng lên uống rượu. Lão bản khom thắt lưng cầm thực đơn đi phòng bếp, đi qua chỗ rẽ mới thở dài một hơi. Đối với ánh nhìn kỹ thực đơn mới phát hiện có điểm không thích hợp.

“Canh gà, cháo gà, gà hầm cách thủy Đây, sao tất cả sao đều là gà”

Tiểu Cửu chờ có điểm nóng vội. Trong lúc thấy Cổ Thước im lặng nhìn ánh trăng có điểm hoang mang, cũng thăm dò nhìn ra ngoài, ngoại bóng cây thì cũng chỉ có ánh trăng, nằng thực sự không thấy sự phụ đang nhìn cái gì.

Cổ Thước cơ hồ giống như đem rượu ngon tuyệt đỉnh trên đời này đều uống một lần. Hắn cùng Thiên Đế đế là đồng môn, quan hệ như huynh đệ, ở Cửu Trọng Thiên uống Ngọc Lộ Quỳnh Tương, nhưng hắn chưa từng say. Hôm nay tại đây từ lâu nhỏ nhỏ này ở Lệ Đô, uống rượu gạo loãng như nước lại say say. Hắn cười. Say cũng tốt, trong ngày thường những điều không thể muốn, không thể thấy liền có thể làm thỏa mãn tâm tư.

Tiểu Cửu thăm dò nghiêng đầu nhìn Cổ Thước, tay ở trong chén rượu của hắn dính một chút, phóng tới miệng ném một cái, lại cay đến le lưỡi. Cổ Thước đảo mắt nhìn về phía nằng, không đầu không đuôi hỏi một câu: “Hôm nay ngày mấy?”

Tiểu Cửu giọng đầu ngón tay tính. “Ngày tám. Còn hai ngày nữa sẽ tới Lễ Vạn Hoa.”

Cổ Thước gật gật đầu, trong ánh mắt không hiểu sao có hơn một tia cảm xúc, Tiểu Cửu xem không hiểu, cũng lười muốn nghĩ, nhìn thấy tiểu nhị bụng thức ăn lại đây, múa chiếc đũa vui mừng kêu lên: “Nơi này nơi này.”

Lão bản thật sự không dậy nổi, phái hai nữ tiểu nhị trong điểm bụng thức ăn đến, chính mình núp ở phía sau phòng bếp âm thầm tự trách. Ông đã là cha của ba đứa nhỏ, như thế nào không suy nghĩ như vậy, cứ nhiên bị một tiểu nha đầu câu hồn, không nên, rất không nên.

Hai nữ tiểu nhị bụng đồ ăn đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên có một người nhìn ngoài cửa sổ không tự giác “A” một tiếng, người nọ quay đầu nhìn thấy nằng khó hiểu hỏi: “Làm sao vậy?”.

“Cái kia, người xem, có phải hay không người nhà Hoàng Tự?”

Nha đầu kia ánh mắt không tốt, híp mắt nhìn người một hồi lâu mới đáp: “Không phải chính là nằng sao. Hoàng Tự đã chết vài ngày? Hôm nay là đã bảy ngày. Nằng không ở trong nhà túc trực bên linh cửu như thế nào chạy đến bờ sông nhỏ này?”.

“A, nằng không phải là muốn chết chứ!”.

Hai nha đầu nói xong chạy nhanh ra bên ngoài hồ. Tiểu Cửu găm đuôi gà cũng tiến đến cửa xem náo nhiệt. Trong miệng nằng còn đang tắc đầy đồ ăn, mồm miệng nói không rõ hướng Cổ Thước hô: “Sự phụ sự phụ, ta nhìn thấy vị người chết!”

Cổ Thước ánh mắt bỗng nhiên mở ra, hướng tới ngoài cửa sổ liếc mắt một cái, phi thân ra ngoài.

Tiểu Cửu cũng muốn đi theo xem náo nhiệt. Nhưng tổng cảm thấy ngậm đuôi gà không thể nào đi được, để trên bàn lại sợ người ăn trộm mắt, nhìn một vòng rồi đem thịt gà giấu vào trong góc tường, lại bụng một chậu hoa che ở phía trước, lúc này mới an tâm rời đi. Đợi nằng chạy đến bên sông nhỏ, đã thấy Cổ Thước đã ôm người đưa đem tới dưới cây đại thụ, hai tiểu nhị kia về mặt cũng lo lắng vây quanh.

Tiểu Cửu hai tay tạo thành chữ thập, nhấn mạo kim tinh: “Sự phụ của ta là người tốt, cứu mạng người, tâm như Phật tử.”

Cổ Thước đảo mắt suy nghĩ, trừng mắt liếc nằng một cái, một mặt đưa tay kiểm tra mũi nằng, một mặt không tình nguyện nói: “Người không phải ta cứu.”

Tiểu Cửu ghen một chút, gãi đầu nhìn hai tiểu nhị kia. Hàng năm lao động đáng người khỏi ngộ, cánh tay rắn chắc, ừ, hai nằng cứu người coi như là phụ nữ không nề mặt đáng may mắn. Hai nữ tiểu nhị bị Tiểu Cửu nhìn với ánh mắt sùng bái đến nóng rực, mặt đỏ lên vội vàng xua tay “Tiểu thư nghĩ sai rồi, người cũng không phải chúng ta cứu.”

Tiểu Cửu càng thêm hoang mang. Vừa muốn hỏi kỹ, đã thấy Cổ Thước ôm lấy phụ nhân bị ngắt kia, thần sắc có điểm ngưng trọng.

“Hai người biết nhà nằng ở chỗ nào không?”

Hai vị cô nương kia thật là người tốt, một đường dẫn bọn họ đến nhà phụ nhân. Đó là một gian tiểu viện tâm thường, sân hai bên trồng dưa và trái cây, trên bụi cây mọc đầy tua cây, cửa nhà tràn đầy hoa cỏ muôn hồng nghìn tía, mặc dù không giàu có cũng rất hữu tình. Nhưng lúc này cạnh cửa lại có những tập tiền giấy và tờ trắng, vô duyên vô cớ tăng thêm một tia tiêu điều cùng kinh hãi.

Tiểu Cửu đi ở bên người Cổ Thước, có gió thổi qua đến dấy lên trên mặt phụ nhân, nằng lúc này mới nhận ra, người này không phải chính là nữ nhân ngày đó nâng thi thể trạng phu đi tới trước cửa Quan Hoa lâu đời công đạo hay sao?

Tiểu Cửu muốn nhắc nhở Cổ Thước một chút, nhưng bị Cổ Thước ngăn lại. Nằng lấy lại bình tĩnh lúc này mới phát hiện quanh thân trong không khí lộ mùi người chết.

“Sự phụ, có phải hay không, quý hoa khôi kia ở trong này.”.

Cổ Thước nhún đuôi lông mày “Trượng phu nàng hôm nay là đúng một thất, tất nhiên là phải về nhà xem. Người chết khí có thể không nặng sao.” Hắn ôm phụ nhân vào nội đường, thanh âm vững vàng truyền tới “Đi mời đại phu đến đây.”

Hai tiểu nhị vội vàng xin đi giặt giặt, Tiểu Cửu nhìn theo các nàng rồi đi, vừa muốn tiến vào trong sân chợt nghe trong phòng truyền đến một trận kêu khóc đau triệt nội tâm. Nàng thầm nghĩ một tiếng không ổn, nhanh chân chạy đi vào. Vào trong nhà không khỏi kinh sợ.

Cổ Thước không biết thi triển tiên pháp gì, vốn phạm nhân không thể dùng mắt thường thấy hồn phách, giờ phút này tự nhiên có người phát ra kim quang quỷ gổ trước người phụ nhân kia, phụ nhân kia vốn từ trong nước vớt ra vốn đã chết vật không chịu nổi, giờ phút này trên mặt tràn đầy nước mắt, nhìn lại càng thêm lương.

Nam nhân kia phát ra kim quang đối với thể tử đập đầu một cái, lại xoay người nhìn thấy Cổ Thước, vội đầu cúi lạy.

”Đại ân đại đức của công tử, tiểu nhân không biết phải làm sao. Kịp sau xin làm trâu làm ngựa, ngâm cỏ kết vòng bảo ân người hôm nay cứu giúp thể tử ta.” Nói xong, kim quang đột nhiên âm đạm đi rất nhiều, hồn phách suy yếu một chút rồi một chút tan rã đi mất.

Tiểu Cửu thét một tiếng kinh hãi, vươn cánh tay định bắt, lại bắt, cầu, cào một tay trong không khí, nhưng không bắt được vật gì khác. Nàng xoa xoa góc áo nhìn về phía Cổ Thước, buồn bã nói: “Mùi vị đã muốn phai nhạt.”

Phụ nhân cầm lấy chân bông lót bên trong giặt đã trắng bạch, thất thanh khóc rống lên. Tiểu Cửu nhìn đến Cổ Thước không đổi cảm giác, hướng một bên đi tới.

Ước là thời gian một chung trà, phụ nhân rót cục ngừng nước mắt, Tiểu Cửu ngồi xuống bên cạnh Cổ Thước, phụ nhân kia xoay người thẳng tắp quỳ xuống dưới hai người lạy ba cái.

Cổ Thước cau mày, Tiểu Cửu kinh sợ.

“Ngươi, ngươi làm cái gì vậy.”

Phụ nhân lau một phen nước mắt, cũng không đứng dậy. Ánh mắt kiên định nhìn, ngồi ở trước mặt hai người: “Ngày ấy chỉ thấy cô nương này là người tốt có lòng nhiệt tình, hôm nay vì công tử này lại giúp ta thấy được hồn của vong phu. Ta tuy rằng sách vở đọc không nhiều lắm, nhưng cũng biết hai vị nhất định không phải người bình thường, tiểu phụ nhân cả gan xin hai vị giúp ta làm chủ.”

Tiểu Cửu chep chep miệng. Ủ, đúng vậy, một người là thượng thân cao cao tại thượng ở Cửu Trọng Hoa, một người là hậu duệ mỹ mạo của Hồ yêu ở Thanh Khâu, không phải là thân phận bất phàm sao.

Cổ Thước phe phẩy cây quạt rút một chén trà nhỏ “Ngươi thử nói thật ra xem”

Phụ nhân ngẩng đầu nhìn hướng ngoài cửa sổ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trượng phu ta là do người khác hại chết !”

Cổ Thước tay dừng một chút. Tien đà khuynh quốc khuynh thành cười: “Đi kỹ viện tìm cô nương, cuối cùng chết ở trên giường cô nương, trượng phu ngươi không phải người thứ nhất, cũng tuyệt đối sẽ không phải là người thứ hai. Nói là bị người khác hại chết, hay nói hẳn không giữ mình trong sạch. Ngươi dựa vào cái gì liền cho rằng hẳn là bị người ta hại chết ?”

Phụ nhân sùng sốt, tien đà kích động nói: “Nam nhân khắp thiên hạ đều đi vào thanh lâu, trượng phu ta sẽ không đi. Chẳng là người chung thủy có tiếng ở Lệ Đô. Nếu không ngày ấy cũng không có thể có nhiều người như vậy giúp ta cùng đi đòi công đạo, nhưng. Yên nhi kia không biết dùng cách nào, lừa trượng phu ta đêm không về nhà không nói, liền ngay cả lảng giềng bên cạnh cũng đều dối việc này không biết. Ta. Công tử nếu là quả thực không chịu giúp ta, mới vừa rồi tội gì lại cứu mạng của ta. Ta thuở nhỏ không cha không mẹ, là chàng thu lưu ta, chiếu cố ta, cuối cùng còn cưới ta, hiện giờ chàng không còn, ta sống có ý nghĩ gì chứ, còn không bằng chết đi”.

Tiểu Cửu thấy nàng kích động, vội vàng giải thích: “Đại tỷ ngươi đừng kích động, sư phụ ta đùa ngươi. Hẳn khẳng định sẽ giúp ngươi.”

Phụ nhân kia ngừng khóc, đáng thương nhìn về phía Cổ Thước: “Công tử nguyện ý giúp ta?”

Cổ Thước đối với Tiểu Cửu không đợi hắn đồng ý đã nhận lời giúp đỡ cảm thấy rất là khó chịu, nhưng nếu mình đã muốn nhúng tay, chuyện này liền không thể bỏ dở nửa chừng. Đứng dậy thu lại quạt giấy đi ra ngoài, nhẹ nhàng nói: “Giết người không phải Yên nhi, là người khác, ngươi hãy nghỉ ngơi, trước Lễ Vạn Hoa ta tất nhiên sẽ cho ngươi một cái công đạo.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Cô Nương Nhà Ai Sinh Ra Liền Câu Dẫn Người Như

Vậy

Khách điểm Lạc Cừ và Quan Hoa lâu cách xa nhau không xa. Mỗi đêm đều có thể nghe được âm thanh các cô nương mềm mại thét to. Cổ Thước ngẫu nhiên tâm tình sục sôi, Tiểu Cửu nhìn không được một mặt găm chân gà, một mặt đá kích hấn :

“Sư phụ, địa phủ là cái địa phương gì vậy, các cô nương từ nơi đó đi ra đều có thể mê hoặc lòng người như vậy sao ? Ta thấy, hoa khôi này không chính xác trong bụng giả bộ là hồ ly tinh đâu.”

Cổ Thước lách qua trên giường đọc sách, nghe Tiểu Cửu nói như vậy không khỏi nâng mắt nhìn thoáng qua. Tiểu Cửu nghĩ cho rằng hấn không tin mình, đi từ từ đến bên chân Cổ Thước nghiêm túc giảng giải nói: “Người xem, cho dù là làm quỷ phần lớn cũng đều nhớ rõ chuyện khi còn sống, cô nương nhà ai sinh ra có thể câu dẫn người khác như vậy?”

Cổ Thước ánh mắt kéo dài, làm một cái biểu tình chán ghét, che khỏa miệng ghét bỏ nói: “Người không phải cũng là cái giống thần kỳ kia sao?.”

Tiểu Cửu còn muốn nói chuyện, Cổ Thước lại khoa trương ngáp một cái, từ trên giường đứng dậy. Hấn ngẩng đầu hướng ngọn đèn dầu ở đầu đường đánh giá một cái, cảm áo trên giá. Một mặt mặc vào, một mặt không chút để ý hỏi Tiểu Cửu.

“Lễ Vạn Hoa của Lệ Đô là sự kiện mỗi năm một lần, trước cửa miếu Huyền Nữ sẽ có yến hội kéo dài ba ngày. Hôm nay là ngày đầu tiên, người có muốn hay không cùng vi sư đi nhìn một cái?”

Tiểu Cửu kích động, cái tai đang rộng một cái, cổ tình nhìn Cổ Thước, ánh mắt nghiền ngẫm còn có vẻ thâm trầm: “Khụ khụ, này thôi, đường đường là thượng thần xuất môn, không có người dưới một bên đi theo thật sự rất kỳ cục, rơi vào tai Tứ hải bát hoang, sư phụ có thể mang tiếng không tốt. Tiểu Cửu ta tôn sư trọng đạo, như thế nào có thể cho thám chuyện nhân gian như vậy phát sinh đây? Ừ, sư phụ, Tiểu Cửu đi cùng người.”

Cổ Thước khinh thường bĩu môi một cái, giật cửa phòng đi ra ngoài. Tiểu Cửu nhìn gương đồng dừng sức đem cái tai dẫu trở về, vui vẻ đi theo phía sau Cổ Thước như một tiểu người hầu.

Giang Nam, dựa vào núi, gần bên sông, địa linh nhân kiệt. Hàng năm vào tháng bảy trăm hoa đua nở, liền trở thành chỗ tãi từ giai nhân, thương nhân hậu duệ quý tộc về tề tụ. Dưới tàng cây phẩm một ly trà, ánh trắng trắng như tuyết, nghe phía trước đang xướng một bài đồng dao, dường như hết thấy mọi thứ trong cuộc sống nhỏ nhả tuyệt mỹ đều tiêu hết.

Cổ Thước phe phẩy quạt giấy một đường đi dạo, chỉ khi có ở rượu ngon phía trước mới dừng lại một lát. Hoa đăng quang ảnh lưu chuyển, muôn màu sắc chiếu rọi ở trên ông tay áo rộng thùng thình của hấn làm cho người nhìn không khỏi vui vẻ thoải mái. Tiểu Cửu ngậm miệng nhắm nháp thịt gà, nhưng chỉ hai miếng, cầu nhàu kêu một chút rồi nuốt vào.

Cổ Thước lại đột nhiên quay đầu lại hướng nàng nhìn, tóc đen quất vào mặt, mắt lộ sóng xanh, hương rượu trong không khí theo gió nhẹ cùng nhau tràn quanh chớp mũi, Tiểu Cửu bỗng dừng liền say. Khỏe miệng Cổ Thước nhẹ nhàng nâng lên, đối với Tiểu Cửu vẫy vẫy tay, mở miệng ôn nhu đến cực điểm .

“Người cũng đến xem hoa đăng.”

Tiểu Cửu đột nhiên nhăn nhó đứng lên, xoa xoa góc áo, mặt đỏ lên nhìn chằm chằm mặt đất, sau một lúc lâu mới nén giận nói: “Sư phụ biết rõ còn hỏi, không phải người hỏi Tiểu Cửu có muốn hay không đi với người, người dẫn ta xuất môn, người.”.

“Thật trùng hợp.”

Một thanh âm ngọt ngào từ phía sau truyền đến, trong không khí hỗn loạn một tia hương khí nhạt nhạt, còn như có như không hương vị người chết. Cổ Thước đặt đồ nhắm rượu xuống, đối với Tiểu Cửu nhắm mắt làm ngơ, thẳng lướt qua phía sau nàng hướng bờ đê Hộ Thành đi tới.

Lễ Vạn Hoa tồn tại đã lâu, có người nói là tế điện Hoa Thần, cũng có người nói là cung phụng Cửu Thiên Huyền Nữ, nhưng mặc kệ nói như thế nào, lâu ngày Lệ Đô chậm rãi hình thành như một phong tục, cơ hồ tất cả nữ tử trong thành chưa kết hôn ba ngày này sẽ ra ngoài, sẽ tới bờ đê Hộ Thành thả một hoa đăng để cầu nhân duyên.

Giờ phút này trên bờ đê Hộ Thành rực rỡ đèn hoa đăng, Yên nhi quần áo lụa mỏng màu xanh biếc ngồi ngay ngắn ở trong quán trà dựng ở ven sông. Nhìn thấy Cổ Thước, nàng nghiêm nhiên ra dáng một tiểu thư khuê các .

Tiểu Cửu sớm biết trong cơ thể Yên nhi còn có hồn phách người khác, cũng có một loại số chuyện không hiểu lắm, nhìn nàng, rồi nhìn Cổ Thước tựa như một con gà mái vào hang chồn. Nhưng thật bất hạnh, nàng không thể không đi theo hấn. Mông nàng sát vào ghế, hấn không thể ngay sau đó bật người đứng dậy bỏ cửa chạy lấy người .

Cổ Thước thấy Yên nhi tựa như đã thay đổi, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt ra hiệu trắng trợn của Tiểu Cửu. Một mặt phẩm trà, một mặt cười khẽ hỏi: “Yên nhi cô nương thật lịch sự tao nhã, muốn ngắm cảnh đẹp cũng tới ngoài hồ này . Cô nương có thể tìm được vị trí này, thực may mắn.”

Yên nhi đưa mắt ra hiệu cho tỳ nữ phía sau, tỳ nữ kia ngay tức khắc thức thời lui lại phía sau mấy bước, Yên nhi lại nhìn Tiểu Cửu, Tiểu Cửu liền thẳng tắp trừng lại, Yên nhi sừng sốt, nhìn không được che miệng cười rộ lên, cũng không so đo Tiểu Cửu ngồi ở một bên, bình tĩnh nhìn Cổ Thước, trong mắt toàn nhu tình.

“Cổ công tử nói đùa, Yên nhi cũng chỉ là may mắn mà thôi.” Nàng nói một chút, đột nhiên thẹn thùng vuốt vuốt bên tai nói: “Nhưng, Cổ công tử còn thiếu Yên nhi một chuyện nha.”

Cổ Thước theo chén trà phía trên ngẩng đầu: “Chuyện gì?” .

Tay ngọc của Yên nhi chậm rãi phủ lên trên bàn tay Cổ Thước, mị nhãn như tơ nói: “Lần trước công tử một đi không trở lại.”

Cổ Thước hiểu ý cười: “Vậy, không biết Yên nhi cô nương hy vọng tại hạ bồi thường như thế nào đây?”

Bộ dáng Yên nhi tựa hồ rất đắn đo, nàng hướng tới bờ đê Hà Thành nhìn xung quanh, liếc mắt một cái, đột nhiên nhãn tình sáng lên: “A, lãng phí cảnh đẹp như vậy thực đáng tiếc, không bằng công tử bồi Yên nhi du sông, thế nào?”

Tiểu Cửu vừa nghe lông mày dựng lên, vội vàng vuốt ve bàn tay nhỏ dài của Yên nhi, nắm ống tay áo Cổ Thước đem cánh tay hắn ôm vào trong ngực. Quyết miệng cả giận nói: “Không rảnh rồi, ta cùng phụ thân còn muốn đi tìm mẫu thân”

Yên nhi sững sờ, Cổ Thước một ngụm trà thơm ở trong cổ họng, phun không được, nuốt không xong. .

“Cha. Phụ thân? Trẻ tuổi như vậy.”

Tiểu Cửu rất là đắc ý, đem cánh tay Cổ Thước ôm chặt hơn nữa. “Đúng vậy, thím à, người cũng đừng câu dẫn cha ta nữa, mẫu thân ta rất lợi hại, nếu để nàng biết người câu dẫn phụ thân, mẫu thân sẽ đem người nhốt trong ao lớn, nơi đó vừa thối lại khó chịu, thím à, người chắc chắn chịu không nổi.”

Yên nhi nghe được một câu ‘thím à’ liền nổi hết gân xanh. Cổ Thước mặc kệ Tiểu Cửu hồ nháo, lúc này cũng không làm gì, nói thầm “Mẫu thân? Thực hung hãn? Còn có thể dùng ao lớn nhốt người?”

Chẳng biết tại sao, bộ dáng Cổ Nhạc liền hiện vào trong đầu Cổ Thước, hung hãn? Ừ, rất là hung hãn. Ao lớn? Ừ, nàng hẳn là thích luyện yêu trì. Này? Cổ Nhạc rõ ràng là sư tỷ nàng, chỉ chớp mắt lại biến thành mẫu thân. Con hồ ly thối này không làm hỏng việc tốt của hắn thì chưa từ bỏ ý định có phải hay không.

Tiểu Cửu thừa dịp Yên nhi ngăn người, cả người vội vàng ghé vào bên tai Cổ Thước thì thầm nói: “Sư phụ người lại ngốc rồi. Nàng chính là hại người nha!”

Cổ Thước quay đầu nhìn nàng, đột nhiên ôn nhu cười, nâng tay sờ sờ tóc của nàng, sau đó đối với Yên nhi nói: “Đứa nhỏ này hơi ngốc, Yên nhi cô nương người đừng để ý, nàng là muội muội ta, vào năm mẫu thân mất nàng luôn thần trí không tỉnh. Lúc nào cũng nhớ kỹ phải đi tìm mẫu thân.”

Yên nhi nghe vậy ánh mắt đột nhiên dần hiện ra thần sắc khó hiểu. Sau đó quả thực giống đối đãi Tiểu Cửu giống như đối đãi một đứa ngốc.

“Đứa nhỏ đáng thương, tuổi còn nhỏ như vậy. Muội nói cho tỷ tỷ, mẫu thân muội bộ dáng thế nào, tỷ tỷ giúp muội tìm?”

Tiểu Cửu ôm bà vai tức giận trở mình một cái xem thường: “Người tìm như thế nào?”

Yên nhi lật một viên đường nhét vào miệng Tiểu Cửu. “Tỷ tỷ quen biết một người thầy thông linh rất giỏi, có lẽ hắn có thể tìm được mẫu thân muội. Nào, nói cho tỷ tỷ, mẫu thân muội bộ dáng thế nào?”

Tiểu Cửu hướng Cổ Thước đen tối cười. Hắc, khụ khụ, gương nanh múa vuốt, khoa tay múa chân như một đứa ngốc đứng lên: “Mẫu thân bộ dạng rất đẹp, có một thân da lông tuyết trắng, cái đuôi lại thô lại dài. a” .

Lông mày Cổ Thước dật dật không ngừng, trước lúc Tiểu Cửu nói ra mẫu thân nàng là một con hồ ly, liền dùng sức bưng kín miệng nàng. Yên nhi về mặt mờ mịt nhìn Cổ Thước, Cổ Thước vội vàng giải thích nói: “Đứa nhỏ này chính là như vậy, mỗi ngày suy nghĩ linh tinh. Nhưng nàng thực thích hoa đăng, nhìn một cái thì vui vẻ. Ta thấy thị nữ của người đi theo người cũng không tự nhiên lắm, không bằng để nàng giúp muội muội ta thả hoa đăng, ta bồi cô nương du sông được không?”

Yên nhi cười không có trực tiếp trả lời, người cũng đã đứng dậy rời khỏi.

Tiểu Cửu rất không tình nguyện, một mặt giữ lấy tay áo rộng thùng thình của Cổ Thước, một mặt đạp chân nhỏ. Cổ Thước thật sự ngại nàng ở đây nước nở phiền phức, đáy mắt hiện ra một mặt âm sắc, nhỏ giọng uy hiếp nói: “Không an phận ta gọi Cổ Nhạc đem người quay về trong luyện yêu trì.”

Tiểu Cửu quả nhiên không náo loạn, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp bỗng dưng dày lên một màn sương sợ hãi, đáng thương nhìn Cổ Thước bồi Yên nhi lên thuyền. Đợi cho thuyền không còn rõ bóng hình, Tiểu Cửu lúc này mới quay đầu lại nhìn qua nhà đầu so với đầu gối kia giống nhau đang đứng ở một bên.

“Tiểu thư nhà ta muốn ta cùng người thả hoa đăng.”

Tiểu Cửu ngồi ở chỗ Cổ Thước vừa ngồi buồn bực không vui: “Ta không có hoa đăng.”

Thị nữ không nói một lời quay đầu bước đi, chỉ chốc lát sau trên tay liền bế một chồng lớn hoa đăng trở về “Hoa đăng mười hai đồng bạc, cô nương chậm rãi thả.”

Tiểu Cửu nghẹn một bụng nội thương. Mười hai bạc. Bán mười hai bạc một hoa đăng, sợ ta phá hư việc có phải hay không, nhiều hoa đăng như vậy ta thả tới Lễ Vạn Hoa sang năm cũng thả không hết.

Thị nữ kia đúng là không biết quan sát sắc mặt chủ nhân, đem hoa đăng nhét vào trong tay Tiểu Cửu “Đi thả hoa đăng”

Tiểu Cửu cúi kính đứng lên, vung tay kêu lên: “Ai nói ta phải thả hoa đăng, ta phải đi về ngủ.” Vừa mới đứng lên cánh tay lại bị thị nữ lôi kéo dùng sức kéo tới bờ sông.

“Không được, tiểu thư nhà ta nói người phải thả hoa đăng, người phải thả hoa đăng”

Tiểu Cửu không tu hành quá nhiều pháp thuật, thị nữ này lực đạo kinh người, liền dắt Tiểu Cửu tới bờ sông. Tiểu Cửu trong lòng vừa vội, vừa tức lại ủy khuất, chỉ hận không được hóa quay về hồ ly chân thân hung hăng cắn nằng một ngụm, nhưng này ý niệm trong đầu mới vừa lóe lên, bên tai của nàng không hiểu sao liền nhớ tới lời cha đã dạy bảo.

Cha nói, trên đời này cũng không phải cứ phân chia nhân, yêu, thần như vậy, vô luận là cái gì đều có thể thay đổi, chỉ cần có một tâm thiện lương, mặc dù là yêu cũng có thể so với một ít thần tiên còn tốt hơn gấp trăm lần.

Nàng biết chính mình đầu óc không tốt, vô luận cùng huynh đệ tỷ muội, hay là so với Thịt Viên trên núi Cổ Nghiên, nàng kém cỏi hơn một mảng lớn. Nhưng nàng một lòng hướng thiện chưa bao giờ từng có ác ý trong đầu. Cha nói người tốt sẽ được báo đáp, hiện tại vì sao, sự phụ không cần, lại còn bị một phạm nhân nông nổi khi dễ.

Tiểu Cửu bị thị nữ giám thị, quỳ xuống ở bờ sông thả hoa đăng, lại tuôn ra một phen nước mắt. Thị nữ quỳ gối bên người nàng rốt cục nhìn không được, bèn đưa nàng một cái khăn tay. Nhưng lại nhìn ánh mắt nham hiểm của thị nữ, tay run lên, khăn tay rơi vào trong nước chậm chậm trôi đi. Nữ hài tử cũng nom nớp lo sợ, dắt bạn đi cùng nhanh chóng rời đi.

Tiểu Cửu nhìn thấy khăn tay kia trôi xa, đột nhiên nhin không được khóc thút thít đứng lên.

“Cha mẹ, Tiểu Cửu đã đi nhiều năm như thế, các người như thế nào còn chưa tìm ta, các người cũng không cần Tiểu Cửu nữa phải không?!”

Tiểu Cửu khóc hô hết một câu, nguyên bản hồ nước tĩnh lặng phía trước đột nhiên trở mình sóng to gió lớn. Nàng nhát gan lui về phía sau hai bước nhìn lại, cái thị nữ kia giống như bị làm phép, hai mắt vô thần còn dừng lại ở nơi nào. Nước sông bốc lên bắn tung tóe tới góc áo của nàng tựa hồ cũng không phát giác. Tiểu Cửu không hề nghĩ ngợi, quay đầu liền hướng nàng chạy tới, đúng lúc này, nữ hài tử phía trên đề đột nhiên thất thanh hét rầm lên.

“Tiểu cô nương”.

Đằng sau hô cái gì? Tiểu Cửu không biết, nàng chỉ nhớ rõ cuối cùng nàng chỉ thấy hé ra toàn tuyết trắng là tuyết trắng, sắc mặt không còn huyết sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tiểu Cửu Bị Đe Dọa

“Chỉ mong người lâu dài, thiên lý cộng thuyền quyền.”

Nhìn phía chân trời sáng loáng ánh trắng, Yên nhi khẽ gấp góc áo không tự giác đọc ra một câu thơ. Cổ Thước phe phẩy quạt giấy quay đầu về phía nàng liếc mắt một cái, thần sắc lộ vẻ cổ quái.

“Cô nương đang tốt lành như vậy sao lại thương cảm?”

Yên nhi đột nhiên lấy lại tinh thần, xấu hổ cười cười: “Kiến công tử chê cười.”

Cổ Thước lơ đãng, đợi cho thuyền hoa đến cầu đá phía dưới trúc tía mới không chút để ý hỏi: “Thường nghe người ta nói rằng mỗi một con sông đều có một câu chuyện xưa, ví dụ như núi Cổ Nghiên dưới sông Lạc Phong, còn có đồn đại nói đó là một chằm nhỏ trên trời rơi xuống đất hình thành hồ nước. Ta từ trước đến nay với truyền thuyết này cảm thấy hứng thú, cô nương cũng là người Lệ Đô, không biết có từng nghe qua truyền thuyết tương tự?”.

Yên nhi cúi người đưa tay ở trong nước vẩy lên những bọt nước, trong ánh mắt nhỏ lộ sóng trắng, trong thoáng chốc làm cho Cổ Thước như trở lại mấy trăm năm trước, nhìn chăm chăm mỹ nhân đối diện thất thần.

“Cô nương sinh ra mỹ mạo, tuyệt sắc của Lệ Đô, quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Đồ háo sắc, Hồng Ngọc, đuổi ra ngoài.”

“Người với ta không quen, người, người cứu ta làm gì”

“Ta chỉ biết, người cho dù đã chết, trên trời dưới đất ta cũng muốn đem người tìm trở về.”

“Người buông tay đi, ta, ta sẽ phải xuất giá.”.

“Cổ công tử?” Yên nhi cười hì hì nâng tay ở trước mắt Cổ Thước quơ quơ. Cổ Thước nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt nhìn hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại. Hắn cọ cọ cái mũi, nhếch khóe miệng thoáng cười: “Đề cô nương chê cười.”

Yên nhi theo dưới cầu đá hái được một đóa hoa sen màu ngọc bích, nàng nhẹ nhàng lau giọt sương đọng trên mặt đóa hoa, nhu yếu trở lại: “Không có gì đáng ngại, cảnh đẹp như vậy, cũng khó trách người muốn hôn du thiên ngoại. Vừa rồi công tử nhắc tới truyền thuyết, ta nhưng thật ra cũng có nghe thấy, nghe nói, bờ đê Hà Thành này từ mấy trăm năm trước cũng có tên.”

Cổ Thước mắt sáng rực lên: “Thập. Tên là gì?”.

“Sông Thần Thập.”.

Cổ Thước đột nhiên nghiêng người về phía trước, tới gần Yên nhi, mùi hoa sen tràn vào mũi, đom đóm trong không trung bay múa, hắn cảm thấy được tựa hồ trở về tới thời gian hắn còn trẻ, về tới núi Vu Dạ học nghệ. Trong lồng ngực bắt đầu khởi động, chính là không thể kiềm chế được động tình tuổi trẻ, mỗi một lần xuống đều ngọt ngào đến thống khổ.

“Nàng. Còn nhớ ta không?”

Yên nhi ngẩng đầu, trong nháy mắt, Cổ Thước thấy tràn đầy hoang mang. Hắn cảm thấy loại mộng mị mới vừa rồi trong nháy mắt sụp đổ, thanh âm giòn vang truyền đến làm cho người ta khiếp sợ. .

“Ha ha, vui đùa mà thôi. Đúng rồi, cô nương từng nói có biết một đại sư có tiếng có thể giúp mọi người tìm mẫu thân, việc này, là thật?”

Trong đáy mắt Yên nhi hiện ra một mặt nhu tình, nàng đem hoa sen thả lại mặt nước, lại đẩy nước hai cái đưa đóa hoa này đi xa: “Đây là điều hiển nhiên. Ta cũng từng lịch tang mẫu thân, làm sao có thể đem chuyện này ra mà nói đùa được, vị đại sư kia, nàng, chỉ cần người mất chưa quá ba trăm năm đều có thể tìm được dấu vết.”

“Ba trăm năm.” Cổ Thước vuốt cằm trầm tư sau một lúc lâu, đột nhiên suy nghĩ, đảo con người cười rộ lên: “Vậy làm phiền cô nương giúp ta hỏi một chút đi.”

Yên nhi cắn môi thần sắc phức tạp nhìn Cổ Thước liếc mắt một cái, mở miệng vừa muốn trả lời, đột nhiên thấy đoàn người trên cầu, chớp mắt trong lúc đó luống cuống đứng lên, ngay sau đó trong lòng sông, thuyền bắt đầu kịch liệt lay động, hồ nước bốc lên, giống như nước trà đang sôi sùng sục, một chùm sáng xanh biếc từ đáy hồ nhanh chóng tuôn lên.

Yên nhi quá sợ hãi, ôm lấy Cổ Thước hô: “Trong sông này có cái quỷ gì vậy.”

Cổ Thước nhíu mày một cái, một tay ôm Yên nhi cố gắng vững vàng trụ trên thân thuyền, một tay âm thầm sờ tới Cửu Long thần roi giấu bên hông. Trong không khí bỗng dung tụ lại một loại sương mù u ám, cảnh sắc chung quanh chớp mắt một cái nhưng lại biến mất hơn phân nửa, cầu đá gần trong gang tấc cũng chỉ còn lại một hình dáng mờ mờ.

Khóe miệng Cổ Thước tà tà giương lên. Dùng sương mù giấu kín thân hình sao? Như vậy cũng tốt, mình động thủ cũng không sợ đám phàm nhân này hoảng sợ. Hắn ôm Yên nhi dùng sức nhảy lên trên cầu đá, ở bên chân nàng làm một đạo che chắn, dặn dò nói: “Người chờ ta một chút.”

Đúng lúc này, trên bờ đê bên kia đột nhiên truyền đến một khản giọng quát to. Cổ Thước cảm thấy chính bản thân mình, tâm giống như bị người ta nắm ở trong tay dùng sức xoa nắn vậy.

Hắn nhận ra được, thanh âm này là của Tiểu Cửu

Nhiều lần phát ra, xuyên thấu màn sương, Cổ Thước vung ra Cửu Long thần roi, cắt sương mù, rốt cục thấy rõ quái vật trong lòng sông kia. Trong nháy mắt Cổ Thước nhận không được da đầu tê rần một chút. .

Yêu quái trong lòng sông chính là một con Cự Xà, đuôi rắn xoay quanh vào đáy sông, bị bùn bao trùm thấy không rõ rốt cuộc dài bao nhiêu, trên người vảy xanh biếc chói mắt, có thể thấy được những đốm độc tính. Nó đang phát ra mùi tanh đặc gay mũi, không biết từng có bao nhiêu người chết vì răng nọc của nó. Mà giờ phút này, Tiểu Cửu đã bị đuôi rắn của nó cuốn ở bên trong, mặt đỏ bừng, người đã dần dần mất đi tri giác.

Cự Xà tựa hồ là cảm nhận được tiên khí của Cổ Thước, lúc Cửu Long thần roi của hắn phóng tới, trong nháy mắt thân rắn đột nhiên lệch đi khó khăn lắm né được. Cổ Thước đan chân đứng ở phía trên đỉnh mái vòm, ống tay áo trong rộng thùng thình gió bay phất phới. Cửu Long thần roi để ở bên sườn, phát ra một tầng hào quang màu vàng nhàn nhạt.

Tiểu Cửu ở trên không, một thân hồ ly cốt cơ hồ sắp bị dập nát.

Phải tiếp tục giãy dụa sao? Không ai đau, không ai yêu, còn muốn tiếp tục kéo dài hơi tàn sống sót sao? Không bằng, liền như vậy đi thôi. Hứa là phải sống để có thể gặp Nhan Ngọc, có thể có được một cái đầu thông minh, làm cho mọi người yêu mến.

Nghĩ như vậy, trong miệng cuối cùng thở ra một hơi nhẹ nhàng, nhưng trong nháy mắt, nàng đột nhiên cảm giác trên đỉnh đầu có hai đạo ánh mắt cực nóng.

Cổ Thước rõ ràng cảm giác yêu linh trên người Tiểu Cửu đang dần yếu đi, tay hần nắm Cửu Long thần roi không khỏi nhanh hai phần, hướng tới nàng lớn tiếng quát lên: “Hồ ly ngu ngốc, ngươi chịu đựng cho vì sư, không được để sư môn bị bôi nhọ. Sư phụ tới cứu ngươi!”

Tiểu Cửu ngẩng đầu hướng Cổ Thước nhếch miệng, ngu ngốc cười rộ lên, sau đó quay đầu đi hoàn toàn mất đi tri giác. Vào một khắc kia, Cổ Thước nghe được âm thanh yêu linh vỡ vụn.

Cự Xà ở trong nước đánh một cái, vẩy đuôi đem Tiểu Cửu vắt đến con đê phía trên, toàn thân lục quang tăng vọt, bỗng dưng hóa thành hình người. Gót chân như sen khẽ dõng, thất lưng mềm mại như liễu. Quả nhiên là quyến rũ, kiều diễm, xinh đẹp vô cùng. Nàng giẫm lên sương mù, từng bước một hướng Cổ Thước đi tới, khoe miệng đỏ tươi, mở miệng thô khí như lan.

“Hồ yêu ngu ngốc như vậy vì sư còn giữ làm gì, không bằng, để ta làm đệ tử của ngươi được không?”.

Hai hàng lông mày xinh đẹp của Cổ Thước nhíu thành đường thẳng, đầu tiên là lạnh lùng cười, tiện đà đem Cửu Long thần roi thẳng tắp quát tới Cự Xà kiều mỹ kia.

“Loại súc sinh như ngươi, muốn làm đệ tử của ta, ngươi nằm mơ à!”.

Xà yêu sống ở nơi này mấy trăm năm, hút tinh khí nhân loại nhiều vô số, Cổ Thước không ngờ tới tiểu yêu này đã tu hành sớm thoát khỏi chân thân tiểu yêu bình thường, không dốc hết toàn lực, không ngờ một roi này cư nhiên chỉ làm trên mặt nàng xuất hiện một vết máu. Xà yêu bị Cửu Long thần roi quật nhưng chưa cảm thấy được có gì không ổn, nổi giận, chỉ hận không thể đem nam nhân tuấn dật trước mặt này một ngụm ăn sạch vào bụng. Thân thể vừa mới hoạt động chưa quá hai bước, miệng vết thương đột nhiên tuôn ra một đạo ánh sáng màu vàng rực rỡ, tức thì trong lúc đó, thống khổ đau đớn ập ập kéo đến.

Cổ Thước chỉ cảm thấy trước mặt một đạo quang ảnh xanh biếc chợt lóe rồi biến mất. Có ý định tiếp tục chém giết, lại thấp thòm lo cho thương thể của Tiểu Cửu, chỉ đành từ bỏ, hần đem Cửu Long thần roi thu hồi, vội vàng ôm lấy Tiểu Cửu bay trở về khách điểm.

Tiểu Cửu nằm ở trong lòng hần, mềm nhũn, không hề có chút sinh khí. Thời điểm đi ngang qua Quan Hoa lâu, nàng rút cuộc duy trì không được hình người, biến trở về chân thân hồ ly. Tuyết trắng da lông ở trong gió lay động không ngừng, Cổ Thước nhìn nàng, khoe mắt với da lông sớm đều bị dính nước mắt ướt nhẹp, một dùm lại một dùm trên bộ lông giống như miệng vết thương.

Hần vốn tưởng rằng Tiểu Cửu yêu linh bị tan vỡ, hần thi triển tiên pháp có thể đem chữa trị, lần thứ hai cho nàng mấy ngàn năm tu vi chớ nói là khôi hần, làm cho nàng sinh long hoạt hổ cũng không vấn đề gì. Nhưng khi trở lại khách điểm, khi hần thử dò xét nguyên thân Tiểu Cửu mới phát hiện, yêu linh của nàng đã muốn nát vụn không chịu nổi, chỉ cần hần tiến vào nguyên thân của nàng chữa trị chắc chắn sẽ bị đập nát luôn.

Ánh nến rõ ràng, ngoài cửa sổ tiếng ồn ào không ngừng, nhưng trong phòng lại thật yên tĩnh.

Cổ Thước ngồi ở bên giường nhìn thấy da lông Tiểu Cửu phập phồng rất nhỏ, ánh mắt tối tăm dị thường.

Có cứu hay không? .

Cứu, chỉ sợ là muốn ép ra tiên linh của bản thân đến giúp nàng chữa trị yêu linh, công hiệu này chính là giúp nàng tu thành bán tiên, nhưng điều này chính là nghịch thiên, ngay cả năm đó Dung Vi dù bị thương nặng hần cũng chưa từng làm thế.

Không cứu, hần tìm Dung Vi cả trăm năm, trên trời, dưới Địa Phủ căn bản không có một dấu vết để lại, Tiểu Cửu có cái mũi linh mãnh, nàng là hi vọng cuối cùng, từ bỏ nàng chính là từ bỏ Dung Vi.

Tiểu Cửu tựa hồ rất thống khổ, móng vuốt tuyết trắng co rúm lại một chút, đậm thịt khoát lên trên mu bàn tay Cổ Thước, nóng nóng, mềm mềm. Cổ Thước giật mình một cái, cơ hồ theo bản năng há miệng, ngay sau đó, một quả linh châu kim quang sáng chói, từ trong miệng hần nhẹ nhàng đi ra.

Ánh nến ảm đạm trong căn phòng nhỏ hẹp này bị linh châu phát ra ánh sáng chiếu sáng lên, đẹp đẽ dị thường. Cổ Thước ôm lấy Tiểu Cửu, làm pháp thuật đem nàng khôi phục hình dáng con người, hần đem linh châu chậm rãi đưa vào trong miệng Tiểu Cửu, nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng đột nhiên không hề nề hà cười rộ lên.

“Dùng linh châu của ta cứu ngươi, tiên linh của ngươi bắt đầu lấy từ tiên linh của ta làm gốc, ta, cả đời này lại cùng hồ yêu gốc nhà ngươi không bao giờ ... có thể xa nhau.

Đáp lại hần, chỉ có khuôn mặt không có biểu cảm của Tiểu Cửu. Cổ Thước lắc đầu, cùng Tiểu Cửu mười tay giao nhau chậm rãi ngồi thiền, từ từ lên vào trong nguyên thân của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Quyết Đấu

Người ta cả đời có thể ở dưới tàng cây ưng thuận bao nhiêu nguyện vọng? Nguyện vọng nhiều như vậy lại có bao nhiêu cái có thể thật sự thực hiện? Kỳ thật trong lòng suy nghĩ đơn giản như thế, hy vọng chân chính xa vời cũng không nhiều, Tiểu Cửu chỉ hy vọng nàng có thể trở nên thông minh, không phải liên lụy sự phụ, hy vọng có thể nhanh nhanh tìm được Nhan Ngọc, nếu. Nếu có lòng tham có thể thực hiện một cái nguyện vọng, cũng mong được là mỗi ngày đều có thể ăn thật nhiều chân gà?

Cổ Thước chạy trong nguyên thần âm áp của Tiểu Cửu, nghe một câu như vậy khóe miệng nhếch không được run rẩy. Này con hồ ly thôi còn chưa được cứu, chết đã đến nơi còn quên không được nam nhân, cùng chân gà.

Hắn mất sức chín trâu hai hổ, rốt cục dựa vào linh châu đem yêu linh nát không chịu được của Tiểu Cửu chữa trị hoàn toàn, lại độ cho nàng ba ngàn năm tu vi, Tiểu Cửu nằm ở trên giường, quanh thân toát ra một loại ánh sáng xanh ngọc, xen vào đó là ánh sáng chỉ có bán tiên mới có. Cổ Thước có chút mệt mỏi, tựa vào trên song cửa, nhìn chằm chằm ánh trắng ngoài cửa sổ đến xuất thần, đột nhiên nghe được trong không khí có một tiếng vang, đó là một loại thanh âm lục lạc lay động, đến từ kết giới bị đánh vỡ.

Tâm hắn run lên, một loại sợ hãi sắp mất đi nháy mắt đánh úp lấy hắn.

Đều là vì cứu hồ ly thôi này, hắn đã quên Yên nhi còn bị mình giữ ở trên cầu đá, là nàng đánh vỡ kết giới? Nàng biết thân phận mình? Điều này sao có thể?

Ý niệm như vậy trong đầu chợt lóe rồi biến mất, ngay sau đó Cổ Thước bật người nhớ tới, nếu Yên nhi đào tẩu, tin tức Dung Vi đại đệ cũng bị cắt đứt ở giữa chừng, cho nên, tuyệt đối, tuyệt đối, không thể để cho nàng đi.

Hắn liếc liếc mắt một cái nhìn Tiểu Cửu còn đang mê man. Ánh mắt nhui lại, nguy hiểm nhưng lại có chứa hương vị hấp dẫn. Một viên cầu trong suốt từ lòng bàn tay hắn chậm rãi bay lên, chậm rãi trôi đến trên người Tiểu Cửu, đem khóa nhập vào trong đó, sau lại chậm rãi lui đến nắm tay nhỏ nhỏ nhẹ nhàng quay về bàn tay Cổ Thước.

“Chờ cho chuyện qua đi, vì sự thật đúng là nên dạy người thật tốt, nhưng hiện tại, tạm thời đem người treo ở trên lưng, Tiểu Cửu ngồi, người cần phải ngoan ngoan đó”

Tiểu Cửu không để ý đến hắn, ở trong viên cầu trở mình, cái bụng phình nở ra, Cổ Thước nhìn thấy bụng nhỏ của nàng phía dưới tròn vo, thoáng thất thần, ngay sau đó không tiết chế được, nở nụ cười. Hắn đem viên cầu treo ở trên lưng, thả người nhảy vào trong bóng đêm. .

Quan Hoa lâu tối nay chật ních. Bởi vì hoa khôi Yên nhi hôm nay, không tiếp khách, đem bảng thông báo viết rằng. Lý do là: bị bệnh.

Bị bệnh? Vậy chúng ta đến thăm bệnh đi. Hậu duệ quý tộc thương nhân tập hợp, gãi sai vật phía sau cầm trong tay chính là nhân sâm ngàn năm, trân châu Nam Hải, Miêu Cương tử chu sa. Cũng có người còn lấy một mảnh vải đỏ trùm lên, tản mát ra mùi thuốc tanh nồng. Mọi người đều sôi nổi đoán mò, không phải dưới vải đỏ kia đúng là hài nhi nhà ai sinh ra không lâu liền mất chứ.

Nhưng mặc cho người ta vùng vẫy như rác, tú bà canh giữ ở cầu thang lầu ba nói sống chết không chịu cho đi qua.

Yên nhi bị bệnh, bệnh gì lại không ai biết được.

Cổ Thước ngồi trong đại đường thưởng thức rượu trong chén bạch ngọc, nhìn thấy một đám người ở trước cầu thang cãi nhau ầm ĩ, ánh mắt hơi có chút âm lãnh. Hắn ngửa đầu đem chén rượu ngon uống cạn, quay người ra khỏi Quan Hoa lâu, vòng quanh lầu đi hai vòng tìm được cửa sổ phòng Yên nhi, nhẹ nhàng nhảy liền rơi xuống phía trên cửa sổ.

Áo trắng như tuyết, di thể độc lập.

Cổ Thước ngồi xổm ở cửa sổ ngửi hoa lan phía trên phát ra hương khí, ngẩng đầu hướng bên trong đánh giá một cái, nhợt nhạt cười.

“A, quả thật là chạy thoát.”

Hắn nâng tay bấm một cái pháp quyết, thân hình nháy mắt biến mất, hiện ra đã là rừng cây nhỏ cách thành Tây mười dặm.

Lệ Đều giáp giới Mậu Sơn, xuyên qua Mậu Sơn đó là địa giới Nam Cực Tiên Ông, có thể nói địa linh nhân kiệt. Bên trong thành, người ở cường thịnh không thích hợp giầu yêu vật, cho nên rất nhiều tiểu yêu khát vọng tu luyện thành tiên đều trốn ở rừng cây nhỏ ở phía thành Tây.

Cổ Thước tính toán mở thiên nhãn nhìn xem Yên nhi trốn ở đâu, nhưng mở mắt vừa thấy liền sửng sốt. Cả rừng cây đều là yêu quang trong suốt, căn bản nhận không ra người nào mới là Yên nhi.

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua Tiểu Cửu ngủ say, một mặt tươi cười nịnh nọt, hắn đem Tiểu Cửu nâng ở trong lòng bàn tay ôn nhu dò hỏi: “Đồ đệ ngoan, nói cho vị sư Yên nhi ở nơi nào?”

Tiểu Cửu ngửi mùi, miệng không để ý đến hắn. “Chân gà lớn”

Cổ Thước nổi trận lôi đình, nhưng không thể không cường chế lửa giận, hướng dẫn từng bước: “Tiểu Cửu ngoan, người nói cho sự phụ biết Yên nhi ở

đâu, sư phụ mua gà nướng cho người ăn cả một tháng.”.

Cái tai Tiểu Cửu ụcch một cái dựng một góc thẳng lên , ánh mắt cũng chưa mở liền nói mê nói: “Ba trăm bước về phía Nam”

Cổ Thước cười đắc ý, nắm viên cầu trút giận, dùng sức lay động hai cái, nhìn đến Tiểu Cửu lẫn lốc chung quanh, con giận dữ trong tâm rốt cục cũng được giảm đi.

Vào giờ Tý, trong rừng cây luồng gió yêu ma nồng đậm. Cổ Thước từng bước từng bước đi như dạo chơi trong sân vắng. Nơi hắn đi qua một mảnh trần trụi, không có nửa yêu vật nào dám đến gần.

Theo như Tiểu Cửu trong mộng chỉ, Cổ Thước đứng ở một gian nhà trúc. Cây cột trúc đã nhạt màu, màu sắc đã muốn từ xanh biếc ban đầu biến thành màu vàng ảm ảm. Trước nhà, cỏ dại mọc thành bụi, lu chứa nước cũng đã khô cạn từ lâu. Ở sau nhà còn có một cái ụ đất không lớn không nhỏ, nhìn như là một phần mộ.

“Đây là nàng không bỏ xuống được?” Cổ Thước thì thảo tự nói một câu, nhấc chân muốn vào sân. Không khí lại đột nhiên trở nên lạnh liệt, gió lạnh nổi dậy. Trong rừng, cây xào xạc rung động, tựa hồ như trong đó có thiên quân vạn mã đến. Một thanh âm âm lãnh theo bốn phương tám hướng bốc lên tới trước người, tựa hồ là muốn đem người ta hung hăng nuốt hết.

“Không cho phép đi vào.”

Theo tiếng nói rơi xuống đất, một bóng người bỗng đứng rơi xuống đỉnh chóp cửa hiên phía trên lầu cỏ. Người này đứng ra vốn nên ở trong Quan Hoa lâu, nhận sự quan tâm mọi người, hoa khôi Yên nhi.

Thân thể của nàng sớm đã đã không còn ôn nhu thanh lịch lúc mới gặp, ngược lại lại lồng một tầng sâu hắc khí không thấy đáy. Ánh mắt đỏ đậm, chỉ hận không thể lập tức đem nam nhân trước mặt này hung hăng xé nát.

“Hừ, người phụ lòng người như vậy không xứng tiến vào nơi này.”

Cổ Thước âm âm bĩu môi. Rút ra quạt giấy bên hông nhẹ nhàng vỗ: “Phụ lòng người?”

Yên nhi nhìn Tiểu Cửu bên hông hắn hận đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Đừng nghĩ mà gạt được ta, nữ tử kia là muội muội người chắt? Từ lần thứ nhất người vào Quan Hoa lâu, sợ nàng bị người ta làm bẩn, khi ta đã biết, nàng nhất định là bạn người. Nhưng người vì bản thân tư dục, bỏ rơi nàng đi vào thanh lâu không nói, lại cùng giai nhân vui vẻ, bỏ lại nàng một mình, mới làm cho nàng lâm vào cục diện như hiện tại, nửa sống nửa chết. Người còn dám nói người không phải một kẻ phụ lòng?”

Tiếng gió càng sâu, Cổ Thước không hiểu sao lại bức dọc, đầu ngón tay hắn bèn dùng một chút lực, quạt giấy hơi hơi lệch nhẹ nhàng vẽ trong không trung, trong rừng cây xao động nháy mắt yên tĩnh, chim đêm, tiếng ve kêu , ánh trăng, thật là một bức tranh đẹp.

“Người biết ta sẽ tới tìm người?”.

“Ta nằm dưới đất mấy trăm năm không được đầu thai, trong lúc kỳ vận dị sự nghe được rất nhiều, Thanh Khâu là địa phương gì ta chẳng lẽ không biết. Người lại có thể cùng Thanh Khâu tạo được quan hệ, nghĩ cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ. Ha ha ha, đáng tiếc. Ta hôm nay cho dù tan xương nát thịt cũng quyết định không cho người lại đi phụ lòng, lại đi phá hoại người khác.” Dứt lời, nàng đột nhiên cúi người hướng lại gần Cổ Thước, hắc khí tới nơi nào, trăm hoa liền héo rũ.

Cổ Thước hai tay run mạnh lên, chỉ đem quạt giấy khép lại. Thân hình hư hoàng nhẹ tránh đi. Hắn một mặt đẳng phong tránh né Yên nhi, một mặt nhàn hạ trêu ghẹo nói: “Tan xương nát thịt? Ha ha, bản thượng thần có biện pháp cho người thông khô, hai mươi một mạng người ở Lệ Đô, tan xương nát thịt thật sự là rất tiện nghi cho người. Yên nhi, tiền khi bản thượng thần người ăn có ngon miệng?”

Yên nhi sững sốt.

Cổ Thước khẽ nhếch mười ngón tay, đột nhiên hung hăng nắm lại, Yên nhi thét chói tai một tiếng, thân thể cuộn mình thành một đống, từ không trung ngã xuống thật mạnh. Cổ Thước vén vạt áo, ngồi xổm bên người nàng, dùng cây quạt nhẹ nhàng đẩy tóc trên mặt nàng .

“Bản thượng thần độ cho tên mập mạp kia một tia tiên khí, cho người hút mấy ngày, công lực người tăng nhiều là dựa vào ta đây. Như thế nào, quên nguồn quên gốc, lại còn muốn giết ân nhân.” Hắn vỗ nhẹ lên mặt Yên nhi : “Nói cho ta biết, Dung Vi ở nơi nào?”

Yên nhi từ chối một chút, đột nhiên cười ra: “Ta không biết, cho dù biết cũng tuyệt đối sẽ không nói cho kẻ phụ lòng là người biết!”

Trong mắt Cổ Thước hiện lên một tia tàn khốc, đưa tay hung hăng bóp cổ non nặn của Yên nhi.

“Trên đời này không ai có khả năng nói ta phụ lòng. Ta nếu phụ lòng, trên đời không có ai chung thủy.”

Trong ánh mắt Yên nhi hiện lên một tia nghi hoặc, một mặt thờ dốc, một mặt chỉ vào Tiểu Cửu cười rộ lên: “Người còn dám nói người chung thủy? Vậy người tính toán xử trí nàng như thế nào? Ha ha, cái gọi là chung thủy bắt quá cũng chỉ là một người con gái thủy chung, nhưng lại thương tổn một người khác. Vô luận là ta trước hay sau khi chết , những tên ra vẻ đạo mạo giống người ta đã thấy nhiều lắm rồi.”

Cổ Thước thả tay ra, bỏ qua Yên nhi, đứng dậy phui phui góc áo dính đầy vụn lá cây.

“Nàng chỉ là đồ đệ ta mà thôi. Ta như thế nào có thể sẽ thích con hồ ly ngọc này. Ta một đời này yêu chỉ có duy nhất Dung Vi. Người đã từ trong Địa Phủ chạy đến, ta đương nhiên sẽ không vượt quá chức phận. Người nói cho ta biết Dung Vi ở đâu, ta cho người một con đường sống.”

Yên nhi chống từ trên mặt đất bò lên, lờm Tiểu Cửu đột nhiên cười ha hả, vừa cười lại vừa khóc thất thanh.

“Nói hươu nói vượn, nam nhân các người nào có cái gì gọi là thật tình, chỉ là nhất thời phong hoa tuyết nguyệt. Không chiếm được vĩnh viễn đều là tốt nhất, hần cũng thế, người cũng như vậy! Chỉ có ta ngu ngốc mấy trăm năm, cuối cùng cũng chỉ là vui đùa mà thôi. Ha ha ha, chỉ là vui đùa mà thôi.”

Nàng một bên kêu gào một bên liêu lĩnh cô lấy tất cả công lực, dốc toàn lực hướng tới Cổ Thước bỏ nhào đến. Cổ Thước thân chợt lóe xẹt qua Yên nhi, lập tức đi vào một gian bình thường trong sân nhỏ kia.

Yên nhi thấy một màn như vậy lại như giống như bị điên, hắc khí quanh thân tăng vọt, hét lớn: “Ta nói không cho phép người đi vào, không cho phép người đi vào, ta giết người!”.

Cổ Thước mày nhíu lại, không hiểu Yên nhi vì sao lại chấp nhất vì cái sân này. Đầu ngón tay ngưng lại một đạo tiên khí đục ở trường kiếm, chỉ đợi Yên nhi đến gần người, nháy mắt giết nàng.

Đúng lúc này, ánh sáng chói mắt bỗng dưng phát ra. Nháy mắt chiếu sáng lên cả sân. Ngay bên trong ánh sáng, một thanh âm giống như từ địa phương xa xôi chậm rãi mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chuyện Xưa Đau Lòng

Yên nhi đứng cách ba bước, vẻ mặt kinh ngạc. Cổ thước nhìn thấy hào quang bên hông chói mắt, gân xanh nổi lên dữ dội.

Hồ ly ngọc này tinh?

Tiểu Cửu uể oải trở mình một cái, giữ hai tay ở dưới, nằm ở quang cầu trong suốt đóng tã. Nàng không tự giác hướng Cổ Thước vát một cái mị nhãn, làm cho Cổ Thước cảm thấy tức giận. Đem Tiểu Cửu bỏ xuống, ném trên mặt đất, Tiểu Cửu đáng thương kêu lên một tiếng “Ai da.”

“Người vì cái gì phải cứu ta.” Yên nhi vẫn duy trì động tác tấn công như cũ, nhìn về phía Tiểu Cửu, ánh mắt mang theo một tia thương hại. Thương hại? Đúng rồi, đúng rồi, trên thế giới này làm gì còn một nữ nhân ngọc nào có thể yêu một người nam nhân như thế này, người này không đem nàng để trong lòng, chết đi sống lại rốt cục cũng là một nữ nhân đáng thương?

Tiểu Cửu phì phì cái mũi rồi đứng lên, nghiêng đầu suy nghĩ hơn nửa ngày mới nói như chắc đinh đóng cột: “Trực giác.”

Cổ Thước hí mắt nhìn lướt qua Tiểu Cửu, sau đó bỏ mặc nàng qua một bên.

“Hai mươi mốt mạng người ở Lệ Đô, quyết không thể tha được, người lui ra phía sau cho ta.”

Nghe vậy Yên nhi cười ha ha ” Hai mươi mốt mạng người của Lệ Đô? Ha ha, người, người nhìn không tòi, nhưng rốt cục cũng tỏ ra cái vẻ đạo mạo ngạo ngốc, người đi lo lắng cho tính mạng của những người này, ta thấy người là do thiện quá hóa giận, bởi vì ta không chịu nói cho người tin tức của cái người tên Dung Vi kia”

Tiểu Cửu xù lông, cái não nhỏ xíu không ngừng hoạt động. Nghe đến đó nhìn không được xen mồm, đem truyền thống ham học hỏi phát huy tới cực hạn: “Dung Vi là ai?”

Cổ Thước há miệng thở dốc nhưng lại phát không ra tiếng, cổ họng giống như bị nện cái gì vậy, rầu rĩ phun không ra một chữ.

“Cái này. Mặc kệ người, ngồi ngọc đó đi, hôm nay vì sự cho người được mở mang tầm mắt.”

Yên nhi lại ý vị thâm trường nhìn Cổ Thước một cái, nói lên những điều Tiểu Cửu hoàn toàn không hiểu: “Như thế nào, người không dám cho nàng biết? Hừ, người lại luyến tiếc?”

“Nói linh tinh !”

Tiểu Cửu ngồi xồm trên mặt đất sờ cằm, vẻ mặt mê mang. Hừ? Thời điểm nàng ngủ đã phát sinh chuyện gì? Như thế nào khi tỉnh ngủ lời bọn họ nói đều nghe không hiểu?

Yên nhi cũng không muốn dây dưa nhiều, nàng đột nhiên thu công lực, nhướn cằm lên: “Người quả thực muốn biết tin tức của Dung Vi?”

Trong lòng Cổ Thước thất lại, nắm thần roi, ngón tay không khỏi nhanh thêm vài phần: “Người có điều kiện gì?”

“Ha ha cùng người thông minh nói chuyện thật là dễ chịu.” Nàng nâng tay hướng phần mộ sau nhà chỉ tới: “Ta tìm hán rất lâu vẫn không có kết quả, chỉ cần người nói cho ta biết nơi hán đầu thai xuống, ta liền đem tin tức của Dung Vi nói cho người”

Cổ Thước hận không thể ngồi chồm hồm xuống đất mà hoan hô. Tìm người? Hắc, người thật đúng là tìm đúng chỗ. Tiểu Cửu cái khác không làm được, trừ bỏ tham ăn thì tìm người đúng là nghề của nàng.

Trong khách điểm, Yên nhi cùng Cổ Thước ngồi đối diện nhau, tiểu nhị đem rượu và thức ăn đưa đến phòng Cổ Thước, nhìn thấy hoa khôi ở trong này tiếp khách, không khỏi liu lười, trong lòng âm thầm đau khổ, vị khách quan này thật đúng là có điểm phúc.

Giống như lần đầu hai người gặp nhau, Yên nhi nâng tay rót rượu mời Cổ Thước, nhưng trong lúc này, thân phận lẫn tâm tình cũng đã biến hóa long trời lở đất.

Ánh trăng vẫn mê người như cũ, đầu đường rộn ràng nhộn nháo. Lễ Vạn Hoa là lễ long trọng mỗi năm một lần, ngoại trừ cư dân bản địa, cũng có dân chúng huyện khác tới ngắm hoa, mức độ có thể thấy được là vô cùng náo nhiệt. .

Yên nhi nâng cốc trước song cửa, gió đêm thổi qua, nhớ lại, ký ức trăm năm trước cũng từng mảnh từng mảnh hợp lại thành hình. Nàng nghĩ tới, tình yêu khắc cốt ghi tâm như vậy, trên đời này không có người nào có thể hiểu được. Nghĩ đến đây, nàng xoay người, phát hiện biểu tình của Cổ Thước cũng trầm lắng như thế.

Cổ Thước cảm giác được ánh mắt Yên nhi, tiêu sái cười đi đến sòng vai bên cạnh người nàng.

“Phần mộ đó là nơi chôn cất nam nhân kia?”

Yên nhi không có nói gì, cầm chén rượu, ngón tay hiện rõ khớp xương. Cổ Thước lắc đầu, có chút cảm khái. .

“Thế nào, nói nghe một chút. Trong Tứ hải bát hoang này, chuyện tình cảm xa xưa là chuyện ta thích nghe nhất.”

“Ta vì cái gì phải nói cho người.”

“Không nói cho ta biết, ta sẽ không để cho Tiểu Cửu tìm người cho người.”

Yên nhi tay vất trên bả vai Cổ Thước câu dẫn nói: “Được, tìm không được người ta cần, cũng đừng mơ tưởng ta nói cho người biết chỗ Dung Vi đầu thai xuống.”

Tâm Cổ Thước thất lại, chỉ hận không thể một chương đem nữ quý này đánh một trận rồi ném vào luyện yêu trì. Về mặt của hán rồi rầm một chút, sau đó đột nhiên thoải mái: “Thôi, xem ra người cũng là một người thâm tình. Người nói cho ta biết, ta cũng kể chuyện xưa của ta cho người nghe, thế nào?”

Yên nhi không nhúc nhích, ngón tay tinh tế xinh đẹp nhẹ nhàng lưu chuyển bên chén rượu. Ngay tại thời điểm Cổ Thước nghĩ trận giao dịch này chắc đã thất bại, không nghĩ đến nàng lại nhẹ nhàng mở miệng. .

“Người nếu đã là thần tiên, một trăm năm trước chắc người cũng đã tới Lệ Đô?”

Sắc mặt Cổ Thước không được tự nhiên xoay xoay tay nói: “Khụ khụ. Ta lúc ấy bị giàng xuống phạm lịch kiếp, đi tới chính là đế đô Cổ Thành.”

Thần sắc Yên nhi hiện lên một tia kinh ngạc, che miệng nhin không được cười rộ lên: “Nhìn không ra đến, người vẫn là loại người biết gây chuyện, cùng Tiểu Cửu không có gì khác nhau, quả nhiên sự phụ thể nào thu đô đệ thế đó.”

Cổ Thước không cam lòng, định giải thích, bản thượng thần sao có thể cùng con hồ ly gốc kia so sánh được. Nhưng Yên nhi không để cho hán cơ hội.

“Coi như, ta năm nay cũng hơn một trăm tuổi. Thật ra ta cũng không phải người nước này, nhà của ta ở Hồ quốc, phụ thân là làm tư lự sinh sống, nhà mặc dù không phải đại phú quý, nhưng cũng thuộc dạng giàu có. Năm ấy ta mười lăm tuổi, trong nhà có một vị khách quý đến, là bạn đọc sách cùng trường với phụ thân, hán tên là Thiệu Bản. Năm ta tám tuổi, gia đình ta sa sút may có hán ra tay tương trợ mới qua được cửa ải khó khăn. Cho nên lúc này, phụ thân coi hán như khách quý, cơ hồ là muốn gì có nấy. Ai có thể nghĩ tri nhân tri diện bất tri tâm*.”

(* Tri nhân tri diện bất tri tâm: biết người biết mặt, nhưng không biết lòng)

Cổ Thước gật đầu đồng ý, tựa hồ cũng rất có cảm khái: “Trên đời này khó nắm lấy nhất chính là lòng người. Đen, đỏ, biến đổi tựa như trời lòng bàn tay”

“Lúc ấy trong nước cũng không giàu có, phụ thân kinh doanh tư lự, cùng dân bản xứ, cùng nhau dệt, nhưng một năm kia, lũ lụt hoành hành, tư lự trong phân xưởng không bán ra được, lại gặp phải tình huống mốc meo, lúc này Thiệu Bản đưa ra một hướng, có thể mượn thuyền hàng của bằng hữu đem tư lự vận chuyển ra ngoài. Phụ thân mới đầu cũng do dự, sau đó Thiệu Bản đưa ra điều kiện là chia cho hán một phần lợi nhuận, lúc ấy phụ thân mới yên lòng. Lần đầu tiên vận chuyển phụ thân để lại tai mắt, không chuyển nhiều hàng hóa, xem như tìm tòi trước khi hành động. Kết quả vài vốc vận chuyển đi ra ngoài rất được hoan nghênh, phụ thân liền thả lỏng cảnh giác, đem hàng hóa tích trữ, một lần đều chuyển lên thuyền. Kết quả qua hơn một tháng không có tin tức. Lúc sau, thi thể quản gia nhà ta bị người từ trong nước vớt lên.”

Giọng nói Yên nhi gấp gáp, sắc mặt bắt đầu trở nên âm trầm. Cổ Thước biết, chuyện lúc sau là vết sẹo trong lòng Yên nhi đau cả trăm năm.

“Gặp tình cảnh như thế, mẫu thân dưới con nóng giận tức đến mức nằm trên giường không dậy nổi, không lâu liền ra đi. Phụ thân bán của cải lấy tiền mặt, bán hết gia sản to tầm trở về chăn nuôi, hy vọng có thể dừng lại sự nghiệp. Ai có thể nghĩ đến, nửa năm qua ác tật cứ nhiên lại trở về. Nhưng ta lại không nghĩ tới, mục tiêu hần muốn chính là ta. Năm đó Quan Hoa lâu vừa mới dựng lên, cô nương trong lâu cũng không xinh đẹp như hiện tại. Hần chiếm lấy tài sản của nhà ta, không bao lâu lại quay về làm loạn. Vì hần nghĩ tới là ta. Khi đó ta mới vừa đến tuổi cập kê, bộ dáng cũng coi như thanh tú, hần liền động tâm nghĩ muốn đem ta bán cho Quan Hoa lâu. Cha ta nhìn thấy hần đồ mắt, muốn giết hần, nhưng hần dẫn theo người, liền đem phụ thân ta chế phục. Ta khi đó thực sợ hãi muốn đi tìm người, lại bị hần ném vào trong phòng.” Yên nhi nhắm hai mắt lại, móng tay đâm vào lòng bàn tay làm ra một vết thương.”Hần không bằng cảm thú, cho dù xuống địa ngục, chịu lửa đốt cũng không đủ để triệt tiêu tội nghiệt của hần. Ta hận không thể xé thịt uống máu hần! Ba ngày. Ta bị hần chơi đùa suốt ba ngày, đến khi ta nửa chết nửa sống mới bán cho Quan Hoa lâu.

Nói tới đây nước mắt Yên chảy xuống. Nàng không cam lòng, đưa tay lau nước mắt nói tiếp: “Ta muốn tìm tới cái chết nhưng căn bản không cơ hội, tú bà trong lâu uy hiếp ta, nếu ta không nghe lời liền phái người đi giết phụ thân. Ta rơi vào tình trạng này đã không thể quay trở lại, không thể liên lụy phụ thân. Ta bắt đầu thỏa hiệp, ta thỏa hiệp, giám thị bọn họ đối với ta cũng dần thả lỏng xuống. Ta thậm chí có thể mang theo nha đầu đi tới chùa đạo một chút.”

Khóe miệng Cổ Thước nhẹ nhàng nâng lên, giọng lạnh lùng trống rỗng, ánh mắt rớt cục cũng có một tia ấm áp.”Đi chùa? Ngươi gặp được hần?”

Yên nhi cúi đầu ngại ngùng cười, thật giống như là nữ tử luôn ở trong nhà lần đầu thấy tình lang, thẹn thùng, sợ hãi.

“Từ Phủ gia thế bình thường, đi thi cả đời cha chàng chỉ đỗ tiến sĩ. Nhưng chàng lại cực kỳ có học thức. Một tay viết chữ đẹp, bút pháp thần kỳ. Chàng một mặt vẽ tranh bán, một mặt mang theo phụ thân chàng đi về Cố Thành, hy vọng có thể thực hiện công danh, hoàn thành tâm nguyện của cha. Ngày ấy thời tiết vô cùng tốt, nắng ấm chan hòa, ngay cả nước sông Thần Cái cũng giống như có linh khí. Ta ngồi trong xe ngựa đi lên chùa dâng hương, màn xe bị vén lên, một bài thơ chàng viết vừa vắn rơi xuống bên chân của ta.

“Tả vấn xuy tiêu hướng tử yên,

Tằng kinh học vũ độ phương niên.

Đắc thành bì mục hà từ tử,

Cổ tác uyên ương bất tiện tiên.”

Thư hỏi thối tiêu về phía khói tím,

Đã từng học múa lúc thanh xuân.

Được thành như mất từ nào mất

Thà làm uyên ương chẳng làm tiên.)

(Bản dịch của: hoimongdutien.wordpress.com)

“Thà làm uyên ương chẳng làm tiên.” Cổ Thước nhìn ngọn đèn dầu dưới lầu, dần dần mê ly.

“Ta bảo nha đầu mua tất cả bài thơ của chàng, chàng kinh ngạc không thôi, hy vọng gặp ta một lần. Ta cảm thấy bản thân phong trần, không mặt mũi gặp người, chàng lại nghĩ lầm ta là tiểu thư không tiện gặp mặt. Ngày ấy ta một đêm không được yên giấc, trong đầu hiện lên đều là bóng dáng của chàng. Ta cũng đọc qua nhiều năm thư, đối với nam tử có tài như vậy không hề có lực chống đỡ. Ngày hôm sau ta lợi dụng chuyện vòng tay mất đi, lại đi một chuyến hội chùa. Chàng còn đang nơi đó, nhìn thấy ta giống như bị choáng váng. Nửa ngày mới từ trong rừng cầm ra một bức tranh. Ta mở ra liền thấy, bức tranh vẽ nữ tử có vài phần giống ta. Sau chúng ta thường xuyên qua lại, liền quen thuộc. Ta bảo tỷ muội trong lâu đi mua tất cả tranh chữ về. Chàng rốt cục làm một gian tiểu viện cho cha an hưởng tuổi già. Chàng nói, khi chàng đạt được công danh liền tới phủ cầu thân. Ta sợ cahngf biết thân phận của ta. Biện pháp giải quyết cũng chỉ có một, ta kiếm tiền, kiếm thật nhiều, có thể mua một cái phủ trạch, có thể mua một đôi cha mẹ, có thể đem chính mình chuộc ra khỏi nơi này. Ta bắt đầu nghe lời tú bà, tiếp đãi khách, số người cũng không đếm được. Tú bà nhận thấy có điểm không thích hợp, phái người đến điều tra phòng của ta nhưng lại không thu hoạch được gì. Ta không nghĩ tới, các nàng cứ nhiên lại tìm đến Thiệu Bản. Hần trộm theo ta thật lâu, đem chuyện Từ Phủ điều tra rõ như ban ngày. Nhưng hần nhưng không nói cho tú bà, ngược lại trực tiếp tìm đến ta. Vì ngăn chặn cái miệng của hần, ta bắt đầu nuôi một con hấp huyết trùng (trung hút máu), lòng tham con người tựa như không đáy, vĩnh viễn đều cảm thấy không đủ. Cho dù ta cố gắng bao nhiêu cũng vô lực chống đỡ. Hần lại theo dõi ta, biết được ta chuẩn bị tiền cho Từ Phủ đi thi. Hai bên tranh chấp, ta không đồng ý. Hần lại chạy đi tìm Từ Phủ, đem thân phận của ta nói cho chàng biết.”

“Ta đến tận bây giờ đều còn nhớ rõ ánh mắt Từ Phủ lúc đó. Tựa như ngươi khi nhắc tới Dung Vi, tràn đầy tuyệt vọng. Cha Từ Phủ sống chết không chịu nhận ta, thậm chí vì từng nhận quà mà hận chính mình. Từ Phủ không nói gì cả, chỉ bảo ta đi về trước, chàng sẽ suy nghĩ. Ai ngờ, khi ta vừa mới bước ra khỏi sân nhà chàng, chợt nghe phía sau ‘phù phù’ một tiếng. Ta không dám quay đầu lại xem, chỉ nghe nha đầu nói cahngf một nhát tự đâm chết mình bên cạnh giếng nước, máu chảy đầm đìa. Ta trở lại Quan Hoa lâu mướn người hạ táng chàng, cả ngày đêm làm một cái khăn trắng đem bản thân mình treo cổ”

Nàng đột nhiên quay đầu hướng Cổ Thước cười rộ lên: “Ngươi muốn nhìn một chút diện mạo chân chính của ta không? Người treo cổ phần lớn đều

không thể nào đẹp được.”

Tay Cổ Thước run một cái.

Yên nhi thấy trò đùa dai thành công, vui vẻ cười rộ lên, cười cười lại nhìn không được nước mắt lại chảy ra, nàng đưa tay lau nước mắt: “A, đã nhiều năm rồi không như vậy vui vẻ như vậy. . . . Ta dường như đã quên, khi còn trẻ cũng từng nghịch ngợm như thế”. Nàng tới gần Cổ Thước, bất thành linh bắn ra một tia mị nhãn, đầu gối hấn: “Ngươi làm cho ta nhớ lại chuyện thống khổ, cũng nhớ lại chuyện vui vẻ, để báo đáp lại, tối nay ta cùng ngươi, thế nào?”.

Cổ Thước nhột nhạt cười, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, dùng cây quạt vuốt ve trên người nàng, toàn thân ngồi xuống trên khung cửa sổ.

“Ngươi vẫn nên đem công phu câu dẫn của mình giữ lại đi. Bên người ta còn có một tiểu hồ ly thuần khiết, ta cũng không động tâm, ngươi dùng sách lược này đối với ta cũng vô dụng. Ta chính là nam nhân thâm tình nhất trên thế gian này”.

Yên nhi bĩu môi, phui phui vạt áo hướng dưới lầu nhìn, mở miệng nói: “Vậy còn chuyện xưa của ngươi? Nói ta nghe một chút. Ngươi quả thực không thích Tiểu Cửu? Nàng mới vừa bị xà yêu tập kích, ngươi thật sự có thể yên tâm để cho nàng một mình ở trong thành dạo chơi?”

Cổ Thước ghé vào trên bệ cửa sổ cùng một tiểu quả phụ dưới lầu liếc mắt đưa tình: “Xà yêu kia quả thật phúc lớn, Tiểu Cửu hiện tại là bán tiên. Yêu muốn ăn tiên, hừ, lại chả muốn rút cả hàm răng ấy.” Hấn quay đầu lại nhìn Yên nhi, chăm chú nói: “Chuyện ở Lệ Đô Minh Giới đều có chủ trương, ngươi không được đả thương người, nếu không ta sẽ giết ngươi ngay tại chỗ”

Yên nhi sửa sang mái tóc quăn rũ, dẫu miệng: “Ta là quý, không hút tinh nguyên con người, sẽ hồn phi phách tán, ta còn muốn gặp Từ Phù!”. ”

Cổ Thước phát quạt giấy đung đưa 2 cái: “Ngươi hút của bản thượng thân một tia tiên khí, gặp Từ Phù không thành vấn đề. Sắc trời không còn sớm, ngươi trở về đi, dưới Quan Hoa lầu đội ngũ đèn thăm bệnh ngươi đã xếp thành hàng dài tới sông Thần Cái rồi. Có tin tức ta sẽ đi tìm ngươi.”

“Vậy chuyện xưa của ngươi lần sau ta sẽ nghe.”

Yên nhi nhướng mắt, quay người mở cửa phòng, quay đầu lại làm một cái liếc mắt đưa tình, cười khanh khách đi xuống lầu.

Cổ Thước vung tay áo, đem cửa đóng lại thật chặt, lại ngồi ở trên cửa sổ cùng tiểu quả phụ mặt mày đưa tình một hồi lâu, đợi cho rượu trong bầu uống hết, mới nói: “Còn không ra?”

Trong phòng ở góc đông nam có đặt một tủ quần áo, Cổ Thước vừa nói xong, trong phòng không có tiếng vang, nhưng một lát sau lại nghe trong đó truyền đến một trận động tĩnh nhỏ, tiếp theo cửa tủ bị cái gì đó mở tung ra, một viên thịt màu trắng tròn vo từ bên trong lăn ra.

Tiểu Cửu lăn ra tới ngất, chỉ cảm thấy bầu trời sao nhỏ không ngừng vây quanh mình. Cổ Thước bỏ vạt áo, nhảy xuống, mang theo thân hồ ly Tiểu Cửu cười tà nói: “Rất tốt, học được cách nghe lén. Ngươi đã chuẩn vào bao lâu.”

Tiểu Cửu cuộn người, tiểu móng vuốt làm một cái ôm với Cổ Thước. Cổ Thước khinh thường bĩu môi đem nàng ném lên giường. Tiểu Cửu quay cuồng trong chốc lát rồi cục cỏi da hồ ly biến trở về hình người.

“Thời điểm tiểu nhị mang đồ ăn. Oa, đại chân gà!”.

Cổ Thước nhanh tay nhanh mắt đem nàng kéo ra khỏi bàn ăn, về mặt chán ghét, nhãn mày hỏi: “Không phải bảo ngươi đi tìm người, như thế nào đã trở lại.”

Tiểu Cửu khó kìm được đắc ý: “Tiểu Cửu vừa nghĩ đã biết.”

“Vậy sao ngươi không nói sớm.”

“Cũng muốn nghe chuyện xưa.” Tiểu Cửu chớp chớp đôi mắt to trong suốt tò mò hỏi: “Hai người nói chuyện đều đề cập tới Dung Vi, sư phụ, Dung Vi là ai thế?”

Sắc mặt Cổ Thước biến đổi, kéo Tiểu Cửu từ trong đĩa chân gà béo ngậy ra: “Không biết thì đừng có hỏi nhiều, vì sư hỏi ngươi, người đang ở đâu? Nói ra liền đem chân gà cho ngươi ăn.”

Ánh mắt Tiểu Cửu thêm muốn, miệng nuốt nước miếng: “Tây Độ. Tiểu Cửu còn phát hiện một chuyện bí mật.”

Cổ Thước không hiểu sao đột nhiên vui mừng. Chẳng lẽ Tiểu Cửu lại có vận cứt chó tìm được Dung Vi? Hấn cường chế nội tâm đang kích động, dẫn dụ nói: “Bí mật gì?”

Tiểu Cửu ôm bả vai đắc ý cực kỳ. Nàng đương cầm đề điều kiện: “Vậy người phải cho ta hai chân gà!”

Cổ Thước máu trên đầu đang chuyển ngược, chỉ hận có thể xin nàng, không thể đem này con hồ ly thói một cước đá quay về núi Cổ Nghiên. Sửa sang lại nội tâm đang phong ba bão táp, Cổ Thước bày ra một bộ biểu tình sư phụ nhân từ.

“Ngaoan, đừng nói là hai chân gà, ta đem tặng ngươi cả ổ gà cũng được.”.

Ánh mắt Tiểu Cửu sáng lên, tiến đến bên tai Cổ Thước nhỏ giọng nói: “Cái tên bại hoại kia cũng chuyển thế, hắn cũng đã ở đây!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Kết Thúc

“Tần Nương, nàng chờ ta, chờ ta kiếm đủ tiền sẽ hướng phụ thân nàng cầu hôn, ta muốn cho nàng được nở mày nở mặt khi gả đến nhà ta. Ta muốn làm cho nàng trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời”

“Ở trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới mặt đất nguyện làm vợ chồng, Tần Nương, chúng ta biến thành chim bay đi đi. . . .”

“Tần Nương, nàng xem, ta mang đến toàn là bạc , ta có thể mua một mảnh đất. Ta sẽ ở ngoài thành xây cho nàng một ngôi nhà nhỏ, ban ngày ngắm hoa nở, ban đêm nghe trúc ngâm”.

“Nàng không nên dối gạt ta, nàng nghĩ rằng ta và nàng chính là cái loại người vì ham nhà nàng có tiền mới cùng nàng lui tới sao? Thời gian dài như vậy, bí mật lớn như vậy, người khác nói cho ta biết, nàng đem ta trở thành thẳng ngực có phải không?”

“Ta mệt mỏi, nàng về trước đi, người để cho ta suy nghĩ”

“Từ Phù, không cần!”

Quan Hoa lâu vẫn là Quan Hoa lâu trước kia, dải gió dầm mưa hơn trăm năm, nước sơn hồng bong ra từng mảng nay đã được tân trang lại, cô nương ngày một già đi, lại ngày một che khăn voan đỏ thắm rơi vào hố lửa. Nhưng nàng vì cái gì còn ở nơi này?

Vì gặp Từ Phù phải không? Tất nhiên, nàng còn muốn gặp lại cái tên súc sinh đã hủy cả cuộc đời nàng.

Bởi vì nằm mơ, đệm giường dưới lưng ướt đầm mồ hôi, dính ở trên lưng cực kỳ khó chịu. Yên nhi nhìn chăm chăm trướng đình tua cò, thật lâu sau đó mới chậm chậm ngồi xuống, một mặt kéo trung y, một mặt kêu nha hoàn tiến vào.

Trong phòng im ắng đến nỗi không nửa điểm động tĩnh. Yên nhi cảnh giác đứng lên, xoay người lên trên, cẩn thận sát vào màn giường.

Đột nhiên, màn giường bị nhấc lên một góc, một thân lông xù, một chân nhỏ thử dò xét tiến vào. Thấy không có gì nguy hiểm, một chân khác cũng tiến vào, cuối cùng, bên ngoài màn, tiểu tử kia hoàn toàn thả lỏng cảnh giác, bộ lông xoã tung, cái đuôi đẩy màn giường , ngóc ngắc nhảy lên giường Yên nhi .

Yên nhi mắt thấy choáng váng, cái con tiểu hồ ly màu trắng mập mập nặng trĩu tùy ý ở đầu gối mình lăn lộn chơi xấu, hồi lâu mới phản ứng lại , thử thăm dò kêu một câu: “Tiểu Cửu cô nương?”

Hồ ly béo phoi bụng nhỏ lộn vòng, lúc này mới vút một cái mị nhãn.”Hử?”

Yên nhi sững sờ.”Tiểu Cửu cô nương?”

Hồ ly béo lại vút một cái mị nhãn”Hử?”

“Tiểu. Tiểu Cửu.”.

Ở ngoài màn giường truyền đến thanh âm một người nam nhân cười nhạt. Yên nhi vén màn giường lên, nhìn thấy Cổ Thước một mặt phe phẩy quạt giấy, một mặt tự châm tự ẩm (tự rót tự uống). Hắn thấy Yên nhi, đôi mắt hoa đào mị mị, nhếch lông mi trêu đùa: “Mỹ nhân vừa tỉnh, lộ nửa vai trần , mỹ cảnh.”

Yên nhi cúi đầu liếc liếc mắt một cái, quả nhiên có nửa bả vai lộ ra trong không khí. Mặt trên mồ hôi còn chưa tan, gió nhẹ theo cửa sổ thổi qua, nổi lên một tầng khó chịu. Nàng đứng dậy mang giày, cảm thấy đệm giường bên người lồm xồm, quay đầu nhìn, Tiểu Cửu đã cõng da hồ ly, quy củ ngồi bên người nàng. Mặt của nàng đỏ, tròn vo , nhìn qua rất là khiến người ta yêu mến.

“Sự phụ thực không biết xấu hổ.” Nàng nghe xong chuyện xưa của Yên nhi, một khắc đó liền tiêu trừ tất cả băn khoăn của nàng, giờ phút này vô cùng thân thiết cầm cánh tay Yên nhi , không tự giác làm nũng: “Yên nhi tỷ tỷ, người nên tin Tiểu Cửu, nhảy cửa sổ đều là chủ ý của sự phụ nha, Tiểu Cửu là cái đuôi sự phụ mang đi theo”

Yên nhi mắt chứa sóng thu, cắn cánh môi đỏ tươi, liếc Cổ Thước một cái, đứng dậy cầm áo, khoác lên đầu vai, toàn thân vừa chuyển ngồi ở bên cạnh người Cổ Thước .

“Không mời mà đến, ngươi có tin tức ?” .

Cổ Thước nhắc lông mi, hướng Tiểu Cửu vẫy tay một cái. Tiểu Cửu đi tới ngồi phía trước, ghé vào trên bàn, đối với Cổ Thước nhún nhún cái mũi nhỏ: “Hai cái chân gà, sư phụ nói phải giữ lời ?”

Cổ Thước sắc mặt lộ vẻ xấu hổ, hướng Yên nhi gật gật đầu, lúc này mới cắn răng cười nói: “Ừ, giữ lời”.

Trên mặt Tiểu Cửu nhất thời hiện ra một loại thỏa mãn, mỉm cười, đưa tay hướng tới phía nam xa xa chỉ : “Bến cá Côn Ngư thành Nam”.

Yên nhi tay run lên, nước trong chén trà sóng ra một ít. Cổ Thước khép lại cây quạt đập trên cổ tay Yên nhi, khí lực không lớn nhưng lại đủ để nàng ngừng run rẩy. Thần sắc của hắn không rõ cảm xúc, Tiểu Cửu nhìn không hiểu, trộm chia tay sờ soạng hai khối hoa quế cao trong đĩa.

“Ngươi lần này đi ra chỉ là vì muốn gặp lại Từ Phù?”

Yên nhi ngửa đầu chống lại ánh mắt của hắn, không hề sợ hãi: “Bằng không ngươi cho là vì sao?”

“Ta nói rồi, nếu ngươi lại thương tổn người khác, ta sẽ đem ngươi giết ngay tại chỗ.”

“Ngươi nghĩ rằng ta còn có thể hại người?”

Tiểu Cửu đem hoa quế cao giữa đầu ngón tay liếm sạch sẽ, như hiểu cái gì, miệng nói tiếp : “Như thế nào sẽ không, cái tên bại hoại kia hại tỷ thảm như vậy, đừng nói là tỷ, nếu là ta cũng muốn hung hăng cắn hắn hai cái.”

Cổ Thước nhìn Tiểu Cửu cười đắc ý. Quay đầu nhìn về phía Yên nhi, một lúc lâu không nói gì. Yên nhi như nghẹn ở cổ, ánh mắt bắt đầu né tránh. Nàng nghĩ muốn thu tay, lại phát hiện cây quạt Cổ Thước tựa như nặng ngàn cân, không động đậy được.

“Ngươi muốn thế nào?” Nàng cảm tức hỏi Cổ Thước.

Cổ Thước bĩu môi, không chút để ý, nhắc lên một chén rượu: “Lời này ta nên hỏi ngươi mới đúng. Ngay cả Tiểu Cửu đều biết chuyện, ngươi còn muốn giấu diếm ta? Ngươi lao lực thiên tân vạn khổ ra ngoài, lại không ngại gặp phải phiền toái đi hút tinh nguyên người khác, quả thực chỉ vì gặp Từ Phù? Ta cũng không tin ngươi sẽ bỏ qua tên súc sinh kia.”

Yên nhi sợ run một chút, đột nhiên đứng dậy ngồi vào đầu gối Cổ Thước . Còn chưa mở miệng, cổ tay lại cảm thấy một trận đau đớn, giậm dừ quay đầu lại đã thấy Tiểu Cửu đỏ mắt hung hăng cắn nàng.

“Tỷ không được dính lấy sư phụ ta, người sư phụ ta thích chính là sư mẫu Dung, ngươi là cái đồ hồ ly tinh!”

Một câu hồ ly tinh nói ra, Yên nhi cùng Cổ Thước đều nhin không được cười rộ lên. Hồ ly tinh nói người khác là hồ ly tinh, đây là cái đạo lý gì đây.

Cổ Thước đẩy Yên nhi ra, đứng dậy, sam bào màu trắng rung lên, đem Tiểu Cửu kéo đến bên người mình. Hắn nhìn rèm rủ xuống ngoài cửa sổ, mặt trời đang lên, một hồi lâu sau, đột nhiên mở miệng hỏi nói: “Tiểu Cửu, ngươi ở nơi nào?”

Thôn Hoàng Tây nằm ở vùng ngoại ô Lệ Đô, tuy gọi là thôn, nhưng kỳ thật chỉ có đến mười hộ dân. Mười hộ dân trong dòng họ, hàng năm không cùng người ngoài tiếp xúc. Lúc đầu cũng không cảm thấy bất đồng, theo thời gian chuyển tới nơi căn cứ này lại càng rõ ràng. Gạch vuông trong phòng mỗi mùa đông tổ luôn luôn sụp xuống, những con đường nhỏ bị gió thổi đầy cát vàng.

Ngay tại cửa thôn Hoàng Tây, có một túp lều. Không ai nguyện ý đến đây, bởi vì nơi đó tản mát ra một mùi thật sự sặc người. Trong túp lều này có một người nam nhân, hần què một chân, tóc râu dính thành một đoàn, sớm nhìn không rõ bộ mặt, tuổi tác bao nhiêu? Khi nào tới nơi này sớm đã không thể nào kiểm chứng.

Lúc này sắc trời vừa mới lên, thôn dân ăn sáng xong, đồ thức ăn cùng nước vào trong máng ở cửa thông. Sau đó hướng tới người trong lều gọi một tiếng: “La thọt, ăn cơm thôi!”, sau đó liền chạy nhanh về trong thôn.

Hắn họ La, là người bị què một chân. Mọi người biết đến cũng chỉ có như vậy . .

Trong túp lều vang lên một trận tiếng vang rất nhỏ, không bao lâu liền có một quái nhân từ bên trong đi ra, nhón chân bước đến bên mương máng, nằm úp sấp xuống dưới, lấy tay ở bên trong sờ soạng ra nửa cái bánh mỳ mốc meo. Hắn vui vẻ cười rộ lên, lộ ra một hàm răng không còn được đầy đủ ó vàng, sau đó tựa vào hàng rào để hưởng thụ điểm tâm hôm nay được ban cho .

Cửa thông có một gốc cây đại thụ mấy trăm năm, cành lá tươi tốt. Lúc này, dưới tàng cây có ba người đang đứng, bọn họ một thân hoa phục , xuất hiện cái nơi thâm sơn cùng cốc này, nhưng không ai cảm thấy ngạc nhiên, thật giống như. Cũng không có người nào có thể nhìn được bọn họ vậy.

“Hắn là.” Một nữ nhân đứng giữa bọn họ trừng lớn mắt kinh ngạc chỉ vào người thọt họ La, trên người không thể không chế được run rẩy: “Ngươi. Ngươi dẫn ta tới nơi này làm gì? Ta muốn gặp Từ Phù”.

Cổ Thước khoanh tay đón cát vàng, lông mi nhú lại một chỗ mang theo ánh mắt thương tang: “Gặp lại Từ Phù, tính toán cùng hắn đồng quy vu tận* sao?” (cùng chết, cùng hủy diệt)

Yên nhi cúi đầu, nửa ngày, có giọt nước mắt rơi trong bụi đất, trở mình một cái đã không thấy bóng dáng tăm hơi: “Ngươi không hiểu, ta hận hấn, hận chết hấn, nếu không phải hấn khi còn sống ta sẽ có bao nhiêu vui vẻ.”

Tiểu Cửu ngồi xổm trên mặt đất, dùng nhánh cây chơi đùa vẽ tranh, nghe vậy nhin không được ngẩng đầu nhìn Yên nhi.

“Cũng không phải tất cả đều là chuyện xấu, không có hấn, tỷ cả đời cũng không gặp được Từ Phù ca ca”.

Yên nhi kinh ngạc, há miệng thờ dốc, hồi lâu mới chanh chua cười nhạo nói: “Nói như thế , ta còn phải cảm ơn hấn đã hủy cả nhà của ta, bán ta vào thanh lâu? Thiên lý ở đâu, ở chỗ nào? Thiên đạo bất công!”

Cổ Thước một hồi lâu vẫn không nói gì, nghe đến đó mới nhẹ nhàng nói: “Năm mươi năm sau khi ngươi chết, hấn được tám mươi bảy tuổi. Cũng coi như là trường thọ. Nhưng, ngươi có biết hấn tuổi già sống như thế nào không?” Ánh mắt Cổ Thước ngoan lệ, gần từng chữ: “Đôi khi, còn sống không nhất thiết là tốt, trường thọ cũng có thể là một loại tra tấn.”

Tiểu Cửu nâng cằm cũng có chút đăm chiêu: “Sur phụ anh minh. Sống giống như thế, chi bằng chết đi cho xong”

Cổ Thước trừng mắt, nhìn Tiểu Cửu một cái, trong lòng thầm nghĩ hồ ly thối này khi nào thì học được thói xu nịnh?

“Lúc chưa sinh ra, ta là ai, lúc sinh ra, ta là ai, trưởng thành mới là ta, nhắm mắt ra đi là ai. Lục đạo luân hồi, nhân quả tuần hoàn, mọi người đều có số mệnh của riêng mình.”

“Nhân quả luân hồi. Ngươi nói ta gặp được nhiều bất hạnh như vậy, là bởi vì một đời trước ta làm chuyện xấu rất nhiều sao?” Yên nhi khó có thể tin nhìn chằm chằm Cổ Thước, tỏ vẻ hoài nghi.

Cổ Thước cười: “Có muốn nhìn xem Từ Phù hiện tại sống thế nào không? Tiểu Cửu, dẫn đường.”

Bến cá Côn Ngư, Lệ Đô

Sông Thần Cái, nước sông kéo trăm dặm, trong nước tôm cá đầy dẫy. Thường có ngư dân không xa ngàn dặm đi vào nơi này đánh cá mưu sinh, không muốn bôn ba đi lại, đơn giản ở nơi này định cư, lâu ngày liền hình thành bến cá Côn Ngư như hiện giờ.

Lúc này, ba ngư dân xuống nước bắt cá, vừa mới cùng nhau thu lưới, cá được kéo lên, ánh mặt trời soi rõ màu bạc tươi xanh trên thân cá. Tiểu Cửu ngồi trên mái nhà lá tâm tình sung sướng, chân nhỏ không không nhìn được đưa tới đưa lui. Giương mắt thấy một nam nhân từ trên thuyền xuống dưới, vội vàng vui vẻ nói: “Xem này, là huynh ấy!”

Yên nhi thân mình chấn động, cơ hồ muốn ngã ngồi trên mặt đất, Cổ Thước thân thủ nhẹ nhàng đỡ lấy phía sau thắt lưng của nàng, nhẹ giọng thì thầm nói: “Muốn hay không đi xem nhà của hấn?”. Miệng thì hỏi nhưng không đợi Yên nhi trả lời, duỗi tay bấm quyết một cái.

Sau ngõ có một cái sân nhỏ nhỏ, trước cửa đang mùa hoa tươi, nở hoa nhẹ nhàng thơm mát. Một con chó lớn màu vàng ghé vào cửa phoi nắn, ánh mặt trời chói chang. Trong viện đặt một cái bàn bằng gỗ, trên đó có 3 cái bát com, một đĩa rau dưa. Trong phòng bếp nhẹ nhàng lan ra từng đợt mùi thơm, nghiêm nhiên còn có món ngon chưa được đặt lên bàn.

Yên nhi nước mắt từng giọt lại từng giọt rơi xuống, nức nở nói: ” Một đời này, chàng cuối cùng cũng có mẫu thân chăm sóc, có cha có mẹ, coi như là viên mãn .” .

Cổ Thước bí hiểm lắc đầu, ý bảo Yên nhi xem tiếp.

Bên ngoài phát ra một vài âm thanh nói chuyện mơ hồ, Từ Phù kéo ống tay áo, trên cổ còn treo một cái khăn lau mồ hôi, hấn cùng hàng xóm một đường nói chuyện trở về, tâm tình tựa hồ phi thường tốt. Đi đến ngã ba, hai người phát tay nói lời tạm biệt, Từ Phù liền một đường hát một bài hát dân gian hướng nơi này đi tới.

Trong lòng Yên nhi rối loạn, cơ hồ muốn chạy trốn, thoát khỏi khống chế của Cổ Thước, ở trước mặt chàng hiện hình. Cổ Thước giữ chặt xương bả vai của nàng, khẽ lắc đầu.

Đúng lúc này, trong viện truyền đến một trận cười của trẻ con. Một tiểu tử nghiêng ngả lão đảo chạy ra sân, bổ nhào vào giữa hai chân Từ Phù ngọt ngào kêu một tiếng “Cha” . Trong viện, nữ nhân bụng một chén thịt hướng Từ Phù ôn nhu mỉm cười, e lệ rồi lại hạnh phúc gọi: “Tướng công”

Tướng công. Tướng công. Vì sao lại là tướng công? Chàng không phải đã đáp ứng ta, bao giờ đủ tiền sẽ nở mày nở mặt cưới ta sao? Chàng không phải đã nói, nguyên cùng ta trở thành chim liền cánh, trở thành vợ chồng sao ? Như thế nào lại không giữ lời? Ta vẫn còn yêu chàng, không chịu chuyển thế, chàng như thế nào có thể quay đầu liền yêu thương người khác?

Cổ Thước nhìn giữa hai mắt Yên nhi hắc khí càng ngày càng nặng, tay dùng sức ở trên đầu nàng chụp lại. Yên nhi giật mình một cái, đặt mộng ngồi dưới đất. Nàng không muốn tin vào những gì chứng kiến trước mắt, thấy hết thấy, cố gắng trừng lớn hai mắt, vô luận thế nào, ân ái như vậy, hạnh phúc như vậy sẽ không phai mờ, ngược lại nước mắt không kim được rơi xuống, tầm mắt mơ hồ, sau đó hạnh phúc chói mắt kia liền mộng lung huyền hóa ra hai phần, ba phần.

Cổ Thước không còn bộ dáng vui cười nữa, từ trong ngực lấy ra một tấm khăn lụa đưa cho Yên nhi.

“Người tốt sẽ được báo đáp, ác nhân sẽ có ác báo, đây là đạo trời.”

Yên nhi vẫn ngồi như cũ, nước mắt từng giọt rơi xuống: “Chàng còn có thể nhớ rõ ta sao?” Nói xong, lại tự mình phủ định, liên tục lắc đầu: “Nhất định là đã quên, chàng hận ta lừa chàng, hận ta làm cho chàng mang thanh danh không tốt. Là ta tự làm tự chịu, nếu đây là kết quả đã định, vì sao còn để ta gặp chàng?”

Tiểu Cửu bị Cổ Thước bỏ qua phía sau, hơn nửa ngày rốt cục chạy lên, nhìn người một nhà trong viện thân thiết, lại nhìn thấy phản ứng của Yên nhi đại khái cũng đoán được một phần. Tiểu Cửu không biết an ủi Yên nhi như thế nào, đành phải đem tiểu móng vuốt mềm nhũn của mình khoát lên trên tay nàng, hy vọng có thể giúp nàng chia sẻ một phần.

“Ta, ta nghĩ muốn tạm biệt chàng lần cuối, hai chúng ta.” Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Cổ Thước “Ta cầu xin, chỉ thấy mặt chàng lần cuối cùng, sau đó ta liền rời đi, ta không đi tìm La Thiệu Bản, không dây dưa Tử Phù, ta sẽ ngoan ngoãn trở lại Minh Giới, việc này tạo thành hậu quả, vô luận chịu hình phạt gì, ta đều cam tâm甘愿, van xin người cho ta tạm biệt chàng lần cuối đi.”

Tiểu Cửu nháy mắt mấy cái, cò đến bên người Cổ Thước kéo kéo tay áo hắn.”Sư phụ tốt.”

Cổ Thước không để ý đến nàng, đẩy móng vuốt của Tiểu Cửu ra, quay người lại ẩn hình. Hơn nửa ngày mới có thanh âm truyền tới: “Thời gian một chun trà”

Yên nhi nở nụ cười, liêu lĩnh chạy hướng sân nhỏ nhà kia.

Chàng cũng từng vì nàng xây một cái sân, ngay tại vùng ngoại ô trong rừng trúc. Chàng cũng từng yêu thương nàng như vậy, ở trong trí nhớ trăm năm trước. Tử Phù, ta tới gặp chàng lần cuối cùng, khi chàng nằm mơ, chàng phải mơ thấy một nữ nhân họ Tần, nàng ôn nhu như nước, nàng thạo đọc thi thư, nàng từng cùng chàng ước hẹn dưới trăng, nàng từng ngu dại chờ chàng một trăm năm. Nhưng khi chàng tỉnh lại, chàng sẽ quên nàng, chàng đã có thể từ ôn nhu, có thể yêu nàng, chàng phải quên nữ nhân trước kia làm cho chàng cảm thấy hổ thẹn, làm chàng phẫn nộ, để chàng khinh thường, sau đó, hạnh phúc sống quãng đời còn lại. . . .

Tiểu Cửu chán muốn chết, từ trong tay áo mang ra một cái bánh bao thịt ngồi dưới tàng cây lặng yên không một tiếng động. Trong lúc nhìn biểu tình của Cổ Thước, nhìn lại, nhưng vẫn không nhìn được. Nàng tiến đến trước mặt Cổ Thước vừa bóp bả vai vừa lời ngon tiếng ngọt. Rồi sau đó hỏi chuyện: “Sư phụ, sư mẫu người như thế nào? Vì sao lại rời nhà trốn đi? Cũng bị ghét bỏ giống Tiểu Cửu sao?”

Cổ Thước được nàng bóp đến thoải mái, thỉnh thoảng nghe câu ấy nửa ngày không phản ứng lại, cẩn thận suy nghĩ một lát mới hiểu được nàng nói sư mẫu tám chín phần là Dung Vi.

Dung Vi, nàng là người như thế nào. . . Trên người vĩnh viễn là một thân quần áo màu đỏ, giống như lửa, nháy mắt có thể đem nội tâm châm lên tất cả nhiệt tình. Nếu đem tâm nàng so sánh với một hoa viên, người nếu từng vì nàng mà nở hoa, thì cuộc đời này cũng sẽ không thể vì người khác mà nảy mầm.

Cổ Thước lắc lắc đầu, ký ức trôi qua đã lâu, đưa mắt liền nhìn thấy một linh hồn từ trong tiểu viện nhẹ nhàng đi ra. Nàng mặc một thân váy áo hồng phấn, trên trán có tô một bông hoa mai. Mắt khóc sưng đỏ, nhưng đáy mắt lại rất tinh thuần.

Tiểu Cửu cắn hai ba cái đem bánh bao nuốt vào, lau miệng đi lên: “Yên nhi tỷ tỷ!”.

Nữ tử vuốt cằm ngượng ngùng cười: “Tên của ta là Tần Nương. Thân thể Yên nhi còn trong phòng, cuộc đời này ta không muốn trở lại Quan Hoa Lâu nữa bước, Yên nhi làm phiền các người giúp ta đưa nàng trở về, để nàng tỉnh mộng, giúp ta nói một câu xin lỗi với nàng. Tiểu Cửu cô nương, cảm ơn mọi người giúp ta tìm được chàng”. Nàng quay người lại, lại hướng tới Cổ Thước nhẹ nhàng cúi đầu: “Đa tạ thượng thần thành toàn”.

Cổ Thước nhợt nhạt cười, nhìn chăm chăm nàng không lên tiếng. Tần Nương đang muốn mở miệng hỏi có gì không ổn, lại đột nhiên cảm thấy đầu óc nóng lên, một trận gió lốc, nháy mắt dừng hẳn tiến vào trong đầu nàng. Nàng khiếp sợ nhìn Cổ Thước, hồi lâu mới thì thào lâm bầm: “Đúng là như vậy, ta cũng không biết ta không phải người thâm tình nhất trên đời này. Người nếu phụ lòng, không chung thủy, thì người hãy gánh chịu hậu quả những lời này”.

Cổ Thước nhún mày, quạt giấy run lên, nhẹ nhàng đứng đưa đứng lên: “Người còn tâm nguyện gì chưa làm xong?”

Tần Nương vén vạt áo, sau một lúc lâu mới dò hỏi: “Chúng ta, kiếp sau còn có thể gặp lại không?”

Tiểu Cửu đi tới nghiêng đầu nhìn Cổ Thước, thấy trên mặt hắn hiện lên một mặt đỏ ửng khả nghi, lúc này mới nhẹ giọng nói: “Có thể.”

Tần nương thư thái cười, quanh thân phát ra một loại ánh sáng thần nhiên, một chút một chút hướng khóa Phong Quý bên hông Cổ Thước bay đến.

“Như thế, ta liền an tâm.”

Bên trong tiểu viện, nam nhân ghé vào trên bàn tựa hồ nằm một giấc mơ, thẳng đến lúc thê tử hắn lay tỉnh mới cảm thấy không thích hợp. Thê tử kinh ngạc nhìn thấy nước mắt trên mặt hắn, ôn nhu hỏi nói: “Tướng công, chàng làm sao vậy?”

Nam nhân vươn tay đem nước mắt kia lau trên đầu ngón tay mình, nhìn thật lâu, không biết trong mơ mình gặp phải chuyện gì. Hắn lắc đầu, hướng thê tử

cười: “Không có gì đáng ngại, có thể là do gió lớn, thổi vào mắt mà thôi.” Lại đem tiểu nhi từ ngòai lên đầu gối, vô cùng thân thiết ở trên mặt hân hôn một cái .

“Nào, con trai, cha dứt cho con.”

Khi chàng nằm mơ, xin chàng hãy nhớ lại có một nữ nhân đã từng đợi chàng một trăm năm, khi chàng tỉnh lại, chàng nhất định phải quên người đã từng làm chàng hồ thẹn. Từ Phù, đáp ứng ta, chàng nhất định phải hạnh phúc

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tiểu Cữu Mà Chết, Sư Phụ Người Sẽ Nhớ Đến Con Chứ?

Cửa hàng hai bên ngã tư đường của Lệ Đô lục tục mở cửa, sáng sớm, lá cây một đêm tích lũy sương ánh lên sắc nắng.

Tiểu Cữu chậm chậm sai bước chạy phía sau Cổ Thước, khó khăn đuổi theo, lúc nhìn thấy có cửa hàng bán chân gà ánh mắt lập tức tỏa sáng không tự giác dừng bước chân. Nàng nhớ tới Cổ Thước đáp ứng cho nàng hai cái đại chân gà, muốn nhắc nhở hân nhanh thực hiện, lại không dám nói rõ, đành phải vung bả vai hướng Cổ Thước nói lầm bầm hai tiếng.

Cổ Thước không để ý nàng, vẫn như cũ hướng Quan Hoa lâu đi đến. Vì chuyện đêm qua, hân gần như không được ngủ ngon, hiện tại hân thậm nghĩ đem Yên nhi chân chính đưa trở về, sau đó quay về khách điểm hảo hảo ngủ một giấc .

Tiểu Cữu thấy hân không để ý tới mình, lại thấy chân gà càng ngày càng xa, lòng có một tia lo lắng. Nàng chạy nhanh tới kéo lấy tay áo Cổ Thước, vát qua một cái mị nhãn, lại làm nũng nói lầm bầm hai tiếng, tiếng động kia ngấm trong cổ họng, hân đổi lại ủy khuất, thực có chút giống với bộ dáng hồ ly tinh.

Cổ Thước trừng mắt nhìn Tiểu Cữu, hy vọng nàng có thể nhìn thấy sự sắc bén trong ánh mắt của mình để biết rằng hân giờ phút này không có tâm tình, Tiểu Cữu cũng không để ý dầu miệng một cái, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Còn nói tặng con cả chuồng gà, ngay cả một cái chân gà cũng tiếc, đường đường là thượng thần ở núi Cổ Nghiên mà cũng nói xạo như người thường, thật không đáng so sánh với lão tổ tông Thanh Khâu con”

Tiểu Cữu nhớ rõ, Cổ Thước rất không thích nghe người khác tán dương tổ tông nhà nàng.

Quả nhiên, Cổ Thước nghe Tiểu Cữu đem mình hạ xuống không đáng một đồng, lại đem so sánh với đám lão tử Thanh Khâu, nhất thời khó chịu. Thanh âm nhện không được liền nâng lên mấy âm điệu.

“Cái gì cái gì? Người nói Thanh Khâu có nhiều tiền sao?”

Tiểu Cữu thấy đối sách thấy hiệu quả, ngay tức khắc liền có ý chí chiến đấu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trịnh trọng nói: “Cũng không phải là vậy, tổ tông nhà con mỗi ngày đều ăn chân gà. Người xem trên núi Cổ Nghiên, có một chút bạc đều dùng để trang hoàng mặt tiền cửa lâu các, mạo xưng là trang hảo hán, người xem đồ ăn ở đây, trừ rau ra, thì cũng chỉ ăn rau, người không biết còn cho rằng sư phụ cùng chúng đệ tử đều biến thành lừa ăn cỏ mất”.

Cổ Thước tức giận mũi nhếch lên. Đi từ từ trở về trước tiểu quán, nhìn chăm chú vào ánh mắt Tiểu Cữu: “Tổ tông nhà ngươi khi ăn cơm cho người ăn mấy cái chân gà?”

Tiểu Cữu tiếp tục giả vờ vô tội: “Tổ tông nhà ta không phải chỉ ăn chân gà, một bữa cơm Thế nào cũng có một con gà.”

Cổ Thước vươn ngón trỏ bức đến trước mắt ông chủ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hai con gà!”

Lỗ tai hồ ly Tiểu Cữu không giấu được, hưng phấn một cái ụch dang rộng ra. Nàng ôm đầu vội vàng sửa miệng: “A? Nhớ lắm, các tỷ muội khác đều là một con, Tiểu Cữu có thể ăn, có thể ăn hai.” .

Cổ Thước hít một hơi, đưa ra bốn ngón tay.”Ông chủ, mang lên bốn con”

Mới mở cửa liền buôn bán lớn như vậy, ông chủ vui mừng vô cùng, thấy Tiểu Cữu là một cô nương điềm đạm nho nhã, hân cẩn thận đem bốn con gà này gói thành hai bao đưa cho nàng. Tiểu Cữu đem hai bao thịt gà đeo lên trên cổ, lấy ra một cái đùi gà cắn nuốt.

Một ánh hào quang bỗng dung chiếu đầy mắt của nàng, mắt Tiểu Cữu đau xót, nhện không được né tránh, lúc này mới chú ý tới là khóa Phong Quỷ đeo trên lưng Cổ Thước phát ra ánh sáng. Nàng ngấm thịt gà suy nghĩ trong chốc lát, một bên lau miệng chạy tới bên người Cổ Thước .

“Sư phụ.”

“Hử?”

“Tần Nương tỷ tỷ sau này còn có thể gặp lại Từ Phù ca ca không?”

Cổ Thước nhìn ánh mặt trời nhú mắt. Hắn đêm qua đi tới chỗ Ti Mệnh tinh quân tra mệnh cách của hai người, duyên phận của bọn họ, sớm đã chặt đứt.

Tiểu Cửu dò xét: “Không được có phải hay không.”

Cổ Thước tà mị hướng Tiểu Cửu cười: “Ngươi đã biết?”

Tiểu Cửu bĩu môi, trong ánh mắt quang mang âm đạm vài phần: “Thời điểm Tần Nương tỷ tỷ hỏi sư phụ, Tiểu Cửu cảm giác sư phụ nói dối.”

Cổ Thước hơi có chút kinh ngạc, hắn không nghĩ tới tâm tình của mình cứ nhiên có thể bị con hồ ly gốc này nhìn thấu. Hắn cúi đầu nhìn nhìn khóa Phong Quý bên hông, trong lòng cũng không hiểu sao có chút mất mát. Hắn làm thượng thần bao nhiêu lâu? Thời gian trôi qua đều làm cho hắn cơ hồ đã quên mất tiên linh chính mình. Mọi người nói hắn trong Tứ hải bát hoang sống tiêu điều tự tại, không đen thiên quy giới mệnh để trong mắt, nhưng hắn lại rất trọng tình người..

Hồi đó, thời điểm cùng sư huynh Việt Tảo còn chưa xuất sư, từng ở dưới Hoàng Tuyền nghe sư phụ giảng đạo. Sư phụ nói trên đời này sinh linh đại khái là chia làm Thần, Nhân, Quỷ, Yêu, Ma, không có gì ngoài Thần cùng Nhân, mấy loại khác đều phân chia rải rác, nhưng lại không chịu sự trói buộc.

Khi đó hắn dối lời nói sư phụ nói trong lòng rất tin, không hề nghi ngờ, nhưng sau khi xuất sư, gặp qua rất nhiều yêu ma quỷ quái lại dần dần cảm thấy lời nói sư phụ có lẽ không đúng. Mãi đến khi gặp Dung Vi hắn mới hiểu, trên đời này nếu phải phân chia, nhất định Thần không phải là lớn nhất, trên đời này chỉ có tình yêu và không có tình yêu. Thần tiên không có tình yêu, ngay cả chút cảm tình nhỏ xíu phù du cũng không có.

Tiểu Cửu một đường buồn không hé răng, nhìn xem sắc mặt sư phụ, nhìn lại khóa Phong Quý, chỉ cảm thấy việc tốt nhất trên đời này là ăn thịt gà cũng đã vô vị. Nàng theo Cổ Thước lại lén lút trèo vào lầu ba, vào phòng Yên nhi. Trong phòng vẫn như cũ, thậm chí chăn gối hỗn độn còn chưa sửa sang lại, thế nhưng, nữ quỷ đáng thương từng trốn nơi này, rốt cuộc sẽ không trở lại nữa.

Cổ Thước đem thân thể Yên nhi từ bình ngọc xanh lấy ra, cẩn thận phóng lên trên giường, từ trong gương nhìn về mặt cổ quái của Tiểu Cửu, trong lòng yên lặng. Con người chung quy cũng tránh không được tình kiếp, con hồ ly này có thể thông suốt sao? Hắn run ồng tay áo ngồi xuống phía trước bàn, sau đó hướng Tiểu Cửu vẫy tay, dụ dỗ nói: “Mới vừa rồi ngươi con gà kia hương vị không tồi, ngươi là đồ đệ cũng không biết đem cho vị sư nếm thử sao?”

Tiểu Cửu trong tay còn cầm một cái chân gà cắn một nửa, nàng hít hít ngửi ngửi, đem cái bao quàng ở trên cổ mở ra, lấy ra một cái chân gà to mọng nhét vào trong tay Cổ Thước. Nửa ngày mới mềm nhũn hỏi: “Sư phụ, người có phải nghĩ tới Tần Nương tỷ tỷ không?”

Cổ Thước rót chén rượu, nhớ tới thời điểm Tần Nương nói tới Từ Phù, dáng vẻ hạnh phúc, chỉ cảm thấy ngực khó chịu. Trời đất rộng lớn, không được phép động chân tình sao?

“Đúng.”

Tiểu Cửu nhìn, đầu nửa ngày không nhúc nhích, Cổ Thước vừa định hỏi nàng làm sao vậy, liền thấy có chất lỏng trong suốt từ miệng Tiểu Cửu chảy ra “Xoạch” một cái, nước miếng rơi trên cái đùi gà.

“Vậy, nếu có một ngày Tiểu Cửu làm sai chuyện gì đó, cũng bị người ta tới bắt đi, sư phụ cũng sẽ không còn nhìn thấy Tiểu Cửu, sư phụ sẽ nhớ Tiểu Cửu sao.”

Cổ Thước sững sốt, nửa ngày mới lắc đầu cười trừ chọc nói: “Con hồ ly gốc như ngươi thì cần gì phải nhớ tới.”

Tựa hồ này đáp án đối với Tiểu Cửu mà nói đã tập mãi thành thói quen, nàng cũng không có như thường ngày đi tới vắt cho hắn một cái mị nhãn, cò cò cùng hắn làm nũng, mà chậm chạp đem chân gà treo trên cổ lấy xuống, lùi đến góc tường ngồi chồm hổm, ngay cả tí xíu thanh âm cũng không phát ra. Nàng nghĩ, nàng quả nhiên vẫn là đầu óc không minh mẫn, như thế nào có thể hỏi ra vấn đề ngu xuẩn như vậy? Ca ca tỷ tỷ ghét bỏ mình, cha mẹ ghét bỏ mình, dựa vào cái gì cùng sư phụ mới ở cùng nhau mấy ngày, người sẽ đối với mình có vài phần quan trọng đây?

Cổ Thước nhìn thấy bóng dáng Tiểu Cửu tròn vo, rồi lại không hiểu sao thấy bóng dáng gầy yếu kia tịch mịch kia lại không chịu nổi. Rượu ngon đưa đến bên miệng cũng không nếm ra mùi vị. Hắn phẩy phẩy quạt giấy, lúc này mới thở dài một hơi có chút xấu hổ nói: “Tuy rằng hồ ly gốc nhà ngươi không có gì để nhớ tới, nhưng, sư phụ vẫn sẽ luyến tiếc, lại nói, ngươi là đồ nhi của ta, ta xem ai dám động tới ngươi.”

Một thân thể bỏ nhào vào trong ngực Cổ Thước. Tiểu móng vuốt của Tiểu Cửu đầy mỡ ôm thắt lưng gầy tinh tráng Cổ Thước, cả thân lòng xù chui vào trong ngực hắn oa một tiếng khóc lên. Thân mình hắn lập tức cứng lại, giống như mỗi khi vừa động vào đều có thể nghe được thâm tâm phát ra tiếng vang “Kêu kệt kêu kệt”. Nửa ngày, trên mặt hắn mới hiện ra một trận cười ôn nhu khó thấy, nhẹ nhàng vuốt ve đầu Tiểu Cửu.

“Làm sao, tính cũng đã mấy trăm tuổi, hiện tại lại là một bán tiên, làm sao không có tiền đồ như vậy, truyền đi ra ngoài người làm sư phụ ta đây sẽ mất mặt lắm. Y phục này của ta chính là hạ lễ Nam Nam Hải để quân tặc sinh nhật, không cần thận phá hủy, ta tìm lão tổ tông nhà giàu mới nổi của ngươi bồi thường nha.”

Tiểu Cửu ngẩng đầu nghiêng mặt nhìn về phía Cổ Thước, mặt khóc đến bây giờ, nghe vậy lại nín khóc mỉm cười, một tia nước mũi thỉnh thoảng bắn ra “Phốc”

một tiếng vỡ tan.

Cổ Thước thật vất vả mới nổi lên một ít cảm tình, một cước đá văng Tiểu Cửu, giường nanh múa vuốt la mắng: “Ngươi, con hồ ly thú này, con hồ ly ngọc này, ngươi bản chất người!”

Đang hồ, đột nhiên một ân thanh mảnh khảnh trong phòng vang lên, thật giống như thuốc nổ, trong nháy mắt, trong lòng Cổ Thước nổi sóng.

“Các ngươi là ai, sao lại ở trong phòng của ta .”

Tiểu Cửu một mặt nước mũi, quay đầu lại nhìn thấy Yên nhi không biết khi nào đã tỉnh vội vàng giải thích: “Yên nhi tỷ tỷ, chúng ta phải” Nói một nửa nàng đột nhiên nuốt trở vào, không tự giác núp sau lưng Cổ Thước. Ngay tại thời điểm nàng cùng Yên nhi nói chuyện, nàng nhìn thấy ở trên giường còn một người đang nằm!

“Sư phụ. Chuyện xấu”

Cổ Thước có điểm kích động, vung tay đánh ra một đạo kim quang, nháy mắt đem Yên nhi đứng đó kín kẽ bao lại. Hắn đi nhanh về phía trước, nhìn đến mặt người trên giường, mày nhíu lại.

Quả nhiên vẫn trở thành như vậy.

Tiểu Cửu đang tránh Yên nhi thật xa, run lập cập đi tới, nhìn người trên giường, mắt tròn tròn kinh ngạc: “Này? Như thế nào, như thế nào lại có hai cái Yên nhi tỷ tỷ?”

“Ly hôn” Cổ Thước đưa tay dò xét hơi thở Yên nhi, lại lật mí mắt của nàng ta , lúc này mới hướng tới người bị kim quang bao lại, đang tròn mắt há mồm nhìn người trên giường: “Cô nương trước tiên không cần quan tâm chúng ta là ai, hiện tại cô nương đang ở trong trạng thái ly hôn, chỉ trong thời gian một chun trà, nếu là thân thể ngừng hô hấp cô nương sẽ không thể hoàn dương, cô nương nếu muốn sống, nên phối hợp ta, không nên chống đối”

Yên nhi vẫn là vẻ mặt mờ mịt, Cổ Thước tính thời gian chỉ sợ không kịp, bấm tay niệm thần chú thi thuật vội vàng đem hồn phách của nàng đuổi về trong cơ thể, lại phóng ra ba mươi hai thuật Định Hồn Tòa, chờ đợi có thể đem hồn phách cùng thân thể một lần nữa dung hợp vào một chỗ.

Định Hồn Tòa vốn là tiên pháp cao cấp, rất khó thi triển, người bình thường ly hôn chỉ cần mười hai thuật là có thể chữa trị, nhưng oán khí của Tần Nương rất nặng, lưu lại trong thân thể Yên nhi thái tình bổ dương, đối với bản thân tạo ra tổn thương rất lớn, ba mươi hai thuật Định Hồn Tòa này ở trên người nàng phát ra quang mang sáng loá, sau một hồi rốt cục chậm rãi yên ổn xuống.

Cổ Thước lau mồ hôi trên đỉnh đầu, được Tiểu Cửu đỡ, ở bên cạnh bàn ngồi xuống. Tiểu Cửu châm trà cho hắn, giờ tiểu móng vuốt quạt gió cho hắn. Cổ Thước nhìn bộ dáng nàng đại đột sững sờ, mơ hồ cảm thấy, kỳ thật con hồ ly ngọc này thật cũng không phải không có ưu điểm gì.

Hai thầy trò đưa mắt nhìn nhau, nhin không được cười vang, đúng lúc này ——

“Ta tại sao lại ở nơi này?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Cổ Thước Tàn Bạo

“Ngươi. Ngươi thế nào còn ở nơi này?”

“Đúng vậy, ta như thế nào còn ở nơi này?”

Cổ Thước từ trong ngực lấy ra một vòng tay Thanh Ngọc, ở trong không trung bấm tay niệm thần chú hô một tiếng ‘Đĩ’, vòng tay Thanh Ngọc nháy mắt đập nát, ngã trên sàn nhà tan vào. Đầu ngón tay hắn bắn ra một sợi tơ vàng đem hồn phách Yên nhi gắt gao cuốn lấy, một chỗ khác nhanh chóng vẫn ở trên cô tay Yên nhi . Thế nhưng động nửa ngày, hồn phách kia một chút dấu hiệu quay về đều không có.

Tiểu Cửu gấp đến độ một đầu đầy mồ hôi “Tại sao có thể như vậy?”

“Thân thể tổn hại quá mức nghiêm trọng, một chút tức giận lập tức sẽ tan.”

Tiểu Cửu ở bên giường quỳ xuống sờ sờ tim của Yên nhi , ngửa đầu hỏi Cổ Thước.”Sư phụ không phải cho thúc thúc béo tiên khí sao ? Người cũng cấp Yên nhi tỷ tỷ một tia tiên khí đi!”

Cổ Thước nhíu mày lại: “Từ xưa nữ âm nam dương, phân ra rõ ràng, ta tu tập mấy vạn năm tiên pháp là thuần dương lực, nếu cấp cho Yên nhi chỉ sợ nàng bị chết nhanh hơn.”

Tiểu Cửu giữ chặt tay Cổ Thước vội vàng giải thích: “Không đúng, không đúng, Tiểu Cửu bị xà yêu trọng thương, không phải là sự phụ hao tổn tu vi cứu con sao? Con cũng là nữ tử, như thế nào con có thể chịu được, Yên nhi tỷ tỷ lại không được?”

Cổ Thước đứng dậy đi đến bên cửa sổ, không nhìn nữ tử trên giường: “Người là yêu, nàng là người. Đây là khác nhau.”

Tiểu Cửu cắn cắn môi, nhìn về phía Yên nhi ánh mắt tràn đầy áy náy. Tại sao có thể như vậy, Tàn nương tỷ tỷ đi rồi, chẳng lẽ Yên nhi tỷ tỷ cũng muốn đi sao? Nàng cúi đầu trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nâng cổ tay mình cẩn thận nhìn, nhìn nhìn, đột nhiên há mồm hung tợn cắn xuống.

Máu theo miệng vết thương bị xé rách dần dần trào ra, chỉ chốc lát sau liền dính đỏ ống tay áo của nàng, nàng quay đầu liếc mắt nhìn Cổ Thước đang đưa lưng về phía mình, lại hướng tới hôn phách Yên nhi cười xán lạn, tiếp theo lấy máu từ cổ tay đưa đến bên miệng Yên nhi. Mặt khác một bàn tay ở cổ họng Yên nhi xoa nhẹ nhàng một chút, Yên nhi vốn đã tan rã lại miễn cưỡng nuốt một ngụm.

Cổ Thước tai vừa động, nghe được một thanh âm thật nhỏ phía sau, hẩn khoanh tay xoay người, nhìn đến một màn trước mặt thân mình không khỏi cứng đờ, cả người tựa như năm đó lịch kiếp thành thần bị vạn đạo thiên lôi đánh xuống, khí lực nhẹ nhẹ bị hút ra, cả người ý thức hỗn loạn.

Năm trăm năm trước, Dung Vi chịu hình qua đời, từ đó bản thân hẩn giống như đã thay đổi, cả ngày cùng rượu làm bạn, tác phong cử chỉ càng lỗ mãng ngạo mạn. Thiên Đế Việt Tảo là sư huynh đồng môn, hai người từng ở một chỗ tu hành, là huynh đệ tốt hoạn nạn có nhau, khi đó mặc dù tất cả thần tiên đều dâng tấu cầu huynh ấy nghiêm trị hẩn, nhưng huynh ấy lại mở một mắt nhắm một mắt tùy ý để cho hẩn làm xằng làm bậy.

Mãi đến một trăm năm trước.

Lúc đó rừng đào của Tây Vương Mẫu ngàn năm kết quả một lần, các thần tiên nhận lời mời tới thịnh yến. Bản thân hẩn lại đi đùa giỡn Ti Nguyệt thần quân, rốt cục làm nhiều người tức giận, Thiên Đế một đạo ngọc chỉ đem hẩn nhốt đánh vào lục đạo luân hồi, chuyển thế thừa nhận cảm giác làm người rồi chịu một trăm năm đau khổ nhân gian.

Khi đó, người hẩn đầu thai chính là hoàng tử nhỏ tuổi nhất – Nhan Ngọc, hoàng đế băng hà đem ngai vàng truyền cho Nhan Ngọc, vài vị huynh trưởng của hẩn khó chịu, liên thủ đưa hẩn lừa rời khỏi hoàng cung, ý đồ ám sát hẩn trên đường. Hẩn một đường chạy nạn trốn vào bên trong thâm sơn, cùng đám ám sát không hẹn mà gặp, lại may mắn có một con hồ yêu lấy máu cứu hẩn một mạng.

Chuyện này, cũng chỉ là một bản nhạc đệm trong cuộc sống hơn mười vạn năm của hẩn, thật sự nhỏ bé tới mức không đáng kể, nhưng hôm nay nhìn thấy Tiểu Cửu lấy máu cứu Yên nhi, hành động này làm cho hẩn bỗng nhớ lại chuyện xưa.

Máu của Tiểu Cửu tựa hồ có cái công hiệu gì đặc biệt, Yên nhi uống xong mấy ngụm, sau đó hôn phách quả thực yên ổn một chút, sau khi được Tiểu Cửu dứt cho một ít máu, hôn phách kia đột nhiên phiêu điều hạ xuống, một đầu chìm vào bên trong thân thể Yên nhi.

“A, trở về!” Tiểu Cửu một phen lau mồ hôi trên mặt, trong lúc vô tình cũng đem máu ở trên mặt chính mình kéo thành một vệt. Nàng hướng tới Cổ Thước đắc ý, dương dương tự đắc, cười nói: “Sự phụ không được ghét bỏ Tiểu Cửu, ít nhất Tiểu Cửu còn có tác dụng, mang theo Tiểu Cửu liền tương đương với mang theo một âm thuốc di động! Hắc hắc.”

Cổ Thước trong lòng ghen một chút, chậm rãi đi đến bên người Tiểu Cửu ngồi xổm xuống. Hẩn từ trên vạt áo trong người xả xé ra một mảnh vải, túm tay Tiểu Cửu lại.

“Quả nhiên vẫn ngu ngốc, chỉ là lấy máu, lại cắn tới nát cổ tay”

Tiểu Cửu hì hì cười, giương tay lên, miệng vết thương đã muốn khép lại: “Máu của Tiểu Cửu tốt lắm, miệng vết thương có thể tự khép lại. A, bộ y phục này không phải là của Nam Hải để quân tặng sao, sự phụ, người như thế nào lại xé vụn mất rồi!”

Cổ Thước nhũn mày ghét bỏ đem Tiểu Cửu đang giương nanh múa vuốt chụp đến, liếc mắt nhìn vết máu trên mặt nàng, cầm cái mảnh vải ra sức cọ cọ trên mặt nàng.

“Vụn thì vụn, huống chi bộ y phục này có cái gì đắt giá, núi Cổ Nghiên chúng ta có nhiều tiền như vậy, còn không phải muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Dù sao cũng chỉ là một bộ đồ, ta cùng Nam Hải để quân giao tình nhiều như vậy, sao phải sợ hẩn luyến tiếc. Người con hồ ly ngốc này, không cần lộn xộn, bản chết người. . . .”

Chuyện của Yên nhi cuối cùng cũng xong, Cổ Thước niệm tình Tiểu Cửu có công cứu người nên mang nàng đi tẩu lâu tốt nhất Lệ Đô ăn uống. Từ trong tẩu lâu đi ra, bụng Tiểu Cửu bụng tròn vo tựa như mang thai mấy tháng.

Ngày mai là Lễ Vạn Hoa, đêm ngày hôm đó dân chúng tựa hồ càng nhiều. Hai người đi dạo, tiệc rượu cuối cùng ai cũng ăn không vô, nhưng Tiểu Cửu nhìn thấy chân gà ánh mắt vẫn tỏa sáng như cũ, thừa dịp lão bán không ở quầy hàng, lén lút nhét vào trong tay áo hai cái. Cổ Thước nhìn hành vi trộm cướp của nàng, khinh thường nói lầm bầm, nhưng cũng không vạch trần.

Lại đi đến ven sông Thần Cái, Cổ Thước tựa vào thân cây liễu ở đầu cầu, các tiểu thư ánh mắt quyến rũ hẩn, nhưng hẩn không chút để ý hỏi Tiểu Cửu: “Máu hồ ly các người đều có công dụng gì diệu này sao?”

Tiểu Cửu quý gối ven sông cầu nguyện, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn bởi vì mất nhiều máu mà có điểm trắng bệch: “Không phải, chỉ có con cháu của Thanh Khâu mới có công năng này, thế nhưng, con là người có công dụng tốt nhất!”

Cổ Thước lơ đãng hừ lạnh một tiếng. Tiểu Cửu mở một con mắt, hai tay chấp ở trước ngực, quỵn rừ lại ngậy thơ cười nói: “Sur phụ cuối cùng cũng không chịu thừa nhận Tiểu Cửu cũng có bản lĩnh mà người khác không có phải không?”

Cổ Thước ngậm một lá liễu ở miệng, ngập một cái có lệ nói: “Ừ, vì sur thừa nhận, sao lại không thừa nhận, công dụng của ngươi trước không có ai, sau cũng không có ai.”

Tiểu Cửu mừng rỡ, vội vàng vỗ vỗ bụi đất trên chân, chân chó đi lên. “Vậy à?”

Cổ Thước từ trong tay áo nàng cầm ra một cái chân gà cán một cái rỗ to, hướng tới khách điểm đi: “Ăn –”

Bởi vì Cổ Thước vô tình nhục nhã Tiểu Cửu, Tiểu Cửu có chút bức mình, một đường xa xa đi theo Cổ Thước nhưng không chịu cùng hần nói chuyện. Ước chừng là đi dạo qua hai con phố, Tiểu Cửu sờ bụng cảm thấy được lại có chút đói, từ trong tay áo cầm ra một cái chân gà còn lại mà gặm. Cổ Thước đi ở phía trước, nghe thấy tiếng động của con hồ ly ngốc phía sau, môi cong lên.

Đã nói ngươi ăn vô địch, ngươi còn không tin

Tiểu Cửu gặm chân gà, rốt cục nhớ tới cái gì, vuốt bụng hướng tới Cổ Thước nói: “Sur phụ, chuyện nơi này đã xong, ngày mai chúng ta đi nơi nào?”

Cổ Thước mỉm cười, ánh mắt đột nhiên trở nên trong sáng. Hần đem chân gà còn thừa ném cho con mèo ở trong góc tường, vỗ vỗ tay vào khách điểm: “Ngày mai chúng ta không đi, ở lại ba ngày”.

“Không đi? Vì sao? Sur phụ, sur phụ. ai da.”

Tiểu Cửu một đường đuổi theo Cổ Thước, đi đến trước phòng Cổ Thước, hần ngay cả đầu cũng chưa quay lại liền đem cửa gỗ đóng lại. Tiểu Cửu dùng sức đung một chút, phát hiện hần cứ nhiên ở bên trong dùng tiên pháp đem cửa đóng chặt. Tiểu Cửu ở ngoài cửa gõ chân khiêu khích nửa ngày, ngay cả tổ tông Thanh Khâu đều nói ra nhưng bên trong lại vẫn không có nửa điểm tiếng động. Tiểu Cửu mệt nhọc, dụi mắt ngoan ngoãn trở về phòng đi ngủ.

Cổ Thước ở trong phòng, trên người hần tản ra một loại hơi thở xa cách, ánh trăng theo cửa sổ tiến vào, chiếu vào trên người hần ngưng tụ thành một mảnh băng mỏng. Hần đứng lặng thật lâu sau, lúc này mới từ bên hông gỡ xuống khóa Phong Quý, bấm tay niệm thần chú thi pháp, đem Tàn Nương phóng ra.

“Nàng có khỏe không?”

Tàn nương nhìn hướng bên cà Côn Ngư phía xa, nhẹ giọng đáp: “Không tốt không xấu”.

“Có ý gì?”

“Đối với người chết mà nói là tốt xấu có gì khác nhau sao?”

Cổ Thước quay đầu lại, ánh mắt như hai thanh lợi kiếm bắn về phía Tàn Nương, ngay cả Tàn Nương đã thành quỷ, nhưng nàng vẫn là có thể cảm giác được sát khí tràn đầy, cảm giác làm cho kia nàng tựa hồ lại một lần nữa thường thức tư vị cái chết.

Cổ Thước âm lãnh cười rộ lên, nhưng trong ánh mắt vẫn tràn ngập sát khí. Hần nâng tay đối với ánh trăng đánh giá chiếc nhẫn ngọc trên đầu ngón tay, cười nói: “Ta có thể để cho người thành quỷ, cả đời có thể gặp lại Tử Phù, cũng có thể hiện tại liền bị phá hủy nguyên thần của ngươi, cho ngươi trọn đời không được siêu sinh, cho nên không cần cùng ta mồm mép đầu gối ta”. Hần quay đầu nhìn chăm chăm Tàn Nương, gần từng tiếng như mệnh lệnh: “Nói — thật — đi—”

Tàn Nương không tự giác rung mình một cái, lúc ban đầu nhìn thấy nam nhân này, nàng nghĩ hần trời sinh tính cách phong lưu, tuyệt không chung tình, rồi sau đó nhìn hần lại nhớ, cảm thấy hần là loại thần tiên khó dứt tình, nhưng hôm nay, hần lại như vậy, làm cho nàng cảm thấy, hần tựa hồ càng giống như một Tu La, một ác ma!

“Ta nói thật đó, Dung Vi đã muốn hồn phi phách tán. A.” Tàn Nương vừa nói xong, cánh tay của Tàn Nương đã bị Cửu Long thần roi quất đến, giờ phút này đã bị cháy bốc lên khói nhẹ, thống khổ. Nàng ngồi bệt dưới đất, nhìn thấy Cổ Thước cúi người tới gần, nàng sợ hãi lui về phía sau, lui mãi đến khi sau lưng chạm vào tủ quần áo, lúc này không còn đường lui nữa.

Áo trắng của Cổ Thước phết trên mặt đất, trên mặt còn mang theo ý cười, cực kỳ giống tiên nhân mà mọi người cầu nguyện hạnh phúc, nhưng Tàn Nương biết, roi trong tay hần tùy thời có thể phá đi quỷ mệnh của nàng.

Hần nhẹ nhàng vuốt ve mặt Tàn Nương, đột nhiên dùng sức nhấc lên cằm của nàng: “Ngươi nói dối. Hần nói nàng bị giam lại, trong Tứ hải bát hoang, nơi có thể giam giữ nàng ngoại trừ Cửu Thiên Huyền Cảnh thì cũng chỉ có khó Phong Quý của Minh giới. Ta đã đi qua Cửu Thiên Huyền Cảnh, nàng không ở nơi đó, nàng nhất định ở tại Minh giới, ngươi đã đem khóa Phong Quý đánh vỡ, nàng khẳng định cũng đã đi ra, ngươi ở trong khóa Phong Quý một trăm năm, ta không tin ngươi không biết tin tức của nàng”

Tàn Nương giấy dựa kêu lên: “Ta nói ngươi lại không chịu tin, ta ở Hoàng Tuyền Quý giới hơn một trăm năm, gặp nhiều người nhưng đối với Dung Vi lại chưa từng gặp qua, sau đó ta mới nghe Minh Đế nói, Dung Vi của Thanh Khâu từ năm trăm năm trước cũng đã hồn phi phách tán. A.”

Cổ Thước đứng dậy nâng tay đem Tàn Nương vắt qua một bên, Tàn Nương ở trong không trung quay người, ‘Bịch’ một tiếng ngã xuống ở trên kết giới

Cổ Thước đặt ra, chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân đều muốn gãy vụn. Nàng ôm ngực giãy dụa đứng lên, nhìn Cổ Thước nắm thần roi, khớp xương ngón tay hiện lên rõ ràng đột nhiên nàng cảm thấy sợ hãi.

Nàng sợ mình thật sự hồn phi phách tán, nàng sợ hãi kiếp sau không thể nhìn thấy Tử Phù nữa.

“Chờ. chờ một chút, có lẽ, có lẽ là ta nghe lầm, cũng có thể Dung Vi không ở hai nơi ấy, nàng ấy có thể bị thương, không đủ sức chống cự trong khóa Phong Quý, dù sao thiên địa to lớn, cũng không nơi nào cũng có thể biết.”

Cổ Thước nhướn mắt lên: “Bị thương. Đúng rồi, lúc ấy nàng quả thật bị thương rất nặng.”

Tần Nương co rúm lại một chút, cũng không dám . . . nói nữa. Cổ Thước trầm tư một hồi lâu, lúc này mới phát tay bấm niệm thần chú đem Tần nương quay về trong khóa Phong Quý.

Dung Vi bị thương. Đã trăm năm, nàng còn không khỏi hẳn? Thiên địa lớn như vậy, nàng sẽ bị nhốt ở đâu.

Cổ Thước ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, tối đen như mực, những chấm sao nhỏ phân bố ở trông rất đẹp mắt. Hắn nhếch khóe miệng, bóng dáng cô đơn.

Dung Vi sống hay chết, giam ở nơi nào, chỉ cần đến hỏi hắn một câu không phải là biết được sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Một Lần Đi Cử Trọng Thiên

Lúc này yến tiệc trên Cửu Trọng Dao mới vừa tan. Hoa điện phía Tây, Thiên Đế nhìn chúng tiên khanh đang kính cẩn nghe, không tự giác mỉm cười. Hiện giờ Tử Hải thái bình, khắp nơi vui vẻ, là một Thiên Đế, hẳn cuối cùng cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, không phụ chức vị năm đó góp lực giúp mình đi lên để vị.

Hắn nhẹ nhàng cử động cái cổ cứng ngắc một cái, gương mặt liền nhìn thấy tiên quan nhân cúi mình theo nhanh chóng bước tới. Đợi cho đến gần, lúc này mới nhận rõ, tiên quan nhân này ở trong cung của Thiên Hậu.

Nhớ tới Thiên Hậu, Thiên Đế Việt Tào có chút đau đầu.

Thiên Hậu thật là cái bình dấm chua, vốn là không đợi gặp hai vị sùng phi cung điện Bắc Vực, ngày thường luôn luôn đi đùa giỡn uy phong, gây sức ép. Nhưng rốt cuộc nhớ mặt mũi Thiên gia, khi gần chạm tới điểm cuối mới dừng lại. Thế nhưng mấy ngày gần đây nàng chuẩn được hỉ mạch, tính tình lại càng xảo quyết tùy hứng, thường thường đêm canh ba hắn đang ngủ với sùng phi thì bị tiếng thét chói tai đánh thức.

Đường đường là Thiên Hậu, chi mẫu của hàng vạn hàng nghìn thánh linh, sao lại thất đức như thế, Việt Tào không ngừng một lần muốn đem nàng giáo huấn, nhưng niệm đến nàng trong bụng còn có con, rồi lại cố tình không mở miệng được.

Giờ người của nàng đến, chưa biết chừng lại gây ra chuyện gì đó .

Tiên quan quý gối trên sàn nhà lát bằng đá thanh ngọc khắc hoa văn rồng dập đầu một cái, bẩm báo: “Bẩm bệ hạ, nương nương thỉnh bệ hạ đi Phụng Tào cung.”

Việt Tào lông mi không tự giác cau lại, thâm sâu hít sâu một hơi, lúc này mới hỏi: “Có chuyện gì?”

Tiên quan nhân kia đáp: “Chỉ nói có khách quý đến, thỉnh bệ hạ qua một chuyến.”

Khách quý? Việt Tào nhíu mày, hôm nay lại có lý do mới à. Nhưng hắn cũng không động đây, tay cầm một quyển sổ nhỏ mở ra.

“Khách quý nào mà bắt phải đi tiếp đãi, thật phở trương”

Tiên quan cúi đầu càng sâu. Sau một lúc, mới nhỏ giọng nói

“Là Cổ Thước thượng thần.”

Sổ nhỏ trong tay Việt Tào “Xoạch” một chút roi trên mặt đất, con ngươi sừng sốt liền bước nhanh hướng Phụng Tào cung đi.

Cổ Thước. Đã bao nhiêu lâu không gặp hắn. Từ năm trăm năm trước gây ra một đại sự hắn liền không đặt chân lên tiên giới, danh xuyên núi lớn, giống như cô hồn dã quỷ tứ hải bát hoang phiêu diêu xung quanh, sau đó lập ra môn phái ở núi Cổ Nghiên, dạy dỗ một đám đệ tử. Trăm năm trước mẫu hậu mở tiệc bàn đào, hắn nghe nói có tiểu tiên tử mới tới rất giống Dung Vi, lúc này mới hãnh diện đăng môn. Ai có thể ngờ được, đang lúc giữa tiệc, hắn

cư nhiên đùa giỡn Ti Nguyệt thần quân luôn luôn cương trực công chính, chạm tới điểm mấu chốt xúc phạm một thần tiên.

Việt Tảo rất giận dữ.

Năm đó huynh đệ tu tập một chỗ, cảm tình thật tốt, niều năm không thấy khó khăn gom lại cùng nhau, cũng chính mình ban một đạo thánh chỉ đem hấn xuống dưới phàm trần trải qua trăm năm đau khổ.

Trong Phượng Tảo cung, bầu không khí có chút ngưng trọng, ngồi ở dưới, Cổ Thước thần nhiên tự uống trà, Thiên Hậu ngồi ở trên nhuyển tháp tơ vàng như lâm đại địch.

Nàng không thích vị thượng thần này, rất không thích. Mỗi lần nhìn thấy hấn, lại cảm thấy hoảng hốt không có lý do. Ngày trước hấn lịch kiếp trở về đại náo Minh giới, bên ngoài bầm báo, nàng lại ở bên tai Thiên Đế thổi gió không ít, hiện giờ hấn không phải là nghe được cái gì đó, tìm đến mình trả thù đây chứ.

Cổ Thước đột nhiên động đậy, Thiên Hậu vội lấy tay che bụng. Một động tác này toàn bộ rơi vào trong mắt Cổ Thước, đôi mắt hấn thâm trầm, nhưng khóe miệng cũng cười đến càng sáng lạn. Đem ly vàng trong tay xoay tròn, lúc này mới cười lạnh hỏi: “Như thế nào, nương nương rất sợ?”

Đường đường là Thiên Hậu lại sợ một thượng thần, cái này truyền ra ngoài thành cái thể thống gì. Nàng theo bản năng đứng thẳng thân mình, làm ra tư thế ung dung đẹp đẽ quý phái chậm rãi đáp: “Thượng thần nói giỡn. Ta là vạn linh chi mẫu, có gì phải sợ. Chỉ là nhiều năm không thấy thượng thần, cảm thấy trên người thượng thần thượng vàng hạ cám nhiều mùi phát lên, thật không giống như là một thần tiên.”

Cổ Thước cũng không giấu diếm. Cà lơ phát phơ trả lời: “Không dối gạt nương nương, hơn trăm năm qua ta cùng với yêu ma quỷ quái đánh nhau thật đúng là không ít. Từng cũng cùng một yêu tinh sống chung, nhưng sau vẫn bị một nhát roi chém thành hai nửa. A, nói vậy sư huynh đã nói cho nương nương biết. Cửu Long thần roi của ta, là phụ thần thượng cổ lấy xương sống trên lưng của kim long trăm chân chế tạo ra, chớ nói yêu ma quỷ quái đánh không được, chỉ sợ thần tiên ai trúng một roi cũng muốn hồn phi phách tán.”

Thiên Hậu đỏ mặt tăng mồn hôi. Tiểu cung nga bên người nàng nhanh tay lẹ mắt vội vàng cấp nàng chén trà giúp nàng che lấp biểu cảm.

Cổ Thước nhướn đôi mắt hoa đào, cười đến cực điểm yêu nghiệt: “Nương nương không muốn biết ta đang êm đẹp lại vì cái gì mà bỏ cái người anh em kết bái kia thành hai mảnh sao?”

Thiên Hậu theo bản năng trả lời: “Vì sao?” chỉ là vừa nói ra lại hối hận.

Đã thấy Cổ Thước lộ ra một mặt gian kế được thực hiện được mà cười gian, vân đạm phong khinh từ bên hông lấy ra thần roi bách chiến bách thắng trong truyền thuyết kia: “Bởi vì anh em kết bái kia của ta đầu óc mất linh quang, cưới một bà vợ nhiều chuyện, nàng ta làm hai huynh đệ chúng ta bất hòa, rồi sau đó ta một roi đem nàng giải quyết. Ta thấy anh em kết nghĩa kia của ta bị ngộ thương, một roi đánh sẽ chết. Nương nương, ngài nói bà vợ như vậy có phải hay không rất đáng chết?”.

“Nên. Không. Không.”.

Cổ Thước ra vẻ ngạc nhiên: “Nương nương người làm sao vậy?”

Ngoài cửa truyền đến một trận bước chân cấp bách, ngay sau đó có người cười lớn nói tiếp nói: “Nhiều năm không thấy đệ vẫn là cái tính như thế, tẩu tử (chị dâu) đệ mang thai, đệ đừng có dọa nàng”

Việt Tảo từ ngoài cửa tiến vào, ánh sáng mặt trời ở hấn phía sau dâng lên, chiếu trên bào phụ Việt Tảo càng phát ra ánh sáng chói mắt. Trên đầu châu quang lóe sáng, làm cho biểu tình tươi cười trên mặt Việt Tảo càng sáng lạn.

Cổ Thước hơi hơi sững sốt một chút, tiếp theo mắt tự nhiên khụ khụ hai tiếng, nhưng cũng không trả lời, hơi nghiêng đầu, mặt trên che kín không rõ cảm xúc.

Việt Tảo ghen một chút, hướng tới tiểu tiên nga bên cạnh Thiên Hậu nói: “Ta thấy nương nương tựa hồ ở trong phòng buồn chán đã lâu, còn không đỡ nàng đi ra ngoài hóng gió.”

Thiên Hậu ước gì cách xa ôn thần Cổ Thước này, mắt sáng lên, được tiểu tiên nga đỡ chân bước nhanh đi ra ngoài. Việt Tảo phát tay đuôi tất cả cung nga, lúc này mới ngồi xuống. Hấn không có đến ngồi trên giường tơ vàng, ngược lại vung áo choàng ngồi ở đối diện Cổ Thước.

Hấn đánh giá bộ dáng Cổ Thước, vẫn giống như lúc trước bái sư học nghệ, căn bản không thấy già. Nhưng trong một đầu tóc đen như mực tóc cũng đã có chỉ bạc. Trên người hấn còn có sức mạnh thiếu niên, nhưng mình thì lại an ổn trên ngai vị, sống cuộc sống chỉ tôn bình thần.

Việt Tảo cầm chén trà: “Đệ đã lâu không có chịu bước vào nơi này nữa bước, ta từ trước đến nay biết đệ không ưa Thiên Hậu, như thế nào vừa lên đến lại cố tình muốn tới tìm nàng?”

Cổ Thước rốt cục quay đầu hướng Việt Tảo: “Sân của hai cái sườn phi nhà huynh đệ cũng đã đi qua. Đệ vốn thấy Thiên Hậu không phải người vợ huynh muốn cưới, ít nhất hai người kia có thể hợp tâm ý huynh, các nàng có lẽ có một điểm gì đó có bóng dáng của nàng. Thế nhưng ——” hấn bĩu môi, buông tay, ngụ ý không cần nói cũng biết.

Việt Tảo cười nhọt nhạt, uống một ngụm: “Năm trăm năm, đệ còn không thể quên sao?”

Ánh mắt Cổ Thước tối đi một ít, chăm chọc nói: “Một người sống lâu có thể có bao nhiêu, lâu thì hơn trăm năm, chậm thì thai chết trong bụng cũng có khả năng, nhưng bọn họ lại có thể khổ sở trăm năm chỉ vì muốn gặp lại người thương. Chúng ta là thần tiên rốt cuộc là ra về đạo mạo ngụy quân tử, là cái thùng rỗng, nhưng lại không bằng một phần vạn người thường.”

Việt Tảo sắc mặt biến đổi, thì thào lầm bầm: “Huynh xác thực không tính là người thâm tình, huynh chỉ là một cái tục nhân. Thần tiên thọ linh hơn mười vạn năm, năm trăm năm đối với huynh bất quá trong nháy mắt, kiều thể mĩ thiếp, quyền thế dục vọng, phong hoa tuyết nguyệt gì đó huynh sớm đều quên không còn một mảnh.”

“Quên? Huynh lúc trước phản bội nàng, hiện giờ huynh lại có thể quên hết?”

“Đệ cũng đã quên? Nàng ngàn không nên, vạn không nên trộm đi Ngự Ma Thạch, nếu không như thế, Thiên Đế tiền nhiệm làm sao có thể trong lúc bệnh nặng bị đánh chết. Thiên hạ làm sao có thể gặp năm mươi năm kiếp nạn, đệ đã đi qua Đại Danh Xuyên, chứng kiến, nhìn thấy, nghe thấy so với ta còn nhiều hơn, nhân gian năm mươi năm kiếp nạn đã chết bao nhiêu người, đệ không biết sao? Các người là vì tư dục bản thân—“

Việt Tảo một câu chưa nói xong, chỉ cảm thấy yết hầu căng thẳng, Cổ Thước không ngờ đi tới trước mặt hắn, gắt gao chế trụ hắn.

Trong ánh mắt hắn quay cuồng nổi giận, huyết tinh, sát ý, cảm xúc này trực tiếp đánh vào trong lòng Việt Tảo, vừa động liền thống khổ. Hắn tuy rằng cùng Cổ Thước báai sư một chỗ, tuy rằng là sư huynh Cổ Thước, nhưng hắn rõ ràng biết... hắn mười vạn năm nữa cũng không đạt được tu vi như Cổ Thước. Ngồi vị Thiên Đế của hắn, nếu không phải năm đó Dung Vi chết thảm, Cổ Thước không lòng dạ nào tranh đoạt, như thế nào có thể rơi xuống trên đầu chính mình.

“Không cần cùng ta giảng đạo lý về muôn dân trăm họ. Ta, không, quan, tâm.” Hắn phẩy tay áo một cái rồi lại ngồi trở về, tựa như tranh chấp mới vừa rồi chưa từng phát sinh, cảm chén trà lên nhẹ nhàng thổi khí, lúc này mới chậm rãi nói: “Đệ trời sanh tính tình tùy tiện, không thể ra về đạo mạo. Hôm nay vị trí đế vương vĩnh viễn cũng sẽ không để vào mắt, điểm này huynh yên tâm. Đệ lần này đến chính là muốn hỏi huynh một chuyện.”

Hắn nâng mắt lên gắt gao nhìn chăm chăm Việt Tảo kinh hồn còn chưa định. Gần từng chữ: “Đệ hỏi huynh, Dung Vi, nguyên thần của nàng rốt cuộc còn không. Là bị phong ấn, hay là hoàn toàn bị đánh tan!”

Nghe Cổ Thước nói như vậy Việt Tảo cũng sững sốt. Cổ Thước nhìn thấy khiếp sợ cùng mê hoặc trong mắt hắn cũng không giả dối, thậm nghĩ: Chẳng lẽ, hắn chưa bao giờ nghe qua tin đồn đó, vẫn cho rằng nguyên thần Dung Vi là bị phong ấn?

Quả nhiên, Việt Tảo tiêu hóa một chút ý tứ trong lời nói của Cổ Thước, bật người nói: “Đệ nghe ai nói, năm đó chúng ta tận mắt thấy mẫu hậu ta đem nàng phong ấn lại?”

Cổ Thước nhú mắt: “Vậy người biết chân tướng việc này cũng chỉ có Tây Vương Mẫu.”

Việt Tảo gật gật đầu, bật người đứng dậy nói: “Đệ chờ chờ ta một lát, ta đi tới núi Tây Vương Mẫu.”

Trong thiên cung Việt Tảo, Cổ Thước nhân đến vô sự đột nhiên nhớ tới Tiểu Cửu. Nàng hiện giờ coi như là cái bán tiên, nhưng gà mờ như vậy nếu truyền ra thì thật mất mặt, lại không thể mỗi lần gặp yêu ma quỷ quái đều chờ hắn đi cứu, thật sự phiền toái. Vì thế Cổ Thước thừa dịp thủ vệ tiểu tiên ở Tầng thư các không lưu ý trộm đi vào, ở bên trong tìm kiếm hồi lâu rốt cục vừa lòng tìm được ba bản tiên pháp cơ bản thích hợp cho Tiểu Cửu tu tập.

Cổ Thước từ Tầng thư các đi ra, thần không biết quỷ không hay rời đi, trong Ngự hoa viên đi vài vòng, cùng bách hoa tiên lại thông đồng trong chớp lát, tới thời điểm mặt trời chiều ngã về tây, rốt cục nhìn thấy Việt Tảo uy nghiêm mà đến. Hắn vỗ vạt áo có mùi bách hoa tiên hương, hơi có chút luyến tiếc. Hai người đi đến Côn Vân Thai ngồi xuống, lúc này mới tán gẫu nói.

“Thế nào?”

“Hòn phách Dung Vi vẫn còn, cụ thể phong ấn ở nơi nào huynh thật sự hỏi không ra được. Nhưng, theo tu vi của nàng, địa phương tầm thường chỉ sợ cũng giam nàng không được. Cửu Thiên Huyền Cảnh cùng khóa Phong Quý là có khả năng lớn nhất. Hiện giờ khóa Phong Quý bị đệ đánh vỡ, vậy có thể là ở Cửu Thiên Huyền Cảnh—“

Cổ Thước lắc đầu: “Đệ đã đi qua nơi đó, nàng không có ở đấy”.

Việt Tảo kinh ngạc không khỏi mở to hai mắt nhìn. Trên Cửu Thiên Huyền Cảnh có bảy mươi hai cổ huyền pháp, Bách Tinh Hồn bên ngoài được tạo ra do tinh hồn của trăm thần tiên thượng cổ, bên ngoài còn có biển lửa tinh thuần, thần tiên tầm thường đứng nói là tới cứu người, chỉ sợ mới đến bên ngoài Bách Tinh Hồn đã chết không có chỗ chôn, thế nhưng Cổ Thước hắn nói là đã đi qua, một cách rất bình thản.

Việt Tảo uống trà che dấu một chút giật mình, lúc này mới nói thêm: “Như thế sợ là nàng sớm đã ra khỏi nơi đó, hiện giờ không có thân thể chỉ không chính xác leo lên trên người người nào, nếu đệ thật muốn tìm, có thể tổn không ít thời gian”

Cổ Thước cười, đứng dậy ý muốn rời đi: “Từ ngày nàng ra đi, đệ liền không có một ngày nào không tìm nàng, tổn chút công phu tính là cái gì, lên trời xuống đất đệ nhất định phải tìm được nàng.”

Việt Tảo nhìn thấy bóng dáng Cổ Thước càng ngày càng xa, lời nói vọt tới bên miệng lại một câu đều nói không được. Cuối cùng hắn chỉ có thể thở dài một tiếng, khôi phục lại bản thân, đi tới Liễm Hoa điện xử lý chính vụ.

Mỗi người đều có duyên phận, thần tiên cũng có mệnh cách của mình. Lúc trước hẳn lựa chọn đem chuyện Dung Vi trộm Ngự Ma Thạch tổ giác ra ngoài quả thật nên nghĩ đến kết cục ngày hôm nay. Cổ Thước một roi giết chết hẳn, nhưng hẳn cũng không cảm thấy may mắn, ai nói còn sống liền nhất định sẽ hạnh phúc. Không có ai biết, Liễm Hoa điện kia to như vậy, trông trải nói chuyện âm thanh vang vọng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nhan Ngọc Ca Ca

Thời điểm Cổ Thước trở lại khách điểm đã tờ mờ sáng. Hắn biết được tin tức Dung Vi tâm tình thật tốt, trực tiếp đem Tiểu Cửu còn đang trong giấc mộng tha lên. Tiểu Cửu mơ hồ nghe hẳn nói, trong chốc lát liền ngã vào trên giường ngủ tiếp.

Cổ Thước không còn cách nào đành lấy cái chân gà đến dụ dỗ nàng. Tiểu Cửu quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, nhắm mắt lại liền tìm được chỗ của chân gà. Híp mắt mở mắt ra, lúc này mới thấy rõ vẻ mặt khuynh đảo chứng sinh kia của Cổ Thước.

Cổ Thước dùng sức xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn tròn vo của Tiểu Cửu, giọng nói liền kéo dài ra nói: “Ngốc hồ ly, ngươi còn không biết có chuyện tốt đang cần ngươi làm, cả ngày ăn ăn ngủ ngủ, mới có mấy ngày mà thất lung đã to thêm một vòng, nhưng tiên pháp của ngươi cũng không tiến bộ, chắc, vì sự cô ý trộm cho ngươi. Khụ, tìm cho ngươi, ngươi cần phải cố gắng luyện tập, ngàn vạn lần đừng phê đi một phen khổ tâm của sư phụ.”

Tiểu Cửu ôm chân gà cái gì cũng không hiểu gật gật đầu, trong lòng cũng không khỏi trầm nghĩ:

Cổ Thước cũng không biết trong não của nàng đang suy nghĩ cái gì, xoay người tự rót cho mình một chén trà, một bộ dáng đại gia chỉ vào sách ở trên giường Tiểu Cửu nói: “Mau gặm, gặm xong bắt đầu đọc sách.”

Tiểu Cửu gặm chân gà đã là gặm ra một nghệ thuật, nàng gặm đến xương cốt ném cho cầu cầu cũng không còn. Sau cùng, nàng một bên liếm đầu lưỡi đem một ít dư hương cuối cùng thu vào trong miệng, một bên miệng rốt cục cầm lấy sách, tựa như tụng kinh: “Vân — ách, vân —”

Cổ Thước nhắm mắt dường như nghe Tiểu Cửu đọc sách, mặc kệ nàng vừa đọc vừa nắc nọc.

“Vân —” Tiểu Cửu lệch đầu. Cái quyển sách này, văn tự rất quái lạ. Nàng trộm liếc liếc mắt Cổ Thước một cái, nói một câu: “Vân ký thất ký.”

Cổ Thước hơi hơi sùng sốt, chân mày chớp lên nhìn không được ngừng lại. Hắn nhớ lại trong chốc lát, hẳn đã đọc qua quyển này, từng dấu chấm phẩy vẫn còn nhớ rõ, như thế nào lại có cái từ này. Đào mắt qua, bực bội sửa lại cho nàng “Vân cấp thất ký. Tiếp tục.”

Tiểu Cửu trộm thè lưỡi, lấy lòng cười nói: “Có thể không đọc hay không, Tiểu Cửu còn chưa kịp học cho thành thạo đã rời nhà ra đi, một thân da lông này cũng là biểu tỳ trợ giúp mới biến thành người được, nhưng có mấy ai hiểu cho con”.

Cổ Thước một đêm chưa ngủ có điểm mệt, nói lầm bầm nói: “Mà thôi, không có gì đáng ngại, ngươi cứ đọc đi, gặp được từ không hiểu thì bỏ qua, đợi lát nữa vì sư giúp ngươi bổ sung”

Tiểu Cửu một bữu môi, đọc thì đọc, người sẽ hỏi hận.

Nàng thanh thanh giọng, mở miệng đọc: “Phu hi khoanh tròn chí, nhạc buồn khuông tính, vinh hoa khoanh tròn, khoanh tròn khoanh tròn, khuông học đạo nhân to lớn kỳ, tiên pháp chỗ khuông cũng.” (Rika: Mình cũng không hiểu lắm, đại khái là nói về khuôn mẫu, quy tắc, ngay cả người thành tiên cũng tuân thủ theo quy tắc. Mình thêm dòng tiếng Trung vào, ai biết thì chỉ mình với: “夫喜框框志, 哀乐框性, 荣华框框, 框框框框, 框学道人之大忌, 仙法之所框也.”)

Cổ Thước thân mình run lên, đầu đầy mồ hôi. “Vân cấp thất ký” chính là quy tắc chung khi nhập môn, mặc dù rất lâu rồi nhưng hẳn cũng nhớ mang máng. Quyển sách buồn tẻ chán nản, sao đến miệng hồ ly ngốc này lại. Như thế nào hình dung ra loại cảm giác này, thật giống như sư phụ cương trực công chính, trộm mặc xiêm y nữ nhân, lại chẳng biết xấu hổ vòng quanh tiên sơn chạy một vòng, la hét ‘Ra xem ta, ra xem ta’.

Tiểu Cửu không rõ cho nên vẫn nghiêng đầu đọc “Khuông khuông” như cũ. Cổ Thước không kiên nhẫn day day cái lỗ tai, quát lên: “Đủ rồi đủ rồi, ngươi là cộc gỗ sao? Cái gì mà ‘khuông khuông’. Đem sách lại đây!”

Cổ Thước rốt cục cũng đã lĩnh giáo được bản chất của Tiểu Cửu, sau đó dạy nàng đọc hiểu nội dung trong sách, lại đơn giản đem phương pháp xuống điều tức dạy cho nàng, đợi cho ngày gần hết. Hắn cảm thấy Tiểu Cửu đã thông suốt, sau đó muốn rời đi. Tiểu Cửu vội vàng bám trụ góc áo hắn, đáng thương nói: “Sư phụ người muốn đi ra ngoài sao? Như thế nào không mang theo Tiểu Cửu.”

Cổ Thước thuận miệng có lệ nói: “Đại nhân gia sự việc, tiểu hài tử không cần hỏi nhiều, thật cố gắng tu luyện tốt đi.”

Tiểu Cửu bắt đầu tính tình đùa giỡn, quyết miệng nói: “Không cần, con cũng muốn đi cùng sư phụ.”

Cổ Thước mặc kệ nàng, vì một cái liền mất tâm bóng dáng. Tiểu Cửu không chịu, khuôn mặt nhỏ nhắn cắn giận nói: “Khăng định lại đi tán gái.” Đôi mắt

nhỏ, con người như viên ngọc lưu ly vừa chuyển, đột nhiên một bụng ý xấu cười lộ lên. "Nghĩ muốn bỏ rơi ta? Hừ, cũng không nhìn xem Tiểu Cửu có cái mũi như thế nào!"

Cổ Thước đứng là đi tán gái, nhưng thời gian đi so với Tiểu Cửu sớm một ít, pháp lực cũng l cao mình một ít, mấu chốt chính là, Cổ Thước đi tìm người ta rồi lại không biết người ta ở đâu. .

Tiểu Cửu một đường cẩn thận đi , người trong không khí có thể phân biệt ra mùi trên người Cổ Thước, hương vị Thiên Nhật Túy. Nàng lén la lén lút, rất cục tìm được hành tung Cổ Thước.

Giữa sông Thần Cái có một chòi nghỉ mát. Giờ phút này Cổ Thước đang đứng ở trong đình dựa vào lan can trông về phía xa. Bên người hần thể nhưng không thấy một cô nương nào. Tiểu Cửu cẩn thận nhìn trong chốc lát, thậm chí cảm thấy được thần sắc hần có thể nói là có chút ngưng trọng . Tán gái nào có như vậy ?

Tiểu Cửu cắn đầu ngón tay, ở trong góc cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, vừa nhấc đầu lên thể nhưng không thấy bóng dáng Cổ Thước . Nàng thầm hô một tiếng hồng rồi, sư phụ cũng đã đi mất, quay đầu định đuổi theo. Cũng không hay vừa quay đầu lại thì đầu đập vào trong lồng ngực người khác.

Khóe miệng Cổ Thước mỉm cười, tay chấp sau lưng, ánh mắt như có như không nhìn về phía nàng. Ngữ khí hơi có chút lạnh lạnh "Xem chừng đã học xong?"

Tiểu Cửu nịnh nọt cười, vỗ đùi nói: "Luyện tập đều là thứ yếu, Tiểu Cửu cũng không thể để cho sư phụ gặp nguy hiểm!"

Nàng nói lời này xem chừng thỏa đáng, Cổ Thước nghe xong cổ nén xúc động Bằng vào công phu mèo quào của nàng cũng muốn bảo hộ hần sao? Chớ nói yêu ma quỷ quái, chỉ sợ một phạm phu tục tử hơi có chút khí lực đều có thể một cước đem nàng đá quay về núi Cô Nghiên.

Tiểu Cửu tựa hồ cũng hiểu điểm này, trộm gỡ ngón tay Cổ Thước làm cho hần buông mình ra, lúc này mới giải thích: "Cha con thường nói, nữ nhân còn đáng sợ hơn yêu ma quỷ quái, Tiểu Cửu chính là sức khỏe vì sư phụ."

Cổ Thước còn muốn giáo huấn nàng, Tiểu Cửu đột nhiên quỳ xuống làm cái đại lễ, miệng ồ ào nói: "Nguyện vọng của con là sư phụ trường tồn mãi!"

Cổ Thước chán nản. Hướng tới đình nhìn xung quanh một cái, phát tay nói: "Vi sư đã đói bụng , người đi mua lòng bánh bao về."

Nghe được ăn Tiểu Cửu mắt sáng rực lên, nhanh như chớp người đã chạy không còn bóng dáng. Cổ Thước lắc đầu rồi ánh mắt lại thâm trầm.

Hần lúc ban đầu cùng Dung Vi gặp nhau đó là ở Lễ Vạn Hoa ở Lệ Đô. Ngày đó, nàng ngồi ở đình này im lặng đánh đàn, giống như xung quanh hết thấy phiền nhiễu đều cùng nàng vô can. Trong hồ, là hàng trăm đèn hoa đăng, đem một thân hồng y kia chiếu rọi phát ra ánh sáng chói mắt . Cổ Thước tin tưởng vững chắc, nếu Dung Vi được tự do, nàng nhất định sẽ tới ngắm hoa ở Lễ Vạn Hoa.

Lại nói đến Tiểu Cửu, mua bánh bao một đường trở về, một đường ăn vụng, ngẩng đầu lại phát hiện phía trước đột nhiên tụ tập một đám người, tuy rằng hỗn độn vây quanh một chỗ, nhưng trên ngã tư đường cũng thông suốt. Tiểu Cửu thích ăn, cũng yêu thích náo nhiệt. Đem bánh bao ôm được , có chút hào hứng quên mình liền nhảy vào trong đám đông .

"Thức thức, làm cái gì vậy? Có xiếc ảo thuật?"

Người kia bị kêu là thức thức có chút giận, tuổi còn trẻ lại có người kêu mình là thức thức? Nhưng hần nhìn lại thì thấy là người xinh đẹp như hoa, ngay thơ đáng yêu như tiểu nữ oa, nhất thời tức giận tan đi. Cười dài nói: "Nhị công tử Ngọc gia đồ Trọng Nguyên, hôm nay thánh chỉ đưa đến, Ngọc nhị công tử cười hoa hồng đại mã du hành"

Tiểu Cửu bĩu môi. Thì ra là Trọng Nguyên, học học đến đàn độn giống Tam ca sao, chẳng có gì đáng xem cả. Còn không bằng ôm bánh bao trở về ăn. Quay đầu vừa muốn đi, lại nghe thức thứckia kinh hi kêu lên: "Ai nha, thật là, Trọng Nguyên mặc vào thân quần áo này càng tuấn lãng !"

Tiểu Cửu lỗ tai giật giật. Tuấn lãng? Khụ khụ, kia — vậy liếc mắt một cái, liếc mắt một cái cũng không chậm trễ đại sự.

Tiểu Cửu bước hai bước trở lại, Trọng Nguyên cười hoa hồng mã vừa vặn đi đến trước mặt nàng . Nàng ngửa đầu nhìn, ánh mắt trời loá mắt, lại giống như một cái chớp mắt mất sắc thái. Bánh bao trong tay Tiểu Cửu rơi trên mặt đất, lăn hai vòng lại bị vó ngựa đạp nát. Nhưng Tiểu Cửu đều đã không rảnh bận tâm. Nàng chỉ vào Trọng Nguyên, thì thào lầm bầm: "Nhan ngọc. Ca ca.".

Đầu đường toàn bóng người, Ngọc Lâm ngồi vào lập tức hướng tới phụ lão hương thân phát tay thăm hỏi. Nhìn rất là khiêm tốn nho nhã, nhưng nội tâm hần lại sớm sôi trào khó có thể kiềm được.

Từ xưa mọi thứ rõ ràng, mặc dù đều là công tử thiếu gia Ngọc gia, nhưng đơn giản là đại ca do phu nhân sinh liền đề đầu cười cổ mình. Mẫu thân ít nhiều bị ủy khuất, hần cũng ăn hiếp, nhiều năm qua như vậy chỉ sợ không ai có thể biết. Hiện giờ, hần đã nổi danh thiên hạ, cuối cùng làm cho mẹ nở mày nở mặt, hung hăng phát ra một ngum ác khí.

Ngọc Lâm vừa nghĩ khóe miệng mỉm cười, dẫn theo ba phần khiêm tốn, rồi lại có bảy phần đắc ý. Mắt trong lúc vô tình vừa chuyển, người không khỏi thấy choáng váng.

Trong đám người, có một người từ từ đứng lên, quần áo lụa mỏng, hai cái tiểu minh châu Nam Hải. Trên đầu búi lại bằng vật trang sức không phức tạp lắm, trăm có khắc một đóa hoa ngọc lan. Quả nhiên là xinh đẹp động lòng người, quyến rũ lại hào phóng. Nhưng , Ngọc Lâm không hiểu rõ lắm. Cô

nuong này tựa hồ có tâm sự trong lòng, ngực ôm đồ vật này nọ nhìn mình lại có chút ngu si.

Ngủ si cô nương hẳn cũng không thích. Hẳn tương lai là muốn làm nhân vật mưa làm gió trong triều, bên người đem theo nữ nhân ngủ si sẽ sinh tai họa. Nghĩ như vậy Ngọc Lâm liền không nhìn nàng, để tiểu thư đồng dất ngựa đi.

Tiểu Cửu rốt cục phục hồi tinh thần, từ trong đám người đi theo Ngọc Lâm, đường phố bao nhiêu người, Tiểu Cửu trơ mắt nhìn bóng dáng Ngọc Lâm, đảo mắt cái đã không thấy.

“Nhan Ngọc ca ca. Nhan Ngọc ca ca. Ngươi từ từ, ta là Tiểu Cửu. Tiểu Cửu. Ngươi có nhớ hay không.”

Cổ Thước chờ Tiểu Cửu cả buổi không thấy nàng trở về, sắc mặt trầm xuống đột nhiên nhớ tới xà yêu ngày ấy, lại sợ Tiểu Cửu lại bị tập kích liền đi tìm nàng. Đi đến một chỗ liền nghe được nàng khàn cả giọng la lên. Thanh âm không lớn, cuốn trong âm thanh huyền ảo của đám người lại không rõ ràng lắm, nhưng Cổ Thước lập tức liền phát hiện ra, đây là đồ đệ ngu ngốc nhà hắn.

Hắn nhanh chóng hướng tới thanh âm, ánh mắt định ở trên người Tiểu Cửu, phát hiện nàng trước nay chưa từng chột vật như vậy, mình châu trên tai đã đánh mất một viên, làn váy bị người ta xé rách, búi tóc cũng ngã trái ngã phải ở trong gió nhẹ bay bay.

Cổ Thước thi lược tiên pháp rốt cục đem đám người rời rạc mở ra, một tay liền đem Tiểu Cửu đi ra. Nàng lại như bị cái gì đó làm mê hoặc tâm trí, si ngốc ngây ngốc hô: “Buông, ta muốn đi tìm Ngọc ca ca.”

Cổ Thước nghe không rõ nàng đang nói cái gì, lại thấy nàng điên điên khùng khùng cũng không có ý tốt, trực tiếp đem người đẩy ra, cúi người khiêng nàng trên vai trực tiếp trở về khách điểm.

Tuy rằng Tiểu Cửu chưa nói là có chuyện gì xảy ra, nhưng Cổ Thước ừm mẫn tuệ sâu sắc liền hiểu.

“Ngọc ca ca? Khi nào thì lại có thêm một Ngọc ca ca?”

Thời điểm Tiểu Cửu tỉnh lại trời đã tối. Cổ Thước vẽ mặt âm trầm ngồi luyện chữ. Trong tay đặt một chung rượu, bên trong là rượu chôn ở dưới tàng cây nhiều năm, mát lạnh gay mũi.

Tiểu Cửu dụi mắt, đột nhiên nhớ tới cái gì giật mình một cái nhảy dựng lên. Cổ Thước đầu cũng chưa nâng lên, liền lạnh lùng hỏi: “Hơn nửa đêm muốn đi đâu?”

“Tìm người.”

“Không được đi.”

“Dựa vào cái gì.”

“Ta thả hỏi ngươi ngươi muốn tìm là nam nhân hay nữ nhân?”

“Hả? Nam nhân.”

“Vậy lại càng không cho đi. Cổ ngữ có câu “Nam nữ thụ thụ bất thân” ngươi không biết, cha mẹ ngươi dạy ngươi như thế nào.”

Tiểu Cửu không để ý đến lời hắn đang nói, hướng cạnh cửa đi đến.”Sư phụ còn không phải không có việc gì liền đi tới chỗ tiểu cô nương, cha mẹ không dạy ta, đều là sư phụ dạy dỗ.”

Ánh mắt Cổ Thước lạnh lạnh. Vốn là tâm tình không hờn giận tựa hồ tìm được đột phá, ngửa đầu uống cạn chén rượu, sau đó vung tay dùng sức đem cái chén ném lên trên mặt đất. Tiểu Cửu hoảng sợ, tay đụng đến then cửa không tự giác liền rút trở về. Nàng quay đầu lại nhìn thấy Cổ Thước, rốt cục phát hiện sư phụ có chút khác thường.

“Sư phụ.”.

Cổ Thước sắc mặt lạnh lạnh, nhìn chằm chằm mặt chữ mẩu trên mặt bàn kim không được con giận dữ. Hai ngày Lễ Vạn Hoa đã qua, nàng thế nhưng lại không tới.

Tiểu Cửu thật sự không dám trêu chọc hắn, lúc này cũng không dám nhắc lại chuyện ra ngoài tìm người, đành phải khiếp sợ đè nén cảm xúc vào một góc, sợ hãi Cổ Thước trong lòng một chút không thuận đem cơn tức trút lên trên người mình. .

Cổ Thước bên này còn đang suy nghĩ chuyện Dung Vi, hơn nửa ngày mới phát hiện hồ ly ngốc không có động tĩnh. Hắn ở trong phòng đánh giá một vòng, cuối cùng ánh mắt nhìn chăm chú ở khe hở trên giường. Khe hở kia không lớn, nàng nhưng lại chui vào trốn. Cổ Thước chậm rãi đi qua, nhìn Tiểu Cửu một thân da lông tuyết trắng kia không nhịn được cười rộ lên. Ai, nói nàng ngu ngốc, nàng vẫn hiểu biến trở về chân thân giấu đi.

Cổ Thước ngồi ở trên ván giường vòng vo nhẩn ngọc trong tay, mở miệng nói, cơn giận đã tan đi không ít.

“Đi ra đây.”.

Cái đuôi hồ ly trắng lắc lắc, mở miệng "Huu" kêu một tiếng, ánh mắt cầu nhàu đạo qua một vòng, lúc này mới thử thăm dò lộ ra nửa đầu.

Cổ Thước xem bộ dáng nàng thật cẩn thận, rốt cuộc cảm thấy thú vị, đuôi tay đem nàng túm đi ra. Một cái phép đi xuống, đem Tiểu Cửu đánh trở về hình người. Tiểu Cửu xoa đầu, nước mắt lưng tròng. Cổ Thước buồn cười nhìn nàng, hỏi: "Ngươi muốn tìm người nào?"

Tiểu Cửu ngoan rất nhiều. "Ân nhân."

"Ân nhân?" Cổ Thước nhủ mi: "Ngươi không phải nói ngươi chưa bao giờ đi ra khỏi Cầu Tiên sơn, lần đầu tiên xuống núi liền bị Cổ Nhạc bắt về núi Cổ Nghiên, khi nào thì lại biến ra một ân nhân?"

Tiểu Cửu trong ánh mắt toát ra một tia sáng rực.

"Tiểu Cửu năm đó còn chưa biến thành hình người, trên đường xuống núi bị chó săn theo dõi, chính là Ngọc ca ca đã cứu con một mạng." Tiểu Cửu trộm liếc liếc mắt, nhìn trang giấy trên mặt bàn một cái, trên đó đều là tên Dung Vi. "Sư phụ. . . . Con biết người tìm sư mẫu." Nàng thấy ánh mắt Cổ Thước đột nhiên biến hóa, không tự giác sợ run cả người, nhưng vẫn kiên trì nói: "Sư mẫu đối sư phụ có bao nhiêu quan trọng, Ngọc ca ca đối con cũng quan trọng bấy nhiêu. Nếu có người ngăn cản không cho sư phụ tìm sư mẫu, sư phụ có khổ sở không?"

Cổ Thước trong lòng một tiếng cười lạnh. Hồ ly ngọc này coi như thông suốt, thấu tình đạt lý.

Tiểu Cửu vui đầu thu lần vấy thượng, nhỏ giọng nói: "Con tìm không thấy Ngọc ca ca đó là cả đời đều khổ sở muốn chết. Cho nên, sư phụ có thể hay không cho con đi tìm hân. . . ."

Cổ Thước tựa hồ không nghe đến một nửa, lẩm bẩm nói: "Sao có thể so sánh cùng với ta? Ngu ngốc như ngươi hiểu được cái gì gọi là yêu, không phải là ân cứu mạng thì sẽ lấy thân báo đáp, tình yêu không phải là bộ dáng này, nó có thể xinh đẹp, cũng có thể xấu xí." Một câu này nói xong, hân liền khôi phục lại bộ dạng như cũ, mở miệng hỏi tiếp: "Ngọc ca ca? Tên nghe mềm mại như vậy. Quả thật là cái nam nhân sao?"

Tiểu Cửu nháy mắt mấy cái, khờ dại lại rực rỡ: "Ngọc ca ca chính là nam nhi hiếm có trên đời này!"

Cổ Thước bĩu môi. "Tên là gì?"

"Nhan Ngọc."

Đầu ngón tay Cổ Thước dùng lực một chút, nhẫn ngọc vang lên một tiếng rồi nứt ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Lựa Chọn Khó Khăn

Không trung xanh thẳm, ngàn dặm không mây, trên phố người qua người lại, thời tiết hôm nay dễ dàng cho việc đùa bốn con gái đảng hoàng, thông tâm với tiểu sinh mặt trắng thật là hợp tình. Nhưng Tiểu Cửu lại ghé vào bên cửa sổ nhìn dưới lầu người đi xe tới, nhìn không được than thở.

Sư phụ đi tìm sư nương, như thế nào lại có tình muốn đem nàng cầm chừng? Sư phụ là kẻ dối trá hoa tâm như vậy, dựa vào cái gì bắt nàng phải quy củ? Tiểu Cửu cắn môi mất đảo vòng vo, khoe miệng nhếch lên một ý cười, nghiêng đầu mở cửa liền xông ra ngoài.

Quản cái gì quy củ, trời cao hoàng đế xa, chỉ sợ chờ sư phụ tìm được sư nương rồi sẽ không còn dư sức quản mình nữa.

Đầu đường người đến người đi như cũ, tuy rằng Lễ Vạn Hoa đã qua, nhưng khách thương lui tới vẫn không ngừng. Tiểu Cửu dùng cái mũi thính của mình, đánh hơi tìm chỗ của Nhan Ngọc ca ca.

"Kiếp này, huynh đúng là nhị công tử Ngọc phủ. Hắc hắc, Ngọc ca ca, huynh là sợ Tiểu Cửu tìm không thấy huynh cho nên cố ý để lại chữ Ngọc này sao?" Tiểu Cửu đứng ở trước cửa Ngọc phủ giữa đầu nhìn lên trên biển chữ màu vàng, nhớ tới trăm năm trước huynh ấy đem nàng bảo hộ ở trong ngực, bộ dáng nhìn không được đồ mật. Nhấn nhó trong chốc lát, nàng rốt cục cố lấy tay gõ cửa.

Có người đến nhưng không phải đi ra trong cửa. Một nha hoàn từ phía sau Tiểu Cửu lại gần, trên cánh tay cầm một cái giỏ trúc được đầy bằng khăn, mày nhu hỏi: "Cô nương tìm ai?"

Tiểu Cửu vội vàng học bộ dáng người đáp lễ, quỳ gối, cúi người, sau đó sắc mặt ửng đỏ hỏi: "Ta tìm nhị công tử nhà ngươi."

Tiểu nha đầu khoe miệng nhếch lên một nụ cười châm biếm, nói: "Ta đã nói, bình thường không ai tìm đến nhị thiếu gia, hiện giờ nghe nói Nhị gia nhà ta là Trạng Nguyên, lúc này lại ừ ừ kéo đến."

Tiểu Cửu nghe nàng nói chuyện như vậy trong lòng có một loại tư vị không hiểu, nhưng còn nghĩ không ra rốt cuộc là cái gì. Đành phải cười làm lạnh kéo

kéo ống tay áo nha đầu kia.”Tỷ tỷ tốt, tỷ nói cho Tiểu Cửu đi. Tiểu Cửu tìm huynh ấy thật lâu.”

Nha đầu vung ống tay áo, hai bước đi trên bậc thang:”Cô nương cũng thật thú vị, con mắt nào nhìn thấy ta là tỷ tỷ người. Cô nương gọi ta thế, ta còn không dám nhận đâu.” Dứt lời, vung tay đẩy cửa ra đi vào Ngọc phủ.

Tiểu Cửu không biết phải làm sao, chợt nghe phía sau lại truyền đến một trận thanh âm nhỏ. Nàng quay đầu lúc này mới phát hiện, cùng nha đầu kia trở về còn có hai cô nương nữa.

“Thật sự là khó lường, Nhị gia còn trẻ không cho phép nói dối lời sao rỗng, nàng ta muốn là vợ chủ Nhị gia sao.”

“Quên đi đừng nói nữa, để nàng nghe thấy sẽ âm ỉ.”.

Tiểu Cửu vội vàng đứng lên, mặt dày mày dạn cười gập cong người. “Hai vị muội muội, có thể hay không mang ta đi vào gặp nhị công tử nhà người một lần?” Nhìn hai cô nương kia đang đi lại đây, Tiểu Cửu vội vàng tỏ vẻ đáng thương.

Hai cô gái kia nhìn bộ dáng của nàng cảm thấy hứng thú, hé miệng nở nụ cười hai tiếng, lúc này mới nói: “Cũng không phải là chúng ta không giúp người, đừng nói là lão gia, ngay cả lão phu nhân cũng không mang người vào trong phủ được, cho dù chúng ta có mang người vào cũng chưa chắc gặp được Nhị gia”

Tiểu Cửu mắt tròn vo: “Vì sao?”

“Bởi vì Nhị gia không ở trong phủ này. Hôm qua trận chiến lớn như vậy cô nương không thấy sao?”

Tiểu Cửu cố gắng nhớ lại một chút, cười đảo ánh mắt:”Nhìn thấy, nhìn thấy. ngựa bồm đò, đầu ngựa g còn gắn một đóa hoa đỏ thắm. Một thân xiêm y kia làm màu da càng trắng nõn, quả nhiên tuần tú, hắc hắc, tuần tú cực kỳ”

Một nha đầu nhìn thấy Tiểu Cửu hồn bay đi đâu, biểu tình ngớ ngẩn nhìn không được che miệng cười, lại bắt đầu dĩ khoát tay.”Ai da, ta nói nè, cô nương, hôm qua người thật sự nhìn thấy sao? Thời điểm Nhị gia ngồi kiệu, ngựa bồm đò là ba ngày trước ngài nhận thánh chỉ đi du hành thôi!”

Tiểu Cửu đang cười vui vẻ. Nàng trừng mắt, khó khăn lắm mới hồi phục lại tinh thần, ồm ồm nói: “Cổ kiệu? Ba ngày trước? A!” Nàng hít một ngụm lãnh khí. Không phải là, chớ không phải là nàng lại ngủ ba ngày, mà ba ngày này Ngọc ca ca đã rời khỏi Lệ Đô?

Nàng ngẩng đầu nhìn về mặt hồ nghi của hai cô nương kia đang nhìn chăm chăm mình, quay đầu nhanh chân hướng khách điểm chạy tới.

Không được, nàng đợi Ngọc ca ca một trăm năm, nàng nhất định đem huynh ấy trở về.

Nhưng mà đúng lúc này “Người muốn tìm Ngọc Lâm sao?”

Tiểu Cửu mạnh mẽ dừng chân lại. Theo tiếng nói nhìn lại. Phát hiện ở sau cầu cổ thụ sau ẩn dấu một tầng áo đen.

“Người là ai?”

Một bóng người nhoáng lên một cái rồi bước ra, Tiểu Cửu nhìn lại phát hiện là nữ nhân. Nàng mặc áo màu đen có những vân vàng, trên trán đeo bảo thạch màu đen. Tuy rằng tối như mực nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy sắc sảo loá mắt. Tiểu Cửu đi tới hai bước: “Ta hỏi người, người là ai? Người có thể tìm được huynh ấy?”

Ngón tay nữ nhân dài nhỏ đem sợi tóc chuyễn qua, thản nhiên cười quyến rũ: “Ta gọi là Mị Cơ. Người muốn tìm Ngọc ca ca, hẳn ở ngoài thành. Ta mang người đi?”

Tiểu Cửu bụng vui vẻ, vội vàng vỗ tay: “Tốt quá, tốt quá, đa tạ người giúp đỡ. Chờ ta tìm được Ngọc ca ca ta nhất định sẽ tạ ơn người.” Nói xong cùng Mị Cơ rời đi, nhưng mà mới vừa đi hai bước, Tiểu Cửu lại bỗng dừng ngừng lại. Nàng nhìn chăm chăm Mị Cơ, mày chậm rãi nhướn lên.

“Không đúng, người gạt người. Ngọc ca ca hôm qua đã đi, như thế nào bây giờ còn ở ngoài thành.”

Mị Cơ dừng lại cước bộ xoay người, cũng không tức giận, tựa hồ Tiểu Cửu nói chuyện như vậy nàng cũng không cảm thấy mạo phạm. Ngược lại khỏe miệng cười rộ lên:”Tiểu cô nương nhìn thực thuần khiết, như thế nào tâm lại phỏng người như vậy.”

Tiểu Cửu lui ra phía sau hai bước, hai tay không tự giác nắm lấy nhau: “Sự phụ dạy vậy. Thế giới này cũng không phải ai cũng là người tốt, kẻ lừa đảo còn nhiều mà .”

Mị Cơ che miệng cười run rẩy hết cả người: “Ha, hai thầy trò các người thật cũng thực sự ý tứ. Sự phụ người dạy người điểm gì không tốt, người lại nghe cái đó, nhưng tin tức ta đưa đến cho người, người không đi không thấy được hẳn ta cũng không chịu trách nhiệm.”

Tiểu Cửu nghe vậy tâm nhói một cái :”Người nói bậy bạ gì đó !”

Mị Cơ vén áo tự nhiên hướng cửa thành đi: “Lời nói của ta là thật hay không. Hôm người bị xà yêu kia tập kích đều đã quên?”

Tiểu Cửu trên trán bốc lên một tầng mồ hôi. Xà yêu? Nàng như thế nào lại quên. Ngọc ca ca chẳng lẽ bị xà yêu bắt giữ ở ngoài thành không thể thoát

thân . Nhưng —— Nhưng Mị Cơ tại sao lại đến đây? Nàng ta vì sao lại nói cho mình tin tức này?

Mị Cơ tựa hồ đối với nghi ngờ trong lòng Tiểu Cửu rõ như lòng bàn tay. Nhếch miệng cười nói: “Ta biết sư phụ ngươi, chúng ta còn từng cùng nhau nghe qua Hội tiên đạo Nhưng, bốn tọa cũng không phải là người thích xen vào chuyện người khác, Ngọc gia nhị công tử sinh từ đầu đã định, ta sẽ không ngu đến nỗi đi sửa đổi mệnh cách của hắn . Nhưng ta thấy ngươi, tiểu nữ oa người thật ra rất si tình, đơn giản cũng coi như cho sư phụ ngươi một cái mặt mũi. Có đi hay không tùy ngươi, không chừng bây giờ ở đây suy nghĩ, ngày mai biết đâu lại đi lượm hài cốt của hắn trở về.

Tiểu Cửu lại không kịp suy nghĩ, vung tay chạy nhanh theo sau túm tay Mị Cơ:”Tỷ tỷ tốt, tỷ nhanh mạng muội đi tìm huynh ấy, Ngọc ca ca không thể chết được”

Mị Cơ mặt lộ vẻ khó xử, đánh giá Tiểu Cửu nửa ngày mới bĩu môi: “Thôi thôi. Tuy nói ngươi có cái mũi dùng tốt, nhưng rốt cuộc người ta mỗi kiếp đều thay da đổi thịt, ngươi nếu muốn tìm cũng sẽ tốn chút công phu. Ta mang ngươi đi.”

Tiểu Cửu liên tiếp thở dài, một phen lau mồ hôi trên trán, chạy mất mạng đuổi theo.

Trước cửa Ngọc phủ, hai tiểu nha đầu kia trùng lớn mắt, khó có thể tin nhìn thấy Tiểu Cửu chạy đi xa. Trong đó một người lôi kéo tay một người khác.

“Này. Thì ra cô nương đầu óc không tốt.”

“Thật là, làm bầm lầy bầy như vậy nửa ngày, ngươi nghe hiểu nàng nói cái gì sao”

Cô nương còn lại lắc lắc đầu: “Bộ dạng thật ra cực kỳ xinh đẹp, đáng tiếc đầu óc không được tốt. Trời đất ghen tị anh tài, đúng là như thế.”

“Phi phi phi, ngươi đừng nói lung tung. Công tử chúng ta coi như là một anh tài, nhưng công tử chúng ta nhất định sẽ mệnh dài trăm tuổi.”

“Này, ta nói công tử chúng ta bao giờ, nha đầu ngươi thật là. Buổi sáng biểu ca ta còn trở về truyền tin, nói công tử bọn họ đã qua sông. Phòng chừng không mấy ngày cũng sẽ đến Cố thành .”

“Ai nha nha.”

Núi Tử Hà

Trà hương lượn lờ, sương mù quanh quẩn. Trên cây chim họa mi đang nhìn hai tiên nhân ngồi đối diện dưới gốc cây tùng, thật sự là không hiểu bọn họ làm cái gì bí hiểm, nhảy dựng chân quay đầu lại chải vuốt sợi lông của mình. Tiểu đồng tử dưới gốc tùng nghiêng đầu đánh giá chim họa mi, trộm đem hạt thông ném qua, họa mi cả kinh, vỗ cánh ục ịch một cái bay đi.

Đúng lúc này, một người tiên phong đạo cốt, Bạch Hồ tiên nhân rót cục từ từ mở miệng.

“Ngươi hôm nay có tâm sự?”

Ngồi ở đối diện, tiên nhân kia chậm rãi mở mắt, nhẹ thở tiên khí, cười quơ quơ đầu: “Ngồi nhập định ta luôn luôn không so được với ngươi.”

Bạch Hồ tiên nhân giương tay lên, tiểu đồng tử vội vàng đem nước trà bung lên. Hắn đưa cho Cổ Thước một chén, bản thân lại nhấp lên một chén, ngưng thần tĩnh khí thật sâu hít vào. Sau một lúc lâu mới mở miệng nói: “Bằng không, ngươi hôm nay cùng ngày xưa thật bất đồng. Tâm nóng nảy, lòng bất an.”

Cổ Thước nhấp một ngụm trà, đầu lưỡi run lên. Thói quen sờ nhẫn ngọc trên đầu ngón tay lại chạm vào cái khoảng không, hắn lúc này mới nhớ tới, đêm qua nhẫn kia đã bị mình làm vỡ. Về phần nguyên do trong đó, Cổ Thước thật sự không muốn nghĩ đến. Mọi chuyện, hết thảy đã lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, hắn liền linh tiêu sái như vậy nhưng cũng có thời điểm đau đầu phiền lòng.

Bạch Hồ tiên nhân hiểu rõ cười, bất động thanh sắc tự ẩm trà. Ngay tại thời điểm chuẩn bị mở lời nói, Cổ Thước lại mở miệng.

“Ta lần này đến đây là có việc nhờ ngươi”

Bạch Hồ tiên nhân lay đầu: “Không được.”

“Ngươi còn không biết ta yêu cầu cái gì.”

Bạch Hồ tiên nhân nhìn Cổ Thước chăm chăm, cười ý tứ hàm xúc rõ ràng. Cổ Thước sùng sốt, gõ gõ đầu mình: “Là ta ngu ngốc. Trong Tam giới có chuyện gì ngươi không biết đâu.”

Bạch Hồ tiên nhân vron tay, họa mi kia bay đi liền lại trở về, đứng ở phía trên cánh tay hắn, im lặng.

“Tin tức của nàng ta sẽ không nói cho ngươi. Nhưng ta lại có thể nói cho ngươi tin tức một người”

Cổ Thước đem chén trà ném về phía tiểu đồng tử ngốc nghếch kia, trong ánh mắt đã nhiễm tức giận:”Người khác không hiểu ta, ta còn có thể hiểu được,

nhưng người với ta có hơn mười vạn năm giao tình chẳng lẽ người cũng không hiểu? Ta không quan tâm tin tức của khác, ta chỉ cần biết tin tức của nàng.”

“Cổ Thước, người quả thực tin tưởng trên thế giới này sẽ có tình yêu hủy thiên diệt địa, vượt qua trăm năm, ngàn năm, vạn năm lại có thể trường tồn như cũ sao? Nàng rời đi chỉ mới năm trăm năm, vạn năm sau, người còn có thể như hiện tại như sao?”

Cổ Thước cắn răng: “Chuyện trăm vạn năm sau ai có thể biết. Ta chỉ cần tin tức của nàng mà thôi”

Bạch Hồ tiên nhân đột nhiên cười rộ lên: “Đừng nói chuyện trăm vạn năm sau, hiện tại người có thể cũng không còn như trước nữa.” Hắn nhìn bộ dáng Cổ Thước, biết hẳn nhất định sẽ phản bác, vội vàng tiếp lời nói: “Người một mình đến chỗ ta, để một bán tiên ở lại Lệ Đô, người lưu tình tam giới, cùng kia xa yêu có tình, cho nên đặc biệt để lại một bữa ăn ngon cho nàng?”

Cổ Thước thân mình chấn động, nghe như xối nước lên đầu. Vội vàng muốn đứng dậy trở về, trong lòng lại căng thẳng không hiểu, cả người đau nhói. Bạch Hồ tiên nhân nhìn tay hắn, vẫn cười thánh thoi. Hắn nhìn Cổ Thước, chậm rãi nói: “Giao tình nhiều năm như vậy, đừng nói ta thấy chết không cứu. Người dùng tiên linh mình cứu nàng làm cho nàng sống nhờ vào người, hai người các người đã là sinh tử tương liên. Linh huyết bị phong kín, giờ phút này người cho dù đuổi trở về cũng nhất định cũng không phải là đối thủ xa yêu kia. Ta cho người một lựa chọn. Cứu mạng đồ đệ gốc si tình kia của người, hay biết được tin tức Dung Vi. Người chọn cái nào?”

Cổ Thước đau đến tê tâm liệt phế. Thở hỗn hển, tức giận mắng: “Mạc Đạo Lư, tốt hơn là cầu cho ta đau đến chết, nếu ta còn sống mà quay lại đây ta nhất định sẽ đem núi Từ Hà của người đốt thành tro bụi.

Mạc tiên nhân lắc đầu: “Không vội không vội, đây là sau này, bản thân người cần phải lo lắng một chút, ta thấy thời gian không còn sớm, ta đi ngủ đây”

“Mạc Đạo Lư, đáng đời người năm đó bị Tiên Cô một cước đá văng, cùng Từ Dương Thần Quân bỏ trốn, cho người cả đời sống độc thân. . . ách. . .”

Tiểu đồng tử đỡ Mạc tiên nhân chậm rãi đứng dậy, cười vô hạn: “Không sao, người nếu muốn thoải mái cứ việc mắng chửi. To so với người sống lâu hơn mười vạn năm cũng không phải là chuyện đùa. Tình đời còn hiểu nhiều hơn so với người. Ta đi trước, cần nhắc cho kỹ đi”

Cổ Thước cuộn mình ở phía trên bờ đoàn, một thân mồ hôi lạnh. Hắn nhìn thấy Mạc tiên nhân quả thực không nể mặt chút nào chuẩn bị rời đi, cắn hàm răng kêu lên: “Người đứng lại. Người. Xem như người lợi hại. Ta Cổ Thước một ngày chưa chết thù này ta liền nhớ kỹ!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Buồn Cười Muốn Chết, Người So Với Ta Còn Ngốc Hơn

Vùng ngoại ô Lệ Đô có một rừng cây nhỏ, Tiểu Cửu cuộn mình trên mặt đất âm thầm đem chính mình mắng trăm ngàn lần.

Nàng lo lắng cho Nhan Ngọc ca ca, cho nên liều lĩnh cùng Mị Cơ đến đây nơi này, lại không ngờ vào cánh rừng hết thấy đều thay đổi bộ dáng. Vốn từng bách che trời không có bóng dáng, toàn bộ biến thành hang đá chặt chẽ không nói, liền ngay cả Mị Cơ đẹp tuyệt đại kia đều biến hóa nhanh chóng từ phía sau biến ra một cái đuôi rắn.

Thạch động bên trên dày đặc thạch nhũ, mặt trên có con sông nổi lên bọt nước trong treo nhưng lạnh lùng.

Tiểu Cửu cuộn mình suy nghĩ muốn chạy tới cửa động, nhưng phát hiện tứ chi bị trói, cùng với yết hầu khó chịu. Thử dùng một chút lực liền cảm thấy đau đớn giống kim đâm.

Mị Cơ ngồi ở trên một khối đá hoa cương, vurun xà tín liếm móng tay thật dài, cười đến mặt mày lui thành một đoàn.

“Ta khuyên người đừng lộn xộn. Năm linh huyết trên người người đều bị ta thi pháp phong kín, nếu im lặng không sao, nếu dùng một chút pháp thuật, người sẽ gặp tai họa. Đến lúc đó linh pháp phản phê, cũng đừng trách ta không nhắc nhở người.”

Ngón tay dài nhỏ tái nhợt dọc theo khe đá cẩn thận sờ soạn, con người xanh biếc đột nhiên phát ra một trận hồng quang, cổ tay khẽ nâng nhưng lại từ trong thạch bích túm ra một nam nhân ba mươi tuổi.

Nam nhân mặt bị dọa đến vàng như nến, không thể quay đầu đi chỗ khác để tránh cái lưỡi rắn trên người Mị Cơ. Hắn ta hướng Tiểu Cửu vurun tay, dấy lên hy vọng.

“Cô nương —— cứu ta ——”.

Mị Cơ nhìn Tiểu Cửu, đột nhiên mở cái mồm to như chậu máu, hướng nam nhân nhào tới, hắn ta thét một tiếng chói tai, trợn trắng mắt, hôn mê bất tỉnh.

Tiểu Cửu cái mũi linh mẫn, đột nhiên ngửi được trong không khí bỗng dưng tản mát ra một loại hương vị ngai ngái, ngưng thần nhìn kỹ, óng quàn hần ta đã muốn đánh thành một mảnh, có chất lỏng theo cổ chân chảy xuống đến trên tảng đá. Hần bị dọa đến tiểu ra quần .

Mị Cơ chẹp miệng, vung tay đem nam nhân ném tới một bên, hướng bên trái mặt trên thạch bích lại sờ soạng.

“Thật sự là không dùng được, bản đức hạnh, ta còn như thế nào ăn xuống, nếu nói, người sạch sẽ, thì—— là —— hần —— ——”

Nói xong, tay run lên, túm ra một cái tiểu nam hài ba tuổi.

Tiểu Cửu vừa thấy, nhất thời nóng nảy, vội vàng hô: “Từ từ.”

Mị Cơ nhìn về phía Tiểu Cửu, quả nhiên phong tình vạn chủng: “Như thế nào, tiểu tiên cô đòi công đạo? Ta nghe nói tộc hồ ly hiểu nhất là thưởng thức nhân gian trăm vị, như thế nào, tiểu tiên cô muốn dạy dỗ Mị Cơ oa nhi này phải ăn như thế nào mới thấy ngon miệng nhất phải không?”

Tiểu Cửu gật mình, đầu óc ong ong, sau đó chậm rãi tỉnh táo lại. Nàng cuộn mình dựa vào nham thạch, thở dài một hơi để giảm bớt linh huyết nội linh phản phệ đang tập kích mang đến đau đớn. Sau một lúc lâu mới hi hi cười rộ lên.

“Ta nói, vốn tưởng rằng trên đời này ta là ngu ngốc nhất, không ngờ lại còn có một kẻ còn ngu ngốc hơn ta.”

Mị Cơ tại trên cổ đứa nhỏ cẩn thận liếm, cảm giác được mạch máu dưới làn da non mịn ở cổ. Nhưng nàng ta khắc chế chính mình, một lần một lần cảm thụ, nhưng không cắn. Nàng mê luyện cực kỳ loại ảo giác không khống chế được này.

“Ta ngốc? Người nói thử xem”

Tiểu Cửu nhướn mắt, đưa tay ở trên thạch bích trộm cạo ra một vết thương. Nàng cảm giác được trên tảng đá đều bị Mị Cơ làm yêu pháp, chỉ cần là yêu, sờ thi pháp thuật tất nhiên phải lấy hút tinh nguyên của người làm gốc, ngoài ra, nếu có thể máu của người có tiên linh lại càng tốt. Tiểu Cửu đang đánh cuộc, đến tốt cùng Mị Cơ chọn sử dụng máu của thường dân hay máu của một bán tiên.

Mị Cơ nửa ngày không thấy Tiểu Cửu trả lời, còn nghĩ nàng đang kéo dài thời gian chờ Cổ Thước lại đây cứu nàng, lại lạnh lùng cười, răng sắc mạnh cắn vào cổ cậu bé.

Tiểu Cửu chỉ cảm thấy trong lòng chợt lạnh, hận không thể tiến lên đem Mị Cơ xé vụn.

Mị Cơ như cảm thấy được ánh mắt Tiểu Cửu, liếm vết máu trên môi sạch sẽ , một ngụm đem thân mình bé trai ẩm áp còn sót lại hơi thở vào miệng, lúc này mới chẹp miệng, khiêu khích hướng Tiểu Cửu vỗ vỗ cái bụng. .

“Búp bê nhỏ, không đủ để đầy bụng. Ta nhớ rõ nó còn có tỷ ty như hoa như ngọc” Nói xong, quả thực lại lòi ra một cô nương : “Ủm, nghe liền thơm.” Nàng liếc liếc mắt nhìn Tiểu Cửu một cái, đang đưa cái đuôi chậm rãi hướng tới gần nàng. Ngón tay ở trên mặt trắng nõn của Tiểu Cửu phát qua, nhìn không được tán thưởng.

“Thật sự là không tội, trách không được đường đường là một thượng thần thể nhưng lại đem tiên linh châu của mình cho người mượn chữa trị yêu linh. Quả nhiên, hồ ly người nhìn thể nào cũng là mỹ nữ. Như thế nào, hần đây là muốn đem người thu vào trong phòng làm đồ chơi? Hay thật, thật không nghĩ một thượng thần lại có ham mê đặc biệt. Thế nhưng, người thật có phúc, túi da cũng thật làm người yêu mến.”

Tiểu Cửu nghe nàng càng nói càng không hiểu, bộ ngực nhỏ nhìn không được mà phập phồng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng: “Đừng có nói bậy, ta cùng sư phụ thanh bạch trong sạch, người đã có nương từ rồi.”

Cái lưỡi của Mị Cơ ở bên môi Tiểu Cửu đảo qua, cười càng phát ra nhộn nhạo. Nhưng trong ánh mắt của nàng đã có càng ngày càng nhiều cảm hận chậm rãi dấy lên.

“Hừ. Có nương từ hay không cũng chẳng quan trọng, dù sao đối với người chết mà nói cũng không khác nhau.”

Tiểu Cửu ngẩng đầu, cố sức tránh né cái mồm của Mị Cơ: “Người thật thối, sư phụ ta hồng phúc tề thiên, người mới là người chết , không đúng, người chính là một xà yêu thối, bộ dạng xấu vô cùng, a.”

Mị Cơ rất không thích người khác nói nàng xấu, đưa tay nhét một miếng dẻ vào trong miệng Tiểu Cửu. Nàng ta vỗ vỗ tay, lại du đãng ngồi trở về.

“Hần dùng tiên linh cứu người một mạng, mạng của hai người các người hai người từ nay về sau gắn liền với nha, cùng sinh cùng tử. Như thế nào, hần dạy người không được dễ dàng tin người khác, nhưng trong lời nói lại không chỉ rõ ràng sao? Ha ha ha, thầy trò hai người các người vẫn là nên đến âm tào địa phủ mà chậm rãi nói chuyện đi. Được rồi, ta đã quên nói cho người biết, hai người các người mệnh cách kỳ lạ, hần giờ phút này cũng đang giống người như vậy, nắm đại linh huyết bị phong kín, tiên pháp phản phệ. Tính ra, theo tu vi của hần, chỉ sợ không bao lâu liền toi.”

Tay Tiểu Cửu đã cạo trên đá tới huyết nhục mơ hồ, quanh thân lại giống như thiên đao vạn kiếm vô cùng đau đớn, Mị Cơ vừa nói ra, nàng lại cảm thấy trong ngực nhảy mạnh một cái, sau đó cảm giác đau đớn liền tràn lan trên người.

Tiểu Cửu há miệng thở dốc, nhưng không thể phát ra âm thanh, một búng máu trực tiếp phun ra. Nàng chẹp chẹp miệng, chỉ cảm thấy mặn chát.

Nàng ngốc, nhưng trực giác nàng nói cho nàng biết, Mị Cơ không nói dối.

Sư phụ, thật sự sẽ chết sao?

Sư phụ lợi hại như vậy, thế nhưng cũng bị mình hại chết

Mị Cơ nhìn thấy Tiểu Cửu ngờ ngạc ngây ngốc, nhìn không được che miệng cười rộ lên: “Vốn ta xem ngươi là một hồ ly đặc biệt, muốn bắt ngươi tằm bô một chút, ai ngờ đến hần lại muốn xen vào việc của người khác, cứu ngươi một mạng. Hiện giờ ngươi tu thành bán tiên, ta thật không thể xuống tay. . . .” Nàng ta trườn tới, quần quanh Tiểu Cửu mập mạp mềm mại, mang theo hương vị ngọt ngào trên thân mình, ở sau tai Tiểu Cửu hôn xuống.

“Nhưng ngươi yên tâm, ta ăn sạch người trong động này rồi sau đó ăn ngươi. Ngươi đừng sốt ruột nha.”

Nói xong, đột nhiên rút khỏi Tiểu Cửu, lại theo trong thạch bích hai nữ nhân. Mị Cơ một tay nắm cổ một người, hướng tới Tiểu Cửu làm càn cười to, trong con ngươi lộ vẻ đầy hắc khí: “Ha ha ha, ngươi yên tâm, ta sẽ một ngụm liền đem ngươi ăn luôn, không có thống khổ, ha ha ha. . . .”

Một nữ nhân dặm chân, hướng Tiểu Cửu cầu cứu, trong miệng nàng nức nở, mơ hồ có thể nghe được: “Ta còn có một nữ nhi, ta không thể chết được, cô nương cứu ta.”

Tiểu Cửu từ khi sinh ra chưa từng nhìn thấy trường hợp máu me ghê gớm như thế, nàng nhìn ánh mắt nữ nhân kia, chỉ cảm thấy toàn thân phát run. Nàng rất muốn giúp nàng kia, nhưng lại không biết mình có thể làm được gì. Nàng chưa bao giờ cảm thấy thống hận bản thân như lúc này, tại sao nàng trước kia lại không chăm chỉ học chút pháp thuật nào cơ chứ.

Nếu đầu óc nàng sáng sủa một chút, pháp thuật lợi hại một chút, những người này không cần phải chết, sư phụ. . .sư phụ cũng không cần phải chết.

Tiểu Cửu hai mắt đầm lệ, trơ mắt nhìn thấy Mị Cơ hướng nữ nhân cắn xuống, ngay tại trong nháy mắt ——.

Tiểu Cửu giật giật cổ tay, lại giật giật cổ chân, phát giác xương cổ tay chỗ cảm giác đau lại lập tức biến mất. Nàng cơ hồ không kịp nghĩ lại, một ngụm phun ra bán tiên linh châu của mình, mạnh mẽ hướng Mị Cơ đập tới.

Mị Cơ kia cũng là một xà yêu tu hành hơn một ngàn năm, công lực tu vi không phải hạng hời hợt, nàng ta vung đuôi rần rần liền đem linh châu quét về phía vách tường nhام thạch, trong nháy mắt quăng đập nát. Lúc này, nàng ta lại thấy trên mặt tái nhợt của Tiểu Cửu hiện ra một nụ cười quý dị.

“Ngươi cười cái gì?”

Tiểu Cửu khụ khụ ho ra một búng máu: “Cười ngươi ngu ngốc.”

Mị Cơ sùng sốt một chút, quay đầu vừa thấy nhất thời sợ hãi. Cái linh châu bị nàng ta đánh nát kia giờ phút này hóa thành hơn mười người thật nhỏ bay lên, sau đó dung nhập giấu vào trong thạch bích.

“Ngu ngốc, ta ban cho ngươi đại ân để ngươi ăn trước, khụ khụ khụ. Sư phụ nói, ăn bán tiên sẽ tăng linh lực, giờ linh châu nát, ngươi muốn gặm cái gì, khụ khụ khụ. Sư phụ.”

Mị Cơ ở Lệ Đô ẩn núp một thời gian. Từ khi Tiểu Cửu bắt đầu tiến vào Lệ Đô nàng liền nhìn chăm chăm vào khối thịt béo này. Nàng biết, mình là người thứ nhất phát hiện ra bí mật của Tiểu Cửu. Thông qua đủ loại quan sát, nàng đem Tiểu Cửu định nghĩa, chính là một hồ ly xinh đẹp nhưng không dùng được, đầu óc vụng về muốn chết. Nhưng hôm nay, nàng cư nhiên bị con hồ ly ngu ngốc này đem ra trêu đùa.

Tiểu Cửu ý thức có điểm mơ hồ, nhưng nàng lại còn không vòng vo hướng tới Mị Cơ cười khê đảo mắt.

“Hắc hắc hắc, trừng cái gì mà trừng, trừng như thế nào ngươi cũng ăn không hết bọn họ. Linh châu của ta nát, ngươi ăn ta cũng vô ích.”

Mị Cơ gằn dữ cười, đang đưa đuôi rần rần hướng Tiểu Cửu.

“Là ai nói ăn ngươi cũng vô ích, ngươi có nhiều chỗ tốt hần là ngươi chưa biết đâu.”

Tiểu Cửu nhìn thấy Mị Cơ, ngọt ngào cười khép mắt lại. Cuối cùng một tia khí lực phí tẫn, rốt cục phốc một cái biến trở về chân thân hồ ly.

Mị Cơ móng tay đen, mắt nhìn trên thân Tiểu Cửu da xù xì, ở trên mặt lấy ra mấy chỗ máu, lại đột nhiên địa chấn núi lở, lác lác không chừng. Trên tường từng tầng nhام thạch bóc ra, dân chúng đều ngã xuống trên mặt đất, tuy là tính nguyên bị hao tổn nhưng linh châu của Tiểu Cửu cũng có chỗ dùng.

Mị Cơ ngửa đầu nhìn đỉnh núi, thì thào lầm bầm: “Hang động sụp đổ?”

Nữ nhân ở góc tường bị nàng giam giữ thừa dịp loạn vội vàng ôm lấy con gái của mình, nghiêng ngã lao đảo hướng cửa động chạy tới, con gái nàng kéo áo Tiểu Cửu:

“Phải đem ân nhân cùng nhau ôm đi ra ngoài!”

“Ngươi điên rồi! Không phát hiện nàng là một yêu quái sao !”

“Nhưng nàng đã cứu chúng ta một mạng!”

“Muốn cứu người đi mà cứu, yêu chính là yêu, làm chuyện tốt cũng là yêu, là yêu nên chết đi, huống chi nàng cứu chúng ta chưa chừng quay đầu liền đem chúng ta ăn luôn. Thừa dịp hiện tại các nàng lưỡng bại câu thương còn không nhanh chạy!”

Nàng ta do dự, sau đó hôn vào đỉnh đầu con gái, nhanh chân theo đám người chạy đi ra ngoài.

Tiểu Cửu té trên mặt đất nhìn thấy dân chúng chen chúc hướng ra phía ngoài chạy, vươn tay hữu khí vô lực cất tiếng nói: “Van xin người.”

Nàng cắn cắn môi, vẫn xoay người theo đám người chạy ra khỏi huyết động làm cho nàng tràn ngập ác mộng này.

Lần này thời gian núi lở ước chừng một chén trà nhỏ mới ngừng. Mị Cơ cẩn thận chờ đợi trong chốc lát, không có chuyện gì phát sinh, lúc này mới nghiêng răng nghiêng lợi ác độc nói: “Chúng ta cũng phải hảo hảo thanh toán một chút .” Nói xong, hóa thành gió xoáy một màu đen, cuốn cuộn nổi lên trên mặt đất đá hướng Tiểu Cửu đánh tới.

Một đạo kim quang phá không mà ra, đem Mị Cơ ném sang một bên thạch bích. Mị Cơ chỉ cảm thấy giống bị thiên đao vạn kiếm xuyên qua, cốt nhục thống khổ.

Cổ Thước y phục trắng đứng ở trước cửa động, gió nhẹ phát quá tay áo, rốt cục có một tia tiên phong đạo cốt.

Hắn đem Cửu Long thần roi thu hồi, thông thả thu trên bàn tay mình, mi mắt buông xuống, ánh mắt lướt nhẹ không có một tia độ ẩm.

“Chuyện tính sổ lúc này, người xác định người muốn làm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bí Mật Của Tiểu Cửu

Mị Cơ ôm ngực, cả người chấn động, cố gắng đứng lên, lại nôn ra một ngụm máu tươi. Nàng kinh ngạc nhìn Cổ Thước, không khỏi lo lắng hỏi: “Người. Người như thế nào lại đến đây.”

Cổ Thước từng bước một chậm rãi đi vào huyết động, cho đến lúc Tiểu Cửu bên cạnh động dậy. Hắn thân nhiên liếc mắt con hồ ly đáng thương kia một cái, trên da lông lộ ra máu hồ ly tươi, trong lòng âm thầm mắng một câu: “Thật sự là lại khờ dại lại ngu xuẩn”. Nhưng lúc này ngay cả hắn cũng không chú ý tới, trong ánh mắt kia có một chút thương tiếc.

Yêu quái muốn thành tiên, giống Mị Cơ hút mạng người như vậy hắn đã gặp qua, nhưng như Tiểu Cửu ngu ngốc như vậy liều mạng cứu người, cứu người lại bị người ta nói là yêu quái, hắn là lần đầu tiên gặp.

Mị Cơ thấy Cổ Thước vẻ mặt bình tĩnh, bộ dáng hoàn toàn không giống bị linh pháp phản phệ, trong lòng biết được hôm nay ăn con thối hồ ly kia đại để là không được rồi, chỉ sợ đến lúc đó chọc giận người gian ác này chính mình lại không có kết cục tốt, vẫn nên sớm chuẩn bị, còn rừng thì sợ gì không có củi đốt.

Nàng ta liếc Cổ Thước một cái, đột nhiên dưới chân phát lực nhanh chóng hướng tới cửa động, cũng không ngờ Cổ Thước căn bản là không có muốn cản nàng ta lại. Mị Cơ không khỏi mừng rỡ, mắt nhìn chăm chăm ánh mặt trời ngoài cửa động, bỗng nhiên nàng ta va vào cái gì đó, “Phanh” một tiếng lại bắn ngược trở về.

Cổ Thước không thèm để ý tới nàng ta, hắn ngồi xổm xuống cẩn thận xem xét Tiểu Cửu một chút, đột nhiên trong ánh mắt lộ ra một tia hoang mang. Sau một lúc lâu mới đem Tiểu Cửu ôm lấy khiêng trên vai. Hắn nhìn lướt qua Mị Cơ, trên người đột nhiên tuôn ra một trận sát khí. Mị Cơ không khỏi kinh hãi.

“Làm bị thương đồ đệ thân ái của ta, ta giam người lại đó chậm rãi tính sổ.” Dứt lời, rút một cái liền không thấy bóng dáng của hắn.

Trong thành Lệ Đô, Cổ Thước đặt chân vào một khách điểm.

Hắn mang một con hồ ly đi khắp nơi, làm cho người đi đường cảm thấy thật kỳ lạ.

“Ai da, người nhìn kia, hắn sẵn ở đâu ra được một con hồ ly béo thế kia nhỉ?”

“Chắc là phía sau núi, ở đó rất nhiều động vật, thú hoang”.

“Không có khả năng, ta thường xuyên theo cha đi săn bắn, chưa từng thấy qua con hồ ly nào béo như thế.”

Tiểu Cửu bị Cổ Thước xóc nảy đến choáng váng, nhìn thấy đám người nghị luận, rất muốn nhảy dựng lên biến cái mặt quỷ hù chết bọn họ. Nhưng nàng không có khí lực, nàng cảm thấy như mình sắp chết vậy.

Cổ Thước thấy thân hình Tiểu Cửu mềm nhũn ở đầu vai của mình giật giật, mắt giả vờ lộ vẻ cao quý.

“Hừ, người thật đúng là con hồ ly ngọc chưa từng thấy. Thế nào, cứu người lại bị người vứt bỏ, cảm giác không tồi chứ?”

Tiểu Cửu nghe hắn nói chối tai, nghe răng ra, một ngụm cắn lên đầu vai hắn. Cổ Thước lông mi nhú lại, đưa tay kéo mạnh cái đuôi của nàng một cái. Tiểu Cửu đau nhất thời hai mắt nhắm lệ lung trùng.

Mạc tiên nhân ngồi ở trong một đại đường uống trà ăn điểm tâm, thấy Cổ Thước, vuốt chòm râu cười ý vị thâm trường. Hắn theo Cổ Thước lên lầu, bắt tay Tiểu Cửu bắt mạch, cười nói: “Xem ra người đi cũng thật đúng lúc, tiểu yêu này không có gì đáng ngại.”

Cổ Thước nhún mày, trên mặt lại hiện ra một tia hoang mang. Hắn do dự chỉ vào Tiểu Cửu nửa chết nửa sống nằm ở trên giường: “Làm sao lại không có việc gì? Người cẩn thận nhìn lại một chút?”

Mạc tiên nhân nhún mày: “Người nếu không tin ta tội gì bắt ta từ núi Tử Hà đến đây?”

Cổ Thước thu tay lại, có chút dăm chiêu sờ sờ cằm. Lúc này mới chậm rãi nói: “Không phải là ta không tin, mà ta tận mắt nhìn thấy linh châu của Tiểu Cửu vỡ vụn. Những mảnh vỡ bảo vệ dân chúng không bị xà yêu bắt đi, chờ chờ chu toàn cho bọn họ. Cho nên. . . Tiểu Cửu như thế nào lại có thể bình yên vô sự được?”

Mạc tiên nhân vốn giả vờ tức giận, nhưng khi nghe Cổ Thước nói không khỏi sùng sốt, quay đầu nhìn về phía Tiểu Cửu, ánh mắt không khỏi tìm kiếm nhiều lần.

“Linh châu vỡ vụn, nếu chữa trị trễ tất nhiên phải ba hồn bảy vía phân ly, khó có thể quay lại. Nhưng mới vừa rồi ta khám bệnh cho nàng, cũng quả thật là không hề cảm thấy khác thường gì cả. Hồn phách an ổn dung hợp, căn bản không có dấu hiệu linh châu thoát phá. Nếu nói bị thương, thì chỉ là trên móng vuốt kia có hai đạo miệng vết thương nhìn thấy có nặng một chút.”

Nhưng mà Mạc tiên nhân ngoài miệng nói như vậy, tay vẫn cẩn thận kiểm tra Tiểu Cửu một phen, kết quả vẫn như thế. Hai người ghé vào một chỗ lại cân nhắc hơn nửa ngày cũng không nghĩ ra nguyên nhân.

Mạc tiên nhân vuốt chòm râu, sau một lúc lâu mới lại nghĩ tới chuyện khác, hỏi: “Xà yêu kia bị người bắt?”

Cổ Thước khoanh tay cười lạnh: “Người trước tiên nhìn Tiểu Cửu một chút, ta đi rồi trở lại ngay.”

Mạc tiên nhân không hiểu chuyện gì, nhưng vội vàng nói: “Yêu cũng là sinh linh, người. . . .” Lời còn chưa dứt Cổ Thước cũng không có bóng dáng. Mạc tiên nhân thở dài, hẳn biết, bình minh ngày mai, trên đời này sẽ không bao giờ còn có một xà yêu tên là Mị Cơ nữa.

Lúc Cổ Thước trở về đã là ban đêm, ngã tư đường ở Lệ Đô lấp lánh ánh nến, khung cảnh ca múa thái bình. Mạc tiên nhân sáng sớm liền đem linh châu thoát phá thu thập thỏa đáng đưa vào trong cơ thể Tiểu Cửu, nhìn Cổ Thước một cái rồi quay về núi Tử Hà.

Mạc tiên nhân bước đi, Cổ Thước đi vào nhìn Tiểu Cửu, vào phòng liền phát hiện Tiểu Cửu đã tỉnh, tinh thần gấp trăm lần ngồi ở bên cửa sổ. Trên bàn đã đặt một chén chân gà luộc, còn có một quyển sách. Cổ Thước nhận ra đó là sách hắn trộm từ Cửu Trọng Thiên về.

Hắn nhìn bóng dáng Tiểu Cửu, không khỏi nhớ tới những điều trước khi Mạc tiên nhân đi đã nói với hắn.

“Linh châu của nàng ta thi pháp thu hồi, vốn định chờ linh pháp căn nguyên của người trở về thay nàng chữa trị, không nghĩ tới những mảnh nhỏ của linh châu khi ghép lại đã được chữa trị hoàn toàn. Ta đã thành tiên hơn mười vạn năm, nhìn thấy cảnh tượng này, Cổ Thước, đồ nhi này của người chỉ sợ không phải là vật trong ao.”

Không phải vật trong ao. . . Cổ Thước nghiêng đầu muốn nhìn ra một chút manh mối từ trên người nàng, nhưng trừ bỏ thân hình tròn vo của nàng thì không còn cái gì khác biệt cả. Nếu là vật trong ao, thì không phải khờ dại ngốc nghếch như nàng mà phải là tâm cơ sâu đậm. Cổ Thước bị suy nghĩ của mình dọa cho hoảng sợ, liền lắc đầu đánh bay suy nghĩ đó.

Tiểu Cửu nghe được phía sau có động tĩnh vội vàng quay đầu lại. Cổ Thước nhìn thấy trong miệng nàng nhô vào chân gà, khóe miệng còn lay dính rất nhiều nước thịt.

Tiểu Cửu chưa từng che dấu nàng là yêu, trừ bỏ chuyện này nàng còn có thể che dấu cái gì.

Tiểu Cửu xoay mình, sắc mặt ngưng ngưng đem quyển sách kia giấu đi, ánh mắt tròn vo đem cái chén chân gà đưa tới trước mặt Cổ Thước: “Sự phụ vì cứu Tiểu Cửu nhất định muốn chết rồi, nào, Tiểu Cửu đem chân gà cho người ăn.”

Cổ Thước bất động thanh sắc đẩy chén ra, ở ghế thái sư ngồi vào chỗ của mình: “Người vừa mới khỏi bệnh, giữ lại tự mình bổ thân mình đi.”

Tiểu Cửu không hiểu hắn nghĩ gì, vui mừng vì nữ thực không bị cắt xén, lui tới giường bắt đầu ngẫu nhiên gặm chân gà. Cổ Thước ngồi trên ghế phe phẩy quạt giấy, không chút để ý hỏi: “Tiểu Cửu, nhà người ở nơi nào? Có thật là ở Cầu Tiên Sơn không?”

Tiểu Cửu không ngẩng đầu, đem chân gà cắn vang một cái: “Dạ. Là Cầu Tiên Sơn. Cha con là Hồ ly vương Cầu Tiên Sơn.” Nàng ngẩng đầu hướng Cổ Thước cười: “Thế nhưng, con còn có một thân phận khác.”

Cổ Thước giật mình, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh như trước. Nói như thế, nàng quả thật là tâm cơ thâm trầm, đối với hắn còn có chuyện che giấu.

Tiểu Cửu lắc lắc đầu, trâm bích hoa cúc trên đầu “Lạch cạch” rơi xuống. Nàng liếm liếm ngón tay, đem cây hoa cúc lung tung cắm trên đầu. Sau đó về mặt đắc ý nói: “Họ hàng nhà con có quan hệ họ hàng với một mạch thượng thân ở Thanh Khâu, ông nội của con là do Ngũ thái nãi nãi nuôi dưỡng, ông ngoại thứ năm trong truyền thuyết của Thanh Khâu kia là Vương, cho nên quan hệ họ hàng nhà con có huyết thống thượng thân.”

Cổ Thước tưởng rằng Tiểu Cửu sẽ nói ra cái bí mật gì đó kinh thiên động địa, nhưng nàng lại nói ra một đồng bóng bịp gia tộc, điểm chết người là quana hệ vô cùng hỗn loạn, hắn nghe còn không hiểu được.

Hắn sờ sờ mũi, day day huyết Thái Dương, thờ phào một hơi chỉ vào quyển sách kia: “Không phải không thích đọc sách sao. Sao lại cầm lên đây?”

Tiểu Cửu ánh mắt trốn tránh một chút, nửa ngày mới nói: “Xà yêu cùng Tiểu Cửu nói, sự phụ lần trước cứu Tiểu Cửu liền cùng Tiểu Cửu mệnh cách tương liên. Tuy rằng không biết là cái gì, nhưng nàng ta nói con linh huyết bị che lại, con bị gì thì sự phụ. Nếu Tiểu Cửu lợi hại, sẽ không liên lụy sự phụ.”

Cổ Thước vạn lần không nghĩ tới Tiểu Cửu sẽ nói ra chuyện này. Quay đầu hộp một ngụm trà, không được tự nhiên hỏi: “Người tu tập tiên pháp không phải vì tự bảo vệ mình, chỉ là vì không muốn liên lụy vì sự?”

Tiểu Cửu có điểm mệt mỏi, hướng trên gối đầu một cái, mở miệng có chút lảm nhảm: “Sự phụ an toàn, Tiểu Cửu sẽ không có chuyện gì, sự phụ sẽ không bỏ lại Tiểu Cửu.”

Cổ Thước nhếch miệng, vừa muốn nói nàng không nên tự tin, ánh mắt nhìn thoáng qua Tiểu Cửu, phát hiện trên người nàng tàn mắt ra một tầng ánh sáng mệnh mông, mới vừa rồi nàng ngồi gần đèn không thấy, lúc này vào giường hơi tối nên có thể thấy được. Cổ Thước đặt chén trà xuống đi tới trước mặt Tiểu Cửu, Tiểu Cửu trừng mắt nhìn Cổ Thước, chỉ thấy Cổ Thước giương tay áo lên, ánh mắt Tiểu Cửu liền mờ mịt.

Đây là lần thứ hai Cổ Thước tiến vào nguyên thần Tiểu Cửu. Cùng lần đầu tiên giống nhau, vẫn là ảm áp như cũ, thậm chí so với lần trước còn có vẻ càng thêm tráng lệ. Nguyên thần đại biểu chính là thể giới nội tâm một người, càng là tâm tư trong sáng bên trong cấu tạo càng hoa lệ. Cổ Thước nhìn thấy hoa mỹ đình thai lâu các không khỏi lú lười.

Hắn chưa từng nghĩ tới, nội tâm Tiểu Cửu lại sạch sẽ như vậy.

Hắn tiến vào tìm được đường xá, chậm rãi bước đi, không ngoài sở liệu nhìn đến hoa viên, trên xích đu có một tiểu cô nương ngồi, cười đến xán lạn. Bộ dáng của nàng cùng Tiểu Cửu giống nhau như đúc, nàng chính là nguyên thần Tiểu Cửu chân chính.

Nàng tựa hồ đối Cổ Thước cũng không bài xích, thậm chí nhìn thấy trong thế giới này đột nhiên có một khách lữ xa lạ đến đây cũng không thấy kinh hoảng, ngược lại còn đối với hắn tươi cười, sau đó vẫy vẫy tay. Tay áo lụa xanh chậm rãi chảy xuống, lộ ra nửa cánh tay, Cổ Thước thế nhưng trong nháy mắt mất thần.

Hắn nghĩ thầm, ở trong này nhất định có thể tìm được bí mật của Tiểu Cửu, muốn tiến đến gần tìm tòi đến cùng. Bước hai bước lại đột nhiên bị một vật hấp dẫn ánh mắt.

Nói là vật, chính xác hơn phải là sinh vật.

Ở trong nguyên thần của Tiểu Cửu, có một con hồ ly da lông trắng muốt béo tròn đang nằm.

Cổ Thước trừng lớn hai mắt.

Tiểu Cửu cư nhiên có hai nguyên thần.

— Hết phần 2 —

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Dung Vi

Sách cổ có câu: Đan huyết chi sơn, kỳ thượng đa kim ngọc. Đan thủy xuất yên, nhi nam lưu chú vu bột hải. Hữu điều yên, kỳ trạng như kê, ngũ thái nhi văn, danh viết phượng hoàng, thủ văn viết đức, dực văn viết nghĩa, bối văn viết lễ, ung văn viết nhân, phúc văn viết tín. Thị điều dã, âm thực tự nhiên, tự ca tự vũ, kiến tắc thiên hạ an ninh. . (Đại khái là miêu tả về nơi ở của Phượng Hoàng)

Cổ Thước thuận gió ngự vân một đường đi về phía đông, nhắm mắt dưỡng thần không biết đang suy nghĩ cái gì, Tiểu Cửu cuộn tròn trong ống tay áo hắn đọc kinh thư, trở mình hút khí trộm liếc mắt nhìn hắn.

Từ ngày ấy mình mê man tỉnh lại, sư phụ liền trở nên kỳ dị. Nàng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng không khẳng định là có liên tới mình hay không?

Hắn là. Không có quan hệ gì.

Tiểu Cửu từ trong túi cầm ra tập tiên thư tiên thư, dựa theo những gì ghi trên ấy mà điều khiển âm dương, linh khí quán trú năm huyết, chạy vào tứ chi. Sau đó nàng phát hiện Ngũ Sắc Tường Vân bị áp chế cư nhiên hướng mặt đất chầm rãi rớt xuống. Tiểu Cửu không khỏi mừng rỡ, mặt mày gian xảo mang theo hân hoan hét : “Sư phụ, người xem, con thành công rồi!”

Cổ Thước miễn cưỡng mở mắt, vươn tay dài nhỏ bé khuấy lỗ tai, lúc này mới khinh thường nói: “Xuống dưới, tới Mậu Sơn rồi.”

Ý cười của Tiểu Cửu còn ngưng ở khóe miệng, ánh mắt thoáng nhìn mới phát hiện tay sư phụ chỉ vào một hình thái gấp khúc kỳ quái, không có mây uốn lượn. Trong lòng không khỏi suy sụp, thì chính mình cái gì cũng chưa học được.

Cổ Thước hàng năm đều chu du khắp nơi, tứ hải bát hoang đâu đâu cũng lưu lại dấu chân của hắn. Duy chỉ có Mậu Sơn này hắn chưa đi qua. Hắn thường nghe người ta nói, thế gian ngày đêm luân phiên, bốn mùa thay đổi, thế gian vạn vật ngay ngắn trật tự, lại duy chỉ có Mậu Sơn là ngoại lệ.

Mậu Sơn là chỗ kê hờ của thiên địa, là một không gian độc lập. Ngày đêm lấy chu kỳ nửa năm, mùa không rõ ràng lắm, hàng năm tuyết lớn bay là tả. Giờ phút này đứng ở cửa Mậu Sơn đều có thể cảm thấy được một trận lại một trận hàn khí lạnh lạnh.

Cổ Thước lạnh run cả người. Theo bản năng quay đầu lại nhìn Tiểu Cửu, lại phát hiện Tiểu Cửu đang dương dương tự đắc, tựa hồ mấy may không bị tuyết lớn Mậu Sơn ảnh hưởng. Cổ Thước cân nhắc một cái liền quay lại. Chân thân Tiểu Cửu đó là một con cừu vĩ hồ, toàn thân bao trùm da lông rất mềm mại, tí xíu rét lạnh này tất nhiên không vấn đề gì.

Tiểu Cửu tránh ở phía sau Cổ Thước thăm dò, cọ cái mũi hỏi: “Sư phụ, ngày trước Thập Viên tới gặp người, nói hôn lễ Nguyệt thần chi nữ không phải định ở chỗ Nam Cực Tiên Ông sao? . Sao hai chúng ta lại đến Mậu Sơn này?”

Cổ Thước kéo chặt quần áo nhưng cảm thấy lạnh, bình tĩnh một cái liền đem Tiểu Cửu đánh quay về nguyên hình vây tại đầu vai của mình, cảm thấy trên cái bụng Tiểu Cửu ấm áp vô cùng, lúc này mới thoải mái thở dài nói: “Nam Cực Tiên Ông có phủ đệ tài bảo độc nhất vô nhị ở tứ hải bát hoang. Muốn vào được đó thì cần phải có lông đuôi của Phượng Hoàng.

Tiểu Cửu ‘A’ một tiếng, sau đó nói: “Tiên ông gửi thiệp tới cho sư phụ mà lại không kèm theo lông đuôi Phượng Hoàng, lão già này, nên đánh!”

Cổ Thước xấu hổ khụ một cái, đem cái đuôi đào bừa bãi của Tiểu Cửu nhét vào trong ngực.

“Không phải, một lông đuôi chỉ dùng cho một người, nếu ta dùng rồi thì không phải người sẽ ở nhà sao?” Trong con ngươi hắn bỗng dựng hiện lên một tia sáng, lại nháy mắt che dấu, một chút dấu vết cũng không để lộ.”Đi thôi, nếu không có lông đuôi liền phải xuyên qua Mậu Sơn này mới có thể tới, thừa dịp sắc trời còn sáng, chúng ta sớm đi đi.”

Tiểu Cửu xù lông ảo não ở hai bên vai Cổ Thước cọ cọ, Cổ Thước thân mình không hiểu run lên ba cái . Hắn nắm bốn móng vuốt Tiểu Cửu, ở trên cỏ nàng phun ra hơi thở vui vẻ, hít sâu rồi bước tiến lên Mậu Sơn địa giới.

Vào sơn môn, Cổ Thước không tự giác sợ run cả người.

Mậu Sơn ở ngoài vốn đã cực kỳ âm lạnh, không ngờ trong núi lại lạnh tới tận xương . Chính mình có hơn mười vạn năm tu vi còn như thế, sợ là tiểu tiên tầm thường đi vào không cần đến thời gian một chén trà nhỏ sẽ mất đi tri giác. Nam Cực Tiên Ông coi đây là thế bài, xác thực là độc nhất vô nhị ở Tam giới.

Tiểu Cửu tuy nói có da lông hộ thể, nhưng rốt cuộc đầu óc ngu ngốc nên tu vi định lực không đủ, trong chốc lát cả người liền nằm ở đầu vai Cổ Thước lạnh run lên. Cổ Thước vuốt móng vuốt của nàng, tựa hồ đã muốn xuất hiện chút co rút.

Trong đầu hắn không biết vì sao hiện ra cảnh tượng khi xuống thế gian lịch kiếp. Khi đó Tiểu Cửu tựa hồ còn từng dùng cái bụng nó làm ấm cho mình. Chỉ tiếc là Tiểu Cửu cũng không biết, Nhan Ngọc khi đó giờ phút này chính là sư phụ ở bên cạnh nàng.

Cổ Thước đem Tiểu Cửu từ đầu vai túm xuống dưới nhét vào trong ngực mình, cánh tay dài đem nàng ôm lấy. Cảm giác kia thật sự chỉ có trong nháy mắt nhưng lại làm cho hắn sinh ra cảm giác tham luyến. Hắn thậm chí đối với việc Tiểu Cửu có ý muốn tìm Ngọc Lâm sinh ra tức giận thật lớn, cũng xúc động không ngừng thử nghĩ, nếu Tiểu Cửu biết người nàng muốn tìm chính là mình, còn có thể sẽ không ngốc nghếch hồ hồ muốn lấy thân báo đáp.

Ý nghĩ vừa hiện ra, Cổ Thước bật người cảnh giác. Hắn ảo não cúi đầu nhìn thoáng qua mỹ hồ thoải mái cuộn ở trong ngực mình. Tựa hồ hắn có ý nghĩ như vậy là do Tiểu Cửu câu dẫn hắn.

Tiểu Cửu hướng hắn kệt kệt kêu lên 2 cái, thoải mái thở dài, lúc này mới lẩm bẩm nói: “Sư phụ.”

Cổ Thước đang vì ý niệm trong đầu mình vừa mới chột lóe lên kia mà buồn bực, mắt nhìn con đường phía trước không có phản ứng lại nàng.

Tiểu Cửu không chút nào nổi giận, tiểu móng vuốt mềm nhũn tự nhiên mà đáp đến trước ngực Cổ Thước, Cổ Thước một trận run lên, lập tức cảm giác được hai khóa đậu đỏ trước ngực đã muốn đứng lên chào.

“Sư phụ sư phụ, người đang nghe sao?”

Tiếng nói Cổ Thước trầm thấp đáng sợ.”Nói.”

“Kỳ thật cũng không có chuyện gì. Con nhớ tới Ngọc ca ca. Năm ấy huynh ấy cho con ấm áp, thời điểm con bị người săn bắn đuổi giết, huynh ấy cũng đem con ôm vào trong ngực.”

Thật sự là sợ cái gì cái đó liền đến. Vừa mới muốn đem chuyện này một phen quên đi, nàng lại nhắc tới.

Tiểu Cửu đột nhiên ưm một tiếng, tiểu thân mình mập mạp gầy dựa phản kháng nói: “Sư phụ, người đột nhiên dùng lực lớn như vậy làm chi, Tiểu Cửu cũng bị người kẹp sắp chết!”

Cổ Thước lấy lại tinh thần, đem Tiểu Cửu từ trong ngực lôi ra ném tới trên mặt đất, lại làm một đạo kết giới bao ở trên người nàng.”Tự mình đi đi, tiên pháp này thêm cho ngươi, tuy không ấm áp, nhưng ít ra không bị lạnh chết.” Dứt lời, cũng không quay đầu lại, sải bước hướng phía trước mà đi.

Tiểu Cửu đánh giá một chút vòng ánh sáng xanh biếc vây khóa chung quanh mình này, đầu lưỡi co rút lại. Vẫn không ấm áp bằng trong ngực sư phụ. Nhưng, sư phụ lại tự nhiên nổi giận rồi?

Này, hẳn là cùng mình cũng không liên quan đi.

Cổ Thước đi về phía trước, sắc mặt đen đáng sợ. Hợp thời trời lại nổi lên gió tuyết, trước ngực thiếu Tiểu Cửu, một trận lại một trận da gà nổi lên. Hẳn không khỏi có chút hối hận, nhưng.

Mới vừa rồi Tiểu Cửu mang về mặt trầm mê nhớ lại thời điểm Nhan Ngọc ôm nàng , vì cái gì mình lại đột nhiên tức giận ? Rõ ràng. Rõ ràng cái kia, Nhan Ngọc chính là chính mình.

Tiểu Cửu theo không kịp bước của hắn, một đường chạy chậm lại vẫn một đến thờ hồng học. Nàng cân nhắc dù sao cũng phải làm cái gì đó cho sư phụ cao hứng một chút, động não rồi cuộc nghĩ đến một chuyện.

“Sư phụ.”

“Sư phụ, người nghe con nói một chút, chuyện xưa của người và sư nương như thế nào. Con rất muốn nghe.”

Tiểu Cửu nghiêng đầu, túm trụ ống tay áo Cổ Thước kéo đến: “Sư phụ, người nói một chút đi, nếu không sau này sư nương trở lại, Tiểu Cửu cái gì cũng không biết. Đến lúc đó sư mẫu lại chạy tới hỏi sư phụ: “Cổ Thước, ngươi làm chuyện tốt gì, cái tiểu nữ hồ vô địch đáng yêu cư nhiên bị người giáo dục thành đức hạnh này!” Đó, như vậy đó.”

Cổ Thước nhìn thấy nàng nhăn cái mũi nhỏ, đỏ búng hai má, hình tượng lại sinh động suy diễn đến Dung Vi, nhin không được nhếch miệng nở nụ cười, nàng chưa thấy qua Dung Vi, nàng không biết, Dung Vi vĩnh viễn cũng không bao giờ lộ ra vẻ mặt làm nũng đáng yêu như vậy .

Tiểu Cửu thấy Cổ Thước nở nụ cười, thu vạt áo nhăn nhó một chút, ngại ngừng cúi đầu, rồi sau đó lại trộm nhếch khóe mắt nhìn hắn.

Cổ Thước hít một tiếng, chỉ vào một chỗ huyết động cách đó không xa nói: “Chúng ta nghỉ ngơi chốc lát, giờ phút này gió tuyết quá nhiều, đợi ít đi chút hãy đi.” Hai người đi đến trong sơn động, Cổ Thước nắm tay niệm thần chú đốt một ngọn lửa long đàm màu tím. Lúc này mới chậm rãi mở miệng.

“Dung Vi nàng ——” hắn trầm ngâm một lát, lồng ngực đau đớn, tựa hồ đem tình tự trong ngực áp chế xuống, tiêu hao khí lực thật lớn. Sau một lúc lâu mới nói thêm: “Nàng là nữ tử đẹp nhất trong tứ hải bát hoang mà ta đã gặp qua. Nàng luôn vui vẻ, một thân y phục đỏ rực, giống như mỗi lúc nhìn nàng là ta bị thiêu đốt cháy trụi”. Hắn cười hướng Tiểu Cửu nhưn nhưn mi: “Tình tình của nàng cũng nóng bất thường, cho nên mới vừa rồi cái bộ dáng kia của ngươi, nàng nhất định là làm không được .”

Tiểu Cửu có chút thất vọng, trong con ngươi sáng rọi ảm đạm không hiểu rồi chớp mắt một cái.

“Vậy, sư phụ và sư mẫu quen biết nhau như thế nào?”

Cổ Thước cười, trên mặt lộ ra một mặt đồ ùng, mặt mày trong lúc đó lại lộ vẻ suy tưởng.

“Đó là chuyện năm trăm năm trước.” Hắn đem mình hóa hướng bên kia Tiểu Cửu di động, chính mình cũng đề sát vào vài phần. Mà lúc này, một trận gió tuyết ập tới, ngọn lửa trong nháy mắt bị thổi bùng lên rồi dập dần trở lại bình thường.

Năm trăm năm trước danh tiếng của Cổ Thước ở tứ hải bát hoang rất vang dội. Công chúa, tiên tử nhà ai nghe nói hắn tới quý phủ đều quần tam tự ngũ tránh ở hành lang để xem lên phong thái của hắn.

Duy chỉ có, nàng là ngoại lệ.

Ngày ấy tuyết mịn nhẹ nhàng. Thành trấn dưới chân núi Thanh Khâu một tầng sáng long lanh. Còn không phải là do Cổ Thước cùng Thiên đế Việt Tào

đang đi tới Thanh Khâu làm khách sao?

Thường nghe người ta nói, Thập thất công chúa của Thanh Khâu là tuyệt sắc mỹ nhân, Cổ Thước lấy ra một bình rượu thủy tinh tốt nhất nấu đã ngàn ngày dâng môn đến thăm, lại ngay cả bộ dáng Thập thất công chúa chưa nhìn thấy đã bị tỷ nữ của nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh đem đuổi trở về. Cổ Thước chưa từ bỏ ý định, còn trẻ hết sức lông bông, quyết tâm cao ngất nhất định phải cùng công chúa gặp gỡ. Cũng không nghĩ đêm hán đến phòng khuê các của công chúa mới phát hiện, trong phòng căn bản không có ai.

Rồi mấy ngày sau đó Việt Tảo ở lại hồ vương phủ Thanh Khâu để thương thảo chuyện quan trọng, Cổ Thước liền nơi nơi tra tìm Thập thất công chúa, sau hán lại nhiều lần trần trọc rốt cục nghe người ta nói, Thập thất công chúa ở trong thôn trấn dưới chân núi còn có một phủ các, hiện nay đúng mùa tuyết rơi, có thể nàng đã đi sơn trang ngắm tuyết .

Cổ Thước canh giữ ở bên ngoài sơn trang kia mấy ngày, rốt cục nhìn thấy đỉnh đầu nhuyễn kiêu loạn choạng theo cửa được người ta nâng ra. Hán trước đó dùng sức đẩy tên ăn mày, tên ăn mày hướng nhuyễn kiêu kêu to. Kiêu phu đều là phạm nhân giữ khuôn phép, thấy thể bất người rối loạn, cổ kiêu bảy tám cái lập tức vương tuyết động trên cành cây liễu.

Một mặt vải màu đỏ từ kiêu chợt lóe lên, ở trên cánh tay hai gã kiêu phu được điểm nhẹ, tiếp theo toàn thân xẹt qua tuyết động, chân nhỏ hướng nền tuyết trắng hạ xuống. Cổ Nhạc xem xong, sau một lúc lâu mới quay về. Hán đứng dậy từ quán trà ăn nửa thân mình, muốn đem bộ dáng tiểu công chúa này chiêm ngưỡng cẩn thận chút. Hán cũng không tin, nàng quả thực đến như lời đồn đãi vậy .

Thập thất công chúa tựa hồ cũng có cảm ứng bình thường, môi anh đào hé mở xoay qua ... Xẹt .

Cổ Thước cảm thấy được mình trong nháy mắt tựa hồ là đã đánh mất linh hồn. Cảm thấy không khỏi thở dài, thiên địa tập linh, vạn vật đề cao, nhưng lại thực tạo ra một mỹ nhân mỹ mạo như vậy .

Nhưng lúc này khuyển thành tuyệt đại tiểu công chúa trong mắt người lại chứa sự chán ghét, nàng tựa hồ biết tên ăn mày này là bị oan, hung hăng hướng Cổ Thước liếc mắt một cái, đối với thị nữ phản phó nói: “Chúng ta đi”, liền biến mất ở bên trong tuyết trắng mờ mịt .

Chỉ một vài từ đã làm cho mặt hán nóng lên như bị bàn ủi ủi qua, in sâu vào trong lông hán.

Tiểu Cửu nghe đến mê mẩn, thừa dịp thời điểm Cổ Thước đang nhớ chuyện cũ liền hỏi: “Lần đầu gặp mặt, sư mẫu thế nhưng không thích sư phụ?”

Cổ Thước nhướng mày.”Thì sao? Như thế nào, người cảm thấy được mỗi người đều hán là thích vì sư?”

Tiểu Cửu hai má hiện lên một mặt ửng đỏ, thu váy gật đầu.”Đúng vậy ——”

Cổ Thước buồn cười nhìn nàng, cố ý chơi đùa con hồ ly này:”Người thủ nói xem, vì sư có cái gì mà mỗi người gặp đều thích thế?” Nghĩ nghĩ, lại đuổi ra một đầu ngón tay lắc lắc: “Cố gắng suy nghĩ, nói thật dễ nghe sẽ có phần thưởng”

Tiểu Cửu quả nhiên nghiêng đầu còn thật thà nhớ lại: “A. Sư phụ nhân phẩm tốt, ôm Tiểu Cửu, mua chân gà cho Tiểu Cửu. À.” Nàng quan sát sắc mặt Cổ Thước: “Còn nữa, sư phụ tu vi cao, pháp lực vô biên, sư phụ bộ dạng tuấn tú.”

“Không tôi không tôi, có phần thưởng.”

Hán đưa mắt nhìn Tiểu Cửu, nửa ngày mới hỏi: “Tiểu Cửu cũng thích vì sư sao ?”

Tiểu Cửu giữ chặt cánh tay Cổ Thước, tựa đầu gối lên đầu vai hán.”Thích.”

“Vậy, thích sư phụ nhiều hơn hay là Ngọc ca ca nhiều hơn ?” Lời này ra khỏi miệng, Cổ Thước giật . Hán —— hán đây là đang làm cái gì!

Tiểu Cửu lại không hề cảm thấy kỳ lạ, nịnh bợ: “Thích sư phụ.”

Cổ Thước không hiểu sao lại có chút vui mừng, nhưng nghe được lời nói sau đó của Tiểu Cửu trong lòng hán lại cực kỳ tức giận.

“Nhưng, Tiểu Cửu yêu Ngọc ca ca. Ngọc ca ca huynh ấy.”

“Đủ rồi.” Cổ Thước cuốn cổ tay thu mình hòa màu tím, khoanh tay đi đến động khẩu trầm giọng nói: “Gió tuyết nhỏ đi nhiều rồi, đi thôi.”

Tiểu Cửu chỉ ngây ngốc nhìn bóng dáng Cổ Thước, chỉ cảm thấy trên người hán phát ra lãnh khí tựa hồ so với gió tuyết Mậu Sơn này càng sâu hơn.

Sư phụ, người, lão nhân gia này rốt cuộc là làm sao vậy? Chẳng lẽ cùng sư mẫu tách ra nhiều năm, hiện giờ nghe được người khác muốn thành thân, xúc cảnh sinh tình rối loạn tâm thần? Ủ, rất giống, rất giống!

Mặt khác, Cổ Thước ảo não cùng mình phân cao thấp, trời mệnh mông, cánh đồng tuyết lại bỗng dưng hiện lên một mặt hồng ảnh. Hán trong lòng máy động, cơ hồ là theo bản năng chạy qua. Nhìn hình ảnh phía trước, hán quả thực không thể tin được hai mắt của mình!

Hán, hán cư nhiên thấy được Dung Vi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Những Chuyện Đã Qua

Đầu đầu muốn nứt ra.

Cổ Thước chớp mắt hai cái, sau đó chậm rãi mở mắt ra. Hắn nhìn chăm chăm sa trường trên đỉnh đầu tùy ý thùy tung bay, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần, xoay mạnh người ngồi dậy, hét lớn: “Dung Vi!”

Tiếng đàn vang lên, cắt qua trong không khí yên tĩnh đánh thẳng đến đáy lòng Cổ Thước. Cổ Thước nhận ra tiếng đàn này, theo tiếng nhìn lại cả người đều ngây dại.

Quần áo váy dài màu đỏ, vẽ lên hai đóa hoa sen, mắt khép hờ, đôi môi anh đào hé mở. Đầu ngón tay dài nhỏ vẽ loạn lên dây đàn, nhẹ nhàng phát qua cầm huyền, lại cổ tình gây ra âm điệu làm xiêu lòng người .

Nàng nghe thấy người trên giường tỉnh lại, kêu to tên mình, chậm rãi thu tay, chặn lại âm cuối của đàn , lúc này mới lướt nhẹ ánh mắt, khóe miệng mỉm cười.

“Chàng tỉnh.”

Cổ Thước tung mạnh cái chắn, mạnh mẽ đi đến trước mặt nàng, đầu tiên là nắm lấy bả vai của nàng đem nàng cao thấp cẩn thận đánh giá. Xong xuôi, xác định trước mặt chính là nữ nhân mình mong nhớ ngày đêm, rốt cục đem nàng hung hăng ôm vào trong ngực. Sau một lúc lâu, trong phòng yên tĩnh chậm rãi truyền ra một trận tiếng khóc thật nhỏ.

Dung Vi được Cổ Thước ôm chỉ cảm thấy trong lồng ngực không khí đều bị đè ép. Nhưng nàng không nghĩ đến Cổ Thước buông nàng ra, nàng rất muốn cả đời được ở trong ngực hắn như vậy. Nàng có thể cảm giác được đầu vai đã bị nước mắt hắn làm ướt nhẹp, nàng tuy rằng không rõ hắn vì cái gì lại khóc thương tâm như vậy, chính là cái loại cảm giác đau đớn tương liên này làm cho nàng có thể biết rõ ràng trong lòng hắn có bao nhiêu sợ hãi.

“Nàng như thế nào lại đi Mậu Sơn? Đi Lệ Đô không tìm được ta sao? Đều là ta không tốt, làm nàng chờ ta. Mậu Sơn gió núi tuyết lớn, nàng.”

Dung Vi từ trước đến nay trên mặt quanh quệ hiện lên một chút hoang mang, nàng đỡ Cổ Thước trở lại mép giường ngồi xuống, vì hắn châm một ly trà, chính mình cũng ngồi xuống bên người hắn.

“Mậu Sơn ở ngoài tam giới, hàng năm gió tuyết không ngừng. Không chừng cả đời này đều bị vây ở trong đó. Đang êm đẹp ta đến cái loại địa phương này làm gì. Chàng vừa tỉnh lại, cảm giác như thế nào? Thiên Nhật tủy, say ngàn này, rượu này của Thanh Khâu quả nhiên không phải ai cũng có thể uống.”

Cổ Thước nghe vậy ngăn ra. Mậu Sơn hàng năm gió tuyết, ở nơi này bình yên vui vẻ, nơi này. Hắn đưa mắt đánh giá căn phòng, vừa thấy trong lòng không khỏi nổi lên kinh ngạc.

Nơi này là tiểu biệt viện ở Thanh Khâu của Dung Vi .

Nhưng nơi này cùng Mậu Sơn cách nhau khá xa, mình đến tột cùng là ngủ bao lâu, tỉnh lại sao lại ở đây ?

Hắn trong lòng không khỏi run lên, đột nhiên nhớ tới tiểu hồ ly ở trên cổ mình. Giữ chặt tay Dung Vi hỏi: “Tiểu Cửu đâu?”

Dung Vi bưng chén trà chậm rãi ngẩng đầu.

“Cái gì Tiểu Cửu?”

“Con gái của hồ ly vương Cầu Tiên son Tiểu Cửu, khuê danh là Cầu Nhi.”

Dung Vi mím môi, một cổ ghen tuông không hiểu chậm rãi nổi lên trong người. Nhưng nàng lại hạ mi mắt, đem lá trà đồ đi, trong giọng nói có ba phần lãnh đạm, hai phần tò mò, năm phần trống rỗng.

“Đưa con thứ tám của Cầu gia mới đầy tháng, lấy đầu ra đưa thứ chín. Cổ Thước, chàng ngủ không lẽ lại nằm mơ sao ?” Nói xong, để bát trà xuống phẩy tay áo bỏ đi. Nửa ngày sau Cổ Thước mới chậm rãi hoàn hồn.

Cầu gia mới sinh đứa thứ tám, vậy Tiểu Cửu kia rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ?

Dung Vi hiển nhiên là kín kẽ, cả ngày không lộ diện nữa. Cổ Thước tìm nàng mấy lần cũng không thấy bóng dáng, ngược lại là ở trong Túy Tiên lâu lại nhìn thấy Ngự Tương quân quả thiên giới. Năm Dung Vi bị phạt, là hắn thi hành.

Nhớ lại chuyện xưa, Cổ Thước chỉ cảm thấy kinh hãi, trước khi Dung Vi đầu thai hẳn không rõ, hẳn toàn tâm tìm kiếm Dung Vi, tự nhiên không có quan tâm những người này, nhưng hôm nay Dung Vi đã tìm được, hẳn thật có thật nhiều thời gian cùng những người này tính toán.

Ngự Tương tựa hồ có công vụ trong người, nói chuyện với người khác hai câu liền đi về Cửu Trọng Thiên, Cổ Thước đưa tay lấy ra Cửu Long thần roi, ở trên đùi Ngự Tương dùng sức đánh một cái, tiếp theo vung tay áo, hẳn khí suất đi tới tám biển Túy Tiên lâu.

Nơi này là sơn trấn do Thanh Khâu vương cai quản, tuy rằng không ít tiên đạo là trẻ em, nhưng từ trước đến nay hài hòa an ổn, Ngự Tương chưa từng có nghĩ tới sẽ có người ở trong này đánh lên mình. Nhưng, rốt cuộc cũng là dừng mảnh thần tướng tam giới, chặt vật một chút, rồi sau đó khó khăn ổn định thân hình. Đợi thấy rõ nhân vật phía sau, tay sờ thần tiên bổng rụng rớt trở về.

Cổ Thước thượng thân ở trước mặt đũa giỡn, hẳn có điểm bất lực.

Cổ Thước khoe miệng cười giảo hoạt kéo theo vài phần lạnh lạnh, nhìn Ngự Tương đang giặt mình không hiểu. Cẩn thận suy nghĩ rốt cục cũng nghĩ không ra mình lúc nào đắc tội với ôn thần này. Hẳn hướng Cổ Thước ôm quyền, sắc mặt có chút khó coi.

“Thuộc hạ bái kiến thượng thần.”

Xương ngón tay dài nhỏ của Cổ Thước ở trên Cửu Long thần roi đảo qua, trêu chọc nói: “Ngự tướng quân quả nhiên thân pháp linh hoạt, cảnh giới rất mạnh, khó trách hôm trước nhiệm vụ gác hộ thiên giới lại giao cho ngươi. Xem ra, ngươi không chỉ có hành hình sạch sẽ, thật là có chút bản sự.”

Ngự Tương sừng sốt, nghiêng mình.”Thượng thần nói giỡn, Cổ Dương Đế Quân làm sao ủy nhiệm thuộc hạ bảo hộ thiên giới? « Tướng quân » hai chữ này thuộc hạ nghe đến hồ đồ, thượng thần chớ cùng thuộc hạ nói giỡn, đế tướng quân nhà ta nghe thấy không tránh khỏi phát sinh hiểu lầm.”

Cổ Thước nghe hẳn nói như vậy không làm khó hẳn. Chính là trong con ngươi tinh lưỡng sáng rọi bỗng nhiên âm đạm đi vài phần. Ngự Tương không biết suy nghĩ trong lòng hẳn, gọi hẳn vài tiếng cũng không thấy hẳn để ý tới, đành phải vội vã rời đi làm chuyện của mình, xoay người phục mệnh.

Lại nói đến Cổ Thước, nghe thấy tên Cổ Dương Đế Quân kia, trong nháy mắt, hẳn rốt cục hoàn hồn.

Năm trăm năm trước Dung Vi bị trách phạt, lúc ấy Việt Tảo còn chưa đăng cơ đế vị. Khi đó Thiên đế là Ngũ Nhạc Đế Quân. Ngự Tương có chức vụ và quân hàm tướng quân là khi Ngũ Nhạc Đế Quân thoái vị mới có. Cho nên hiện giờ Việt Tảo tại vị, hẳn lại nói Đế Quân cư nhiên lại là Ngũ Nhạc Đế Quân. Nhưng mà, Ngự Tương tại sao lại nói đế quân là Cổ Dương Đế Quân.

Cổ Dương Đế Quân là Thiên đế tiền nhiệm của Ngũ Nhạc Đế Quân. Dựa theo lời của Ngự Tương, hiện nay tại đế vương chẳng phải chính là Ngũ Nhạc Đế Quân sao? Vậy, hẳn hiện giờ rốt cuộc là ở thời điểm nào?

Cổ Thước trong đầu lộn xộn, ở Túy Tiên lâu hét gọi một chút rượu, chạng vạng rốt cục mới lác lác trở về tiểu biệt viện. Hẳn con nhớ mang máng có người đem hẳn đồ trở về phòng, hầu hạ hẳn rồi bụng nước, lại chườm lạnh cái trán cho hẳn, rồi sau đó tỉnh lại, đã tới ban đêm rồi.

Hẳn tỉnh lại, nghe thấy trong phòng có tiếng nước. Hoi hoi nghiêng đầu, nhìn đến một nha hoàn quần lụa xanh biếc đang giặt khăn.

Cổ Thước có chút đau đầu, thanh âm trầm thấp: “Khi nào thì công chúa nhà ngươi hồi phủ?”

Tiểu nha hoàn nghe thấy Cổ Thước tỉnh lại thực vui vẻ, mang theo khăn tay đổi cái mới cho hẳn. Nói: “Canh ba, công chúa con chưa trở về, nhưng Thúy Ngọc tỷ tỷ đã đến đón người trở về, chắc sắp về tới rồi.”

Nghe cái thanh âm này Cổ Thước cảm thấy có chút quen tai, hẳn mở mắt ra, qua ánh sáng của minh châu cùng ánh nến rốt cục cũng thấy rõ bộ mặt nha hoàn này, sau đó chỉ cảm thấy trong óc nổ ong một tiếng.

Là Cùng Lục.

Cùng Lục và Thúy Ngọc là thị nữ bên người Dung Vi. Hai người ở năm đó Dung Vi bị phạt đều đem hết khả năng bảo vệ chủ tử, mà Cùng Lục, vì bảo hộ Dung Vi đào tẩu bị Ngự Tương đánh một cái, nguyên thần vỡ vụn không thể tìm được, sớm rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Nhưng năng lực này lại vui vẻ đứng đây nói chuyện với hẳn.

Cổ Thước khởi động thân mình cẩn thận đánh giá Cùng Lục, nhìn một lúc lâu cũng không nhìn ra manh mối, lợi dụng lúc nàng ta không chú ý, điếm huyết Cùng Lục, lên vào nguyên thần của nàng thăm dò. Sau đó, hẳn nhìn đến nguyên thần Cùng Lục thật giống như Tiểu Cửu, sạch sẽ tinh khiết, chớ nói vỡ vụn, ngay cả một vết nứt đều không thấy.

Hẳn đi ra, nhìn Cùng Lục vẻ mặt kinh ngạc và sợ hãi.

Cổ Thước xấu hổ thanh thanh giọng: “Ngươi. Ngươi chớ sợ hãi, ta chỉ là có một số việc nghĩ không rõ mà thôi.”

Cùng Lục lấy lại tinh thần vội vàng đem rót cho Cổ Thước một chén trà: “Không có gì đáng ngại, công chúa nhà ta nói, Thiên Nhật túy tác dụng thực lớn, thượng thần có cái gì nghĩ không rõ, hãy chậm chậm nghĩ, có gì cần liền phân phó nô tỳ.”

Cổ Thước gạt đầu, bụng chén trà mới vừa uống một ngụm, cất giọng gọi Cùng Lục đang muốn đi ra ngoài.

“Hiện giờ, là năm tháng nào rồi?”

Cùng Lục thầm than, thượng thần lần này say rượu tỉnh lại cũng thật thực là mơ hồ. Nhưng nàng vẫn nhu thuận đáp: “Bảy ngàn sáu trăm ba mươi tám vạn năm.”

“Đuôi năm?”

“Năm bốn ngàn sáu trăm ba mươi hai.”

Cổ Thước trừng lớn mắt, hù chậu nước trong tay Cùng Lục suýt nữa rơi xuống mặt đất.

Năm bốn ngàn sáu trăm ba mươi hai, a, là năm bốn ngàn sáu trăm ba mươi hai! Hẳn cư nhiên trở lại thời điểm năm trăm năm trước.

Dung Vi nhìn Cổ Thước, sau khi nói chuyện với Cùng Lục, ngây ngốc nằm ở trên giường, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm san hô đỏ đầu giường đến xuất thần. Thẳng đến lúc nàng gọi tên hắn, hắn mới chậm rãi quay đầu lại.

“Sớm đã khuyên chàng, Thiên Nhật túy tác dụng chậm, không phải loại chàng có thể uống nhiều. Dung Nhan từ nhỏ bị cha ta ngâm ở trong hang rượu lớn lên, chàng cùng hắn uống rượu là tự mình chuốc lấy cực khổ.”

Cổ Thước ngưng thần ngẫm nghĩ, rốt cục nhớ lại.

Đây là chuyện sau khi hắn cùng Dung Vi miễn nhau, ở Thanh Khâu làm khách. Dung Nhan là tiểu đệ đệ của Dung Vi, hắn cùng Dung Nhan cùng uống rượu, kết quả là uống Thiên Nhật túy tới bất tỉnh ba ngày, xem ra hôm nay mình tỉnh lại, đó là ba ngày sau đó.

Dung Vi từ trong ngăn tủ lấy ra một bao châm cứu, rút một cây ngân châm đặt ở trong chén rượu, rồi sau đó nhu nhu tiến đến chỗ Cổ Thước.

“Thế nào, có thấy được hay không?”

Cổ Thước gật gật đầu, cầm tay Dung Vi. “Ta.”

“Làm sao vậy?”

“Trong tứ hải bát hoang, nàng có nghe nói qua có vị tiên nhân nào có thể dịch chuyển thời gian, hoặc là nói.”

Dung Vi liếc hắn một cái: “Chuyển dịch thời gian? Chàng nói thật không vậy. Sống hơn mười vạn năm, tứ hải bát hoang nơi nào cũng có vết chân của chàng mà?”

Cổ Thước lắc đầu. “Không, ta nói chính là, ừ —— nói như thế, có ai vừa ngủ, tỉnh lại liền phát hiện mình trở về quá khứ hay không?”

Dung Vi bình tĩnh nhìn hắn sau một lúc lâu, sau đó thì châm tiếp theo “Ừ.”

Cổ Thước nhăn tình sáng lên, lại nghe Dung Vi nói tiếp: “Cổ Sát Hải tiểu hoàng tử hôm kia ở yến hội cùng Dung Nhan thổi tiêu, nói hắn trở về tuổi thơ, nhưng, sau đó vú nuôi nói, tiểu hoàng tử kia là trộm uống rượu của phụ hoàng, làm một giấc mộng.” Nàng liếc Cổ Thước một cái, nói: “Như thế nào, chàng cũng nằm mơ?”

Cổ Thước giống như thiếu niên cào tóc cười ngượng ngùng.

“Ta mơ thấy một giấc mơ, mơ thấy năm trăm năm sau.”

“Nói một chút. Khi đó chúng ta như thế nào?”

Cổ Thước hăng giọng, chậm rãi nói: “Trong mơ, nàng ám sát Ngũ Nhạc Đế Quân bị cực hình. Thân thể bị giết, nguyên thần còn sót lại. Ta liền đi lần tất cả mọi nơi trên khắp thế gian tìm nàng. . . Nhưng, ta lại không tìm thấy nàng.”

Cổ Thước vốn là người vui vẻ hoạt bát, thế nhưng giờ phút này lại có một mặt mềm mại yếu ớt cực kỳ hiếm thấy. Tuy rằng bọn họ đầu năm mới, nhưng Dung Vi biết, hắn đối với mình cảm tình rất sâu đậm.

Nếu một ngày kia mình thật sự có kết cục này, hẳn sợ là sẽ đem tam giới náo loạn tới long trời lở đất.

“Dung nhi.” Cổ Thước gọi một tiếng, chậm rãi ôm lấy nàng vào lòng. “Ta làm sao vậy, một giấc mơ kia có đúng hay không? Nhưng vì cái gì ta cảm thấy hết thấy đều chân thật như vậy?”

Dung Vi khẽ thở dài: “Ngày xưa có người nằm mơ mình hóa thành một con bướm, bay chu du khắp nơi, thích thú vô cùng. Đã vậy còn có một con bướm song hành cùng, làm một đôi tình lữ. Nhưng cuối cùng cũng phải rời xa nhau. Cổ Thước, đó chỉ là một giấc mơ mà thôi.”

Cổ Thước gối lên đầu vai Dung Vi, nhẹ nhàng hôn cổ dài nhỏ trắng của nàng. “Dung nhi, vô luận thế nào đều không được bỏ rơi ta, nếu phải đi, mang ta cùng đi.”

Dung Vi diu hắn ngồi dậy, nhìn thấy trên gương mặt hắn nhỏ vụn nước mắt đột nhiên cảm thấy đau lòng. Hắn nói hắn tìm nàng năm trăm năm, năm trăm

năm này đối với nàng mà nói chỉ là cười một tiếng, nhưng lại làm cho hân tuyệt vọng. Nàng chưa bao giờ thấy hân rơi lệ, cũng cảm thấy giống hòn đá ngàn cân đặt ở trong đầu nàng, vừa buồn vừa đau.

Nàng nhẹ nhàng khép mắt, nâng hai má Cổ Thước chậm rãi tới gần, sau đó giống một con tiểu thú xé rách môi lạnh lẽo của hân. Cổ Thước kéo lưng áo Dung Vi, xoay người đem người áp đến áo ngủ bằng gấm hỗn độn trên giường, đại chương vung lên buông rèm tơ lụa xuống.

Trời sáng khí trong, ngàn dặm không mây.

Cổ Thước đi tham gia tiệc của Bắc Hải Đế Quân. Dung Vi vô sự cũng theo đi xem.

Hai người tình cảm lưu luyến ở tứ hải bát hoang vốn là chuyện không mới mẻ gì, nhìn bọn họ cùng tham dự tiệc chỉ cảm thấy là chuyện bình thường, mọi người ăn cần thăm hỏi, không khí hòa hợp dị thường.

Lúc Bắc Hải Đế Quân mang mũ miện xuất hiện, Dung Vi lại đột nhiên nắm tay Cổ Thước, nhẹ giọng hỏi: “Chàng cảm thấy thế nào?”

Cổ Thước trong lòng run lên, mơ hồ cảm thấy cảnh này có chút quen thuộc.

“Nàng có ý gì?”

Dung Vi cười: “Không có gì. Ta thấy Cổ Dao tiên tử, ta qua đó với nàng ấy.” Dứt lời đẩy đám người ra hướng tới chỗ Cổ Dao tiên tử đi qua. Cổ Thước nhìn theo bóng dáng Dung Vi, đột nhiên có một loại dự cảm không tốt.

Bắc Hải Đế Quân mở tiệc, tới chạng vạng đen mọi người liền trở về.

Chư vị thần tiên phần lớn có một số người người đồng hành, qua hai canh giờ mới tự động quay về phủ của mình. Cổ Thước nhìn bốn bề vắng lặng, lúc này mới lạnh lùng hỏi: “Câu nói lúc sáng của nàng là có ý gì?”

Dung Vi mắt nhìn phía trước: “Chàng đang nói cái gì?”

“Nàng cũng từng hỏi ta như vậy, sau đó người liền ám sát Ngũ Nhạc Đế Quân, hy vọng để ta đắc vị, lúc này mới làm cho thân thể nàng bị hủy! Dung Vi, ta nói rõ ràng cho nàng biết, ta không cần ngôi vị Đế Quân, ta chỉ cần nàng!”

Dung Vi sắc mặt âm trầm, quay đầu nhìn về phía Cổ Thước hơi khinh miệt: “Ta nói rồi, chàng chỉ là làm một giấc mộng Nam Kha*, Cổ Thước, chàng ngay cả loại chuyện này cũng không rõ sao!”

(* Giấc mộng Nam Kha: Trong tiếng Hán có một câu thành ngữ “Giấc mộng Nam Kha”, được dùng để hình dung cõi mộng hoặc một không tưởng không thể thực hiện được của một người nào đó. Thành ngữ này có nguồn gốc từ cuốn tiểu thuyết “Tiểu sử Nam Kha Thái Thử” của tác giả Lý Công Tả đời Đường Trung Quốc thế kỷ 9 công nguyên. Để hiểu rõ thêm, xem tại: <http://vietnamese.cri.cn/chinaabc/chapter16/chapter160413.htm>)

Cổ Thước và nàng đứng ở dưới tàng cây táo nhả, mở miệng có vài phần ngoan lệ, lại lẫn vài phần nhu tình.

“Ta biết kia là một giấc mộng, nhưng ta không muốn mạo hiểm. Ta biết nàng chí hướng rộng lớn, hy vọng ta có thể có thể làm Đế Quân. Nhưng nàng rốt cuộc có biết trong lòng ta suy nghĩ thế nào. Ta không muốn cô đơn ngồi ở địa vị cao, quá mức thanh bản, ta chỉ hy vọng có thể cùng nàng dắt tay nhau khắp nơi, ta cũng chỉ có ước mơ thế thôi!”

Dung Vi nhìn hân, đột nhiên cười khổ lắc đầu: “Cổ Thước, trong lòng chàng, đã đem ta trở thành một kẻ yêu thích vinh hoa phú quý sao? Ta làm như vậy đều là vì chàng, vì sinh linh thiên hạ!” Nàng nâng tay xoa hai má Cổ Thước: “Cổ Thước, chàng hãy nghe cho kỹ, tứ hải bát hoang, không ai có thể thích hợp làm Đế Quân hơn chàng. Chàng có mệnh cách trời sinh làm Đế Quân.”

“Ta chỉ hy vọng nàng sống.”

Hai người chăm chú nhìn nhau, Dung Vi chậm rãi cúi đầu xuống. Thật lâu sau nàng mới quật cường nhìn chăm chú Cổ Thước thỏa hiệp nói: “Ta hiểu. Đi thôi.”

Cổ Thước vẫn như cũ đứng ở dưới tàng cây, nửa ngày mới xoay người hướng Dung Vi chạy tới. Đúng lúc này, hân tựa hồ nghe thấy một tiếng kêu gọi nhỏ bé yếu ớt.

“Sư phụ ——”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Ly Hồn, Đi Vào Giấc Mơ

“Sư phụ——”

Băng tuyết đầy trời trôi qua, nàng một thân da lông vẫn cảm thấy lạnh lẽo. Tiểu Cửu lay lay hai tay Cổ Thước, nhìn hắn vẫn nhắm chặt hai mắt không có chút phản ứng. Nàng nhất thời nóng nảy.

Năm ấy đại ca mang theo huynh đệ tỷ muội đi chơi, mình không nghĩ lại ngã vào dòng sông đang đầu mùa đông, lạnh cơ hồ muốn giết người. Hiện giờ sư phụ lại có bộ dáng này, chỉ sợ nếu không tỉnh lại hơn phân nửa là đã xảy ra chuyện.

Nàng nghĩ quay về Cầu Tiên sơn tìm cha đến hỗ trợ, nhưng nàng lại sợ một khi mình rời đi nơi này sư phụ không ai chăm sóc. Thật khó xử nha.

Cổ Thước lúc này, thuận gió nghe thấy một tiếng gọi, hắn quay đầu lại lại chỉ nhìn đến hoa đập vào mắt, núi sông vắng vẻ. Tựa hồ trong trí nhớ con người hồ ly kia thật sự là giấc mơ của mình. Hắn tự giễu cười cười, khởi bước hướng Dung Vi đi qua.

Tiểu Cửu gấp đến độ giơ chân, lại nhớ tới sư phụ từng nói người nếu lâm vào trầm mê thì nhất định phải lên vào nguyên thần mới có thể cảm nhận được, lần này nhìn sư phụ cũng không còn cách nào khác. Nàng từ trong túi áo lấy ra sách bản tính luyện tu vi từ nhỏ, đứng lên.

Muốn nói Tiểu Cửu không hề sát sinh thật là có chỗ tốt, trời thấy nàng đọc chú ngữ. Chỉ là. Nàng nhìn chú ngữ kia, mười mấy cái bên trong nhưng nàng chỉ đọc được một chữ Hồn. . . .

Hồn.

Nguyên thần ba hồn bảy vía, thế nhưng, như thế nào mới có thể tiến vào đây?

Nàng nóng vội đi quanh Cổ Thước vài vòng, đột nhiên bị khóa Phong Quỷ trên lưng hắn hấp dẫn ánh mắt, tình cảnh ngày xưa mạnh mẽ bay vào trong đầu nàng.

Nàng nhớ rõ khi đó ở Quan Hoa lâu, Yên nhi tỷ tỷ bị Tần Nương chiếm thân mình, Tần Nương sau khi rời khỏi Yên nhi tỷ tỷ liền xuất hiện hiện tượng ly hồn, một người có thể ly hồn tự nhiên cũng có thể kêu đủ hồn về, nếu phải lên vào nguyên thần sư phụ chỉ sợ trừ bỏ pháp chú, thì chỉ có một cách này.

Chẳng lẽ phải làm giống Yên nhi tỷ tỷ như vậy?

Tiểu Cửu chán nản suy nghĩ.

Nàng liếc Cổ Thước một cái, lại nhìn qua nham thạch cứng rắn vô cùng, không tự giác lẩm bầm nuốt nước miếng. Trời giá rét đất đông lạnh, vốn là tảng đá cứng rắn nhìn qua càng không tồi, thật sự phải đập đầu vào một cái sao??

Tiểu Cửu tiến đến bên người Cổ Thước lại lay lay hắn, chỉ là trên khuôn mặt tuấn tú ngay cả một ít biểu tình đều không có. Tiểu Cửu sờ sờ hai má hắn, lại xem xét hơi thở, rốt cục cắn răng một cái một dặm chân bước tới thạch bích trước mặt.

Cổ Thước vẫn im lìm nằm đấy, Tiểu Cửu nhìn thân ảnh hắn không khỏi thở dài. Nàng quay đầu lại đáng thương sụt sịt cái mũi, cắn môi ướt át.

“Sư phụ, Tiểu Cửu vì người nên bị đau một phen, chờ người thoát hiểm nhớ phải báo đáp tiểu Cửu. Tiểu Cửu không cần gì khác, chỉ cần một núi thịt gà thôi.” Lại thấy Cổ Thước không phản ứng, Tiểu Cửu ra vẻ người già thở dài, sau đó cắn chặt răng đập đầu một cái lên thạch bích.

“Phanh!” “Phù phù!”

Tiếp theo, trong thạch động yên lặng sau một lúc lâu, sau đó vang lên một tiếng kêu rên. Tiểu Cửu lệch qua trên mặt đất băng lại miệng vết thương đỏ máu hét lớn: “Đau. Đau muốn chết.” Kêu hai tiếng lại cảm thấy không đúng, lại xoa xoa cái mũi cả kinh nói: “Ta như thế nào không chết a!”

Bên ngoài sơn động gió tuyết trong nháy mắt tựa hồ càng lớn, thanh âm kia ô ô rung động, tựa hồ ở cười nhạo Tiểu Cửu ngu dốt, lại tựa hồ thương hại con hồ ly ngốc này. Vài bông tuyết từ cửa động bay vào, dừng ở cổ tay áo Cổ Thước, giấy lát liền không còn bóng dáng. Tiểu Cửu vừa khóc vừa đứng lên, đầu lại hướng thạch bích đập xuống.

Nhưng thạch bích này lại như có ý đối nghịch với Tiểu Cửu, lúc này đây lại đem miệng vết thương trên đầu nàng chà xát càng thêm huyết nhục mơ hồ, nhưng nàng trừ bỏ có chút loạn choạng nhưng không có chết. Tiểu Cửu khóc đến chán nản. Thời điểm Mị Cơ một đuôi đem linh châu của mình bóp nát làm mình sắp chết, bây giờ muốn chết lại không được, chẳng lẽ lão thiên là có ý làm khó nàng sao?

Tiểu Cửu vừa đau vừa hỏi tường, nàng rút cuộc kiếp trước tạo cái nghiệt gì, hiện tại lại chịu cái tội này..

Người xưa có câu: Tinh thành sở chí, kim thạch vi khai (精诚所至, 金石为开 – Tinh thành sở chí, kim thạch vi khai, nghĩa là: Người thành tâm thành ý có thể làm cho kim cương tan vỡ. Tiếng Việt: Có công mài sắt có ngày nên kim.”

Tiểu Cửu lần thứ bảy hướng vách tường đập đầu, thạch động hoàn toàn im lặng. Tiểu Cửu nhắm hai mắt máy móc tính, định lần thứ tám nhắm về phía thạch bích, lại đột nhiên phát hiện thân thể của mình tựa hồ xuất hiện dị thường.

Nàng chớp mắt một cái .

Ừm, sư phụ còn hôn mê, ngồi dựa vào thạch bích, cực kỳ giống ngoại tiên nhân mọc cánh thành tiên mà đi. Lửa trong động còn đang cháy, yên tĩnh rồi lại cuộn cuộn không ngừng. Gió tuyết như cũ càn rỡ, giống như muốn càn quét tất cả. Mà mình.

Tiểu Cửu hoảng sợ.

Nàng ngồi bên tay trái sư phụ, ở trên mặt đất, thế nhưng. thế nhưng ở tay phải sư phụ cũng có một người. Người nọ nằm ở bên cạnh người sư phụ, quần áo lụa mỏng, trên đầu cũng có một đóa hoa cúc. Tiểu Cửu không khỏi âm thầm khen ngợi: cô nương này ăn mặc không có khác mình, vẫn là rất có thẩm mỹ.

Tiểu Cửu tiếp tục xem, dưới làn váy cô nương kia cư nhiên còn lộ ra nửa cái đuôi, lông màu tuyết trắng, lại có dấu ấn của Cầu gia bọn họ.

Tiểu Cửu run run đột nhiên ý thức được cái gì. Nàng run rẩy hướng tới lửa vuron tay, ngọn lửa kia thế nhưng xuyên thấu tay nàng .

“Ta. Ta chết?” Mơ màng, thất thần trong chốc lát, Tiểu Cửu đột nhiên hoan hô nhảy nhót đứng lên:”A! Ta chết, ta rốt cục đã chết!”

Cổ Thước đang hôn mê, bằng không hẳn nhất định sẽ bị đồ đệ ngốc này làm tức giận đến học máu chết mất. Thế giới này có ai chết mà còn hoan hô, Tiểu Cửu cô nương, người là người thứ nhất, cũng nhất định là người cuối cùng.

Tiểu Cửu vỗ mông vội vàng đứng lên, chân chó hướng Cổ Thước vái chào, học trong kịch thi thầm “Tiểu tướng công, đừng nóng vội, thăm thăm ta tới cứu người a~” nói xong, nhiều lần loay hoay tìm một cái góc độ tốt nhất, chui vào trong thân thể Cổ Thước.

Đúng lúc này...

“Hơ hơ hơ, Tiểu cô nương người xác định là đi vào sao?”

Tiểu Cửu vốn đã ra vẻ thận trọng, lại bị một tiếng cười này làm sợ tới mức dừng bước, theo quán tính, thân mình một cái liền nhào tới trong ngực Cổ Thước. Tiểu Cửu chặt vật đứng lên, thê thảm nở nụ cười. Vừa nhìn thấy, phát hiện là một phụ nhân.

Phụ nhân kia đứng ở cửa sơn động, đầy trời tuyết bay ở phía sau nàng tạo thành một phong cảnh. Nàng mặc dù đứng ở trước cảnh đó lại tựa hồ hoàn toàn thoát khỏi thế tục bình thường, cô độc ở một chỗ. Bộ dáng của nàng cũng không xinh đẹp, nếu phải nói nhiều nhất chỉ có thể xem như thanh tú. Chính là mặt nàng có một cổ khí, mỗi một lần nâng mắt đều dị thường làm người ta ưu tư. Tiểu Cửu đọc sách rất ít, nhưng trong đầu nàng lúc này lại nảy ra một từ..

Tịch mịch.

Tiểu Cửu nghĩ nàng nhất định là tịch mịch.

Phụ nhân hướng Tiểu Cửu mỉm cười. Nàng cũng không nói, chỉ là cùng Tiểu Cửu nhìn nhau. Mãi đến khi Tiểu Cửu hết kiên nhẫn.

“Ta muốn đi cứu sư phụ, Mậu Sơn gió tuyết lớn, thăm thăm sớm đi về nhà đi.”

Phụ nhân không có nói gì, nhưng lại tìm chỗ sạch sẽ ngồi xuống, tựa hồ đối với việc Tiểu Cửu cứu sư phụ như thế nào có chút tò mò, nhất định phải xem sau đó mới có thể mỹ mãn rồi đi.

Tiểu Cửu thất thần, thăm thăm không sợ hãi mới là lạ, cho nên cố ý đi rồi nói sau, chính là mùi sinh linh của Cổ Thước trong nháy mắt bỗng dưng yếu đi. Tiểu Cửu tâm đột nhiên nhảy lên, hơn nửa ngày mới khôi phục tri giác. Nàng nhìn môi Cổ Thước, đột nhiên cực kỳ hận mình.

Sư phụ nguy hiểm như vậy, mình lại quan người khác không cái gì. Nàng cắn môi, không quay đầu lại nhìn phụ nhân kia, âm thầm nói câu thật có lỗi, đành đầu dùng lực đi đến thân mình Cổ Thước .

Tiểu Cửu đi tới, vội vàng liếc liếc mắt phụ nhân một cái, trên mặt nàng ta quả nhiên là kinh ngạc.

Cổ Thước sau chuyện của Mị Cơ từng dạy Tiểu Cửu, nói cho nàng vì cái gì nàng hoài nghi thân phận Mị Cơ, nhưng nghe tới chuyện Ngọc Lâm liền bị lừa. Khi đó, Tiểu Cửu lần đầu tiên nghe được một từ, tên là quan tâm sẽ bị loạn. Sư phụ nói cho nàng, bởi vì quan tâm cho nên mất lý trí, cho nên mới sẽ bị lừa.

Vì sư phụ trời buốt, Tiểu Cửu không ngừng một lần cảnh cáo mình, về sau làm việc nhất định phải rõ ràng. Cho nên hẳn tới bây giờ không nghĩ tới, quan tâm sẽ bị loạn chuyện này còn có thể xuất hiện lần thứ hai.

Có lẽ nàng hẳn là đi chậm một chút, có lẽ nàng hẳn là nghĩ nhiều một ít, như vậy nàng có thể phát hiện nàng dùng ánh mắt nhìn không tới cái gì đó. Giống như băng thiên tuyết địa, Cổ Thước thượng thân viễn cô đi cũng gian khổ dị thường, một nữ nhân như thế nào có thể đi qua đồi núi trùng điệp này. Giống như nàng hiện tại là hình thái hồn phách, nữ nhân này làm như thế nào mà nhìn thấy nàng. Giống như ở trên người nữ nhân này vì cái gì không giống một người bình thường đi vào sơn động nhìn đến trong vũng máu có một cô nương ngã mà không bị hoảng sợ .

Lại giống như —— vì cái gì nàng trừ bỏ Cổ Thước cùng hơi thở của mình đều không có người được hương vị sinh linh khác .

Đương nhiên đây đều là chuyện sau này. Đôi khi Cổ Thước tỉnh lại, chất vấn Tiểu Cửu nàng mấy vấn đề này, bây giờ Tiểu Cửu cái gì cũng không biết. Rõ ràng sơ hở như vậy, nàng như thế nào cũng không nhìn thấy ?

Tiểu Cửu vào nguyên thần Cổ Thước hoàn toàn mông lung. Trước mắt là một cánh đồng hoang vu. Trời nắng chang chang, cát bay đá chạy. Một bức tường dựng đứng hoang vu, hiu quạnh.

Nàng đột nhiên cảm thấy lạnh. Không phải từ trên thân mình, mà là một loại lạnh lẽo đến từ trong lòng. Nàng đột nhiên rất muốn ôm Cổ Thước một cái. Không phải người ngày thường nhìn thấy cô nương quả phụ đi qua liền đào hoa. Không phải người khí tràng bùng nổ hai ba cái có thể đánh bại Mị Cơ.

Nàng muốn ôm một người đứng dưới ánh trăng đón gió, muốn ôm một người nâng chén độc chúc lại cười đến xinh đẹp. Ôm một người rõ ràng lo lắng lại còn tỏ thái độ ác liệt quả trách mình.

Tiểu Cửu đột nhiên đỏ hốc mắt.

“Cổ Thước.” Đây là lần đầu tiên nàng thẳng hô đại danh sư phụ, mang theo một loại vui vẻ, cũng mang theo một loại kiên định kỳ diệu .

“Cổ Thước. Cổ Thước! Cổ Thước! Người ở nơi nào!” Nàng đầu tiên là thì thào tự nói, rồi sau đó lại đối với cánh đồng hoang vu la to.

Gió thổi qua , một loại trang trọng túc mục âm thanh xuyên qua tầng mây truyền đến. Tựa hồ là một tay phạm khúc, lại như là khổ hạnh tăng lữ niệm kinh. Tiểu Cửu lấy tay che mắt, ở cách đó không xa có một tòa cồn cát, phía trên có một cái thân ảnh yếu ớt.

Người nọ bộ dáng tăng lữ, khoanh chân ngồi, hai tay tạo thành chữ thập. Hắn hai mắt nhắm nghiền, mang theo một loại cảm giác uy nghiêm không hiểu. Tựa hồ nghe thấy Tiểu Cửu la lên, chậm rãi mở mắt, nhưng lại chảy xuống hai hàng nước mắt.

“Thế gian khó khăn, chớ có hỏi, chớ có hỏi.”

Tiểu Cửu nghe không hiểu hắn thì thầm cái gì, tại đây hoang tàn vắng vẻ nơi, cũng không hiểu lời khổ hạnh tăng kia nói cái gì, liền biến mất không thấy tăm hơi. Tiểu Cửu không khỏi khản trương, đang muốn tìm hắn, lại nhìn bầu trời, biển mây biến hoá kỳ lạ, trên mặt đất cát vàng chạy chồm. Lại phải cắn nuốt thiên hạ. Nàng sợ tới mức ôm lấy đầu lui thành một đoàn, chỉ nghe bên tai tiếng gió liệ liệ, lúc sau mới yên tĩnh. Sau đó, nàng nhưng lại nghe được tiếng nói.

Có người đến lay bà vai Tiểu Cửu.

“Người là ai?”

Tiểu Cửu mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là một đôi giày thêu hoa tường vi hồng nhạt. Hướng lên trên lại là một tầng váy phấn hồng .

“Này, hỏi người đấy, người là ai, cư nhiên dám xông vào phủ đệ của Thập thất công chúa chúng ta!”

“Cùng Lạc, đang nói chuyện với ai đấy? Trong phòng nước trà đã lạnh, công chúa và thượng thần chơi cờ sao có thể bị làm phiền? Gọi người đốt lò sưởi sao lại lâu như vậy!”

Người tên là Cùng Lạc túm cánh tay Tiểu Cửu vội vàng biện giải nói: “Thúy Ngọc, ta cũng không nhân hạ, là ta đi tới liền nhìn thấy trong bụi hoa có người, quyết không biết đang làm cái gì. Người xem, nàng giấu đầu lòi đuôi, không biết là người nhà ai bướng bỉnh cư nhiên dám đến nháo trong phủ công chúa nha. .”

Thúy Ngọc nghe vậy cũng tò mò, theo tính cách của thập thất công chúa, hồ ly lớn nhỏ ở Thanh Khâu này nếu không được gọi cũng không dám tới, nàng cùng Cùng Lạc theo công chúa đã nhiều năm, biết tính cách của nàng, lại không nghe nói có gọi ai đến. Như thế, thân phận người này phải cân nhắc .

Nàng đi đến. Nắm lấy cái đuôi Tiểu Cửu trầm ngâm nói: “Người xem này, hình như là con cái Cầu Tiên sơn. ”

Cùng Lạc cũng vuốt cằm gật gật đầu ngồi xổm xuống.

Tiểu Cửu khó chịu .

Các người sao có thể cầm cái đuôi của ta nghiên cứu! Các người cư nhiên dám cầm cái đuôi của ta !

Nàng hướng hai cái tiểu cô nương này lộ ra vẻ mặt chán ghét, lại uy hiếp tính kéo xiêm áo các nàng, không ngờ hai cô nương kia lại che miệng ha ha cười rộ lên.

“Ai da, người mới đến bộ dáng thật nóng nảy nha. Cùng Lạc, người đem nàng tới viện. Chờ ta bẩm công chúa mới quyết định.”

Tiểu Cửu nghe thấy liền nóng nảy. Nàng như thế nào có thể giam cầm, nàng còn muốn đi tìm sư phụ nha.

“Không được giam ta.”

Cùng Lạc nghiêng đầu: “Thúy Ngọc , người xem tiểu hồ ly này có điều muốn nói nha. Tiểu bướng bỉnh, người muốn nói gì?”

“Ta nói không được giam ta! Ta muốn đi tìm sự phụ ta!”

“Hình như không nói được.”

Tiểu Cửu sững sốt. Há mồm nhưng không có thanh âm. Nàng muốn nói ra miệng nhưng bất quá là trong đầu suy nghĩ qua một lần mà thôi. Trong hoa viên bướm bay nhẹ nhàng, hoa thơm tỏa hương, nhưng không có nửa điểm thanh âm của người .

Nàng ngưng mi, tay sờ sờ yết hầu mình , há mồm dùng sức, phát ra một tiếng”A”. Tiểu Cửu đột nhiên sợ hãi. Nàng co rúm lùi lại phía sau, nước mắt lại rơi xuống.

“Ai nha, người đừng khóc nha.”

“Cùng Lục.” Đầu sân kia, một thanh âm ôn nhu miễn cưỡng truyền đến. Cùng Lục vội vàng đáp lại.

“Người làm cái gì, sao lại đi lâu vậy?”

Cùng Lục vội vàng chạy tới: “Công chúa, trong phủ chúng ta có một con tiểu hồ ly không biết từ nơi nào chạy tới, nhìn tuổi tác không lớn, nhưng đã có hình người, thể nhưng, nàng không nói được.”

Dung Vi lông mi cau lại: “Đi vào trong thôn trấn hỏi xem hài tử nhà ai đi lạc, trong phòng ta có một lọ đan dược, người lấy cho nàng ăn, nếu là bị bệnh hơn phân nửa có thể tốt lên. Còn lại người tự ý quyết định.”

Cùng Lục trộm le lưỡi. Công chúa không thích người lạ, đã kêu nàng xem xét, hơn phân nửa ý tứ chính muốn nàng đem người sớm mang ra khỏi phủ. Nàng đáp ứng chuẩn bị cùng Thuý Ngọc đem tiểu hồ ly dẫn đi, lại nghe thấy Thuý Ngọc từ tổng viện phát ra tiếng oán trách. Cùng Lục một vừa đi vừa hỏi: “Thuý Ngọc, người làm sao vậy?”

Thuý ngọc thở phì phì quay lại, chỉ vào dấu răng trên mu bàn tay nói: “Tiểu hồ ly này tính tình thật dữ, ta định đem nàng tới hậu viện, nhưng nàng lại lập tức cắn mu bàn tay một cái.”

Dung Vi hạ quân cờ xuống, liếc mắt nhìn cái dấu răng phiếm hồng kia . Không khỏi cười lạnh: “Hồ ly này thật to gan. Hai người các người cũng thật giỏi, đến một đứa trẻ cũng không giữ được.”

Thuý Ngọc nói: “Công chúa không biết, tiểu hồ ly kia tính tình thật sự là hung dữ.”

Nam nhân ngồi đối diện Dung Vi nghe vậy cũng cảm thấy hứng thú, bỏ quân cờ trong tay ra ha ha cười nói: “Tính tình hung dữ? Ta lại muốn xem xem đã tiểu từ kia có bộ dáng thế nào.”

Lời bừa nói xong, không chờ Dung Vi, liền đứng dậy đi.

Tiểu Cửu cực kỳ sợ hãi. Nàng ôm họng tránh ở dưới giàn hoa, tóc hỗn độn, xiêm y mới vừa rồi lẫn lộn trên đường đã rách nát. Nàng không biết kế tiếp còn phải đối mặt với cái gì, nàng chỉ hy vọng nàng có thể sớm tìm được sự phụ, nếu là sự phụ nàng an toàn ở đó, nàng sẽ đi.

Tiểu Cửu đang nghĩ, đột nhiên nghe thấy có tiếng bước chân tới gần. Nàng bày ra một biểu tình dọa người sẵn sàng đón địch, chỉ chờ có người đưa tay vào bắt nàng sẽ không lưu tình chút nào cần tiếp. Một đôi giày nam thêu hình giao long xuất hiện ở trong tầm mắt Tiểu Cửu. Tiếp theo, nàng thấy người nọ túm vạt áo chậm rãi ngồi xuống. Tiểu Cửu lộ ra một tia sợ hãi, ánh mắt đều đã đỏ.

Sau đó ở thời điểm nàng thấy khuôn mặt người kia, tất cả phòng bị trong lúc đó toàn bộ đều dỡ xuống. Nàng tránh ở dưới giàn hoa, roi lệ đầy mặt. Mà người nam nhân ngồi xổm trước mặt nàng tựa như cũng bị sét đánh sững sờ tại chỗ.

Ngay lúc này, Cổ Thước hần nhìn thấy một hồ ly ngọc, nước mắt giàn giụa, dùng khẩu hình gọi hần.

Nàng gọi hần: sự phụ.

Nàng giống như trong mộng gọi hần là sự phụ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Hôn Sự

Trong mộng không biết mình là khách, cho nên vui mừng. . .

Tiểu Cửu khóc lóc mệt mỏi liền ngủ thiếp đi, lúc tỉnh giấc trời đã tối. Nàng mở mắt ra liền cảm thấy có điểm choáng váng.

Dưới thân là đệm tơ lụa mềm mại, đỉnh đầu là một dải lụa mỏng, ngay cả trong gối đầu hình như cũng bỏ thêm vào hương liệu đặc biệt nào đó, tản ra một loại hương vị thơm ngát thấm vào ruột gan. Ánh nến bập bùng, ngẫu nhiên tạo ra một đóa hoa, chiếu sáng một bóng hình.

Tiểu Cửu ở trong chốn thoải mái lẩn lộn, đột nhiên nhận ra gì đó, nàng nhớ lại lúc nàng tỉnh lại tại đây, đây không phải là ở Cầu Tiên sơn, cũng không phải ở Cổ Nghiên, lại càng không phải là khách điểm nơi mà nàng theo Cổ Thước du ngoạn Bắc Nam ở lại.

Nàng ở trong mơ, nàng ở trong giấc mơ của Cổ Thước.

Nàng nhớ rõ thời điểm nàng khóc lóc thảm thiết, sư phụ ngồi xổm xuống cạnh giàn hoa, dưới ánh mặt trời, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía nàng. Sư phụ ơi, đây là nơi nào?

Tiểu Cửu lén lút nhấc chân lên, vừa định đi giày chợt nghe bên ngoài truyền đến một trận cãi nhau. Hoặc là nói, kia vốn đã không coi là một trận cãi nhau, bởi vì chỉ có nam nhân đang không ngừng giải thích, nữ nhân chính là lãnh đạm im lặng, hoàn toàn không chịu tin tưởng.

“Dung Vi, nàng rốt cuộc muốn ta giải thích như thế nào nàng mới bằng lòng tin tưởng! Ta nói nàng là Tiểu Cửu ở Gâu gia, chính là đồ đệ ta nhắc tới với nàng.”

“Cổ Thước, chàng cho ta là kẻ điên, là kẻ mù sao? Cầu gia vừa mới sinh Tiểu Bát, làm sao có Tiểu Cửu! Chàng nếu là động tâm với người khác có thể tìm lời giải thích khác, trăm ngàn sơ hở như thế, chàng nghĩ rằng ta có thể tin sao!”

“Nàng. thật sự là không thể nói lý với nàng. Ta có tâm tư khác bao giờ. Nàng mất tích năm trăm năm, nếu ta động tâm sẽ không đi tìm nàng. Bắc Hải Thái Cực, Xích Hóa Tinh Luyện, ta vì nàng không màng gian khổ đi tới. Chuyện tới hiện tại nàng lại vì người khác mà nói giọng này với ta!”

“Năm trăm năm, lại là năm trăm năm! Cổ Thước, giấc mộng Nam Kha kia làm gì tồn tại, chàng có biết hiện tại chàng đang ở đâu không?”

“Ta.”

Bên ngoài yên lặng một lát, nữ nhân đột nhiên mỉm cười nói: “Thôi, ta mệt mỏi rồi.”

Tiếng bước chân dần dần nhẹ, Tiểu Cửu biết nữ nhân kia đi rồi. Ánh trăng che phủ, lá cây rì rào, bóng dáng sư phụ chiếu vào trên cạnh cửa, ngưng đọng thành một khối. Trên mặt hần chắc hẳn sẽ ẩn chứa phần nộ. Lòng mi hần là nhú lại thành một đoàn. Cái miệng của hần chắc chắn sẽ hạ xuống rồi lại nhếch lên.

Ai biết được? Hần đứng ở ngoài cửa, không rời đi, nhưng cũng không tiến vào. Ai có thể thấy rõ ràng vẻ mặt của hần đây?

Tiểu Cửu cúi đầu suy nghĩ một lát lùi về trên giường đắp chăn. Nàng nháy mắt mấy cái, làm cho người ta có chút chột dạ.

“Vì người khác, vì người khác mà nói cái giọng này với ta. . . . Vì người khác. . . . Vì người khác. . . .”

Tiểu Cửu nhẹ nhàng lặp lại câu nói nàng nghe thấy kia, lòng đầy tịch liêu mất mát. Sư phụ ơi sư phụ, rời khỏi Cầu Tiên sơn, tìm không được Ngọc ca ca, Tiểu Cửu đem người trở thành tất cả, nhưng, nguyên lai người lại chỉ coi ta là người khác mà thôi. Là người khác. .

Chính là người khác.

Tiểu Cửu cô nương này thương tâm tới cũng nhanh, ừ rồi tới cũng mau, đầu óc nàng vốn đã chưa có mấy vốn liếng, gặp phải vấn đề lại càng cảm thấy một mối, suy nghĩ một chút liền ngủ, ngủ lại không ngờ lại mơ một giấc, đem chân gà trong tủ lâu hầm thật mạnh, ưu sầu vốn đã không lớn lắm lập tức liền tiêu tan.

Nhưng Tiểu Cửu cũng ngủ quá lâu, thật giống như năm đó ở núi Cổ Nghiên, Cổ Thước vào trong phòng đem nàng nhấc lên, cái cảnh trong mơ mờ ảo không rõ này, lại tái diễn lần nữa. Hần vẻ mặt ghét bỏ Tiểu Cửu, sắc mặt khó coi đến cực điểm. Tiểu Cửu có chút vui sướng khi người gặp họa, khoe miệng phốc cái bật cười ra tiếng.

Cổ Thước sắc mặt càng thêm u ám. Hần đem Tiểu Cửu để ở đầu giường, hùng hổ gầm nhẹ: “Người rốt cuộc là yêu vật gì vậy?”

Tiểu Cửu nhướng mắt. A, nàng quả thật là yêu. Lại nhanh nhẹn đáp lại hần: “Ồ Cầu Tiên sơn tới.”

Cổ Thước trên mặt ngưng một lát, tiếp theo hần giống như lại nghe thấy lời Dung Vi vừa trách cứ: “Cầu Tiên sơn mới vừa sinh Tiểu Bát, làm sao đã có Tiểu Cửu?”

Lời này thật ra không giả, Cổ Thước âm thầm tìm hiểu hồi lâu, cũng chứng thật chuyện này. Quả thật Tiểu Cửu ở Cầu gia chưa có, vậy tiểu hồ ly kia rốt cuộc là ai? Nàng sao có thể giống Tiểu Cửu trong giấc mơ của mình như vậy, tên giống nhau, ngay cả tướng ngữ cũng đều giống nhau.

“Người tốt nhất nên nói thật, người rốt cuộc là ai?”

Tiểu Cửu xụ mặt, miếu máo đáng thương nói: “Sư phụ, người không nhớ Tiểu Cửu sao?”

Cổ Thước trong mắt hiện lên một tia mê mang. Lầm bầm nói: “Ta sao có thể không biết người, nhưng vô luận ta đối với người có ấn tượng rất sâu sắc, là

do người ở trong giấc mộng của ta”

Những lời này Tiểu Cửu nghe hiểu được. Hai tai của nàng ục ục một cái dựng lên, vội vàng hét: “Ai nói Tiểu Cửu là một giấc mộng! Sư phụ người hiện tại mới là nằm mơ nha! Sư phụ, người nghe con giải thích.”

Câu nói tiếp theo của Tiểu Cửu, Cổ Thước tất cả đều không có nghe, hần vô thần tựa vào trên mép giường, không nhận được cảm thấy rối rắm.

Dung Vi nói, chỉ là giấc mộng Nam Kha mà thôi, mộng tỉnh liền quên đi. Hiện giờ trong mộng này người vẫn sống sờ sờ xuất hiện ở trước mặt, thậm chí còn làm Dung Vi ghen tuông một lần. Người trong mộng này cũng nói cho hần, hiện tại mới là đang nằm mơ. Mà trong miệng nàng, mộng này trực tiếp hướng tới Dung Vi, nói rằng đây là một thế giới khác.

Các nàng rốt cuộc là ai nói thực ?

Cổ Thước rất nhanh chuyển động tròn mắt, mắt phượng thỉnh thoảng ở trên người Tiểu Cửu xẹt qua. Ngay tại thời điểm hần hết đường xoay xở, đệ đệ Dung Vi – Dung Nhan giống như một trận gió xông vào. Hần tiến đến liền hô lớn: “Cổ Thước! Đã xảy ra chuyện!”

Dung Nhan nói một câu này như đã xảy ra chuyện, nhưng cũng có chỗ thiếu hụt, cực lực nghĩ muốn che giấu người lại, nhưng đột nhiên bị lột sạch ra, đem chỗ thiếu sót của mình phơi ra ngoài, làm cho máu chảy đầm đìa. Lại giống như mỗi một người đều là chân thật. Cổ Thước cơ hồ có thể biết được Dung Nhan tiếp theo muốn nói câu gì, bởi vì này một màn vốn là quen thuộc như vậy. Năm trăm năm trước chính là một câu này, hần cùng Dung Vi từ đó vĩnh viễn rời xa.

Tiểu Cửu tò mò nháy mắt mấy cái.”Chuyện gì vậy.”

“Đừng hỏi!” “. Chuyện ?”

Cổ Thước cảm thấy được mình giống như lọt vào một hồ nước lạnh như băng, cùng tuyệt vọng ngập đầu đến.

Có phải hay không chỉ cần không hỏi, Dung Nhan sẽ không nói, Dung Nhan không nói sự tình sẽ theo một hướng mới này, hướng mới này có phải hay không sẽ không dẫn tới một kết cục giống như năm trăm năm trước vậy. Cổ Thước nghĩ như thế, cho nên hần không hy vọng có người đem chuyện của Dung Vi nói ra. Nhưng hần vẫn chậm một bước, tiểu hồ ly kia về mặt tò mò rốt cục là hỏi ra miệng. Hần trừng nàng, mang theo thống hận thật sâu, tuy rằng hần biết, hết thảy chuyện này cùng nàng không có chút liên hệ. Nhưng hần cần hận một người, hần cần căm ghét một thứ gì đó, để hần có dũng khí sống tiếp.

Hần là thượng thân trong tứ hải bát hoang, người khác hãm mộ hần có hơn mười vạn năm tu vi. Hần tiêu sái, hần tự do tự tại, hần nhìn qua không có nhược điểm, không có điểm nào không tốt. Nhưng có ai có thể biết được hần yếu ớt? Về ngoài cứng rắn kia, trong lòng có một cái chỗ hổng nho nhỏ, đứng ở trên cao, nhân gian không thể dễ dàng tha thứ chân tình, nhiều oán hận cùng tiếc nuối, làm cho tâm cứng rắn, cũng làm cho tâm yếu ớt.

Là Dung Vi thấu hiểu hần, là Dung Vi cho hần lý do để lòng hần mềm mại lại. Hần như thế nào có thể chịu được nỗi đau mất đi nàng? Như thế nào có thể chịu được lại một lần nữa mất đi nàng!

Cổ Thước phát vật áo, giống một đạo tia chớp nhảy lên ra khỏi gian phòng, Dung Nhan chưa kịp mở miệng đem ngọn nguồn nói cho hần nghe, đã không thấy bóng dáng của hần. Lời nói đến bên miệng cũng chưa có nói xong, cảm giác này thật sự là quá kém. Hần nuốt nước miếng, nghiêng đầu chuyển hướng về phía Tiểu Cửu.

“Cô nương, đã xảy ra chuyện, chuyện là như vậy. . . .”

Tiểu Cửu đứng ở phía sau Dung Nhan đang đáp mây bay đi. Nàng lướt qua bờ vai của hần chỉ có thể thấy phía trước là thân ảnh Cổ Thước, nhưng thân ảnh kia càng ngày càng nhỏ, trong lúc này bọn họ khoảng cách cũng càng ngày càng xa. Tiểu Cửu trong bụng thầm kêu không xong rồi, sự tình phát triển thật sự là không ổn, với cá tính sư phụ chỉ sợ chuyện hủy thiên diệt địa cũng không phải không có khả năng. Nàng xoa cằm nghĩ không ra, đang yên đang lành, Đế Quân sao lại đem sư mẫu sao lại hứa gả cho sư huynh Việt Tảo của sư phụ? Nàng càng nghĩ không hiểu, sư mẫu như thế nào lại đồng ý?

Cổ Thước lên thiên đình cũng không đi vào biệt viện Dung Vi ở, mà đi thẳng tới tẩm cung của Thiên Đế. Dung Nhan lo lắng cho tỷ tỷ của mình, lôi kéo Tiểu Cửu đi tới phòng Dung Vi.

Tựa hồ Thiên đế đã hạ mệnh lệnh gì đó, thủ vệ không cho Dung Nhan đi vào, Dung Việt không thể, đành phải kéo qua Tiểu Cửu nói: “Đây là tỷ nữ tỷ tỷ nhà ta, quen hầu hạ bên nàng, xuất giá cũng muốn mang theo, ta không đi vào được, nhưng nàng vẫn có thể đi vào chứ?”

Thị vệ liếc mắt nhìn nhau một cái, thị vệ trưởng vẫn không lui bước. Dung Nhan tính tình nóng nảy định đi lên, chỉ hận không thể cùng với người ta nói lý một phen. Đúng lúc này, cửa phòng trong viện lại kết một tiếng chậm rãi mở ra.

Dung Vi vẫn một thân quần áo màu đỏ, nhan sắc diễm lệ. Nàng đứng ở dưới tàng cây xanh ngọc, liếc một cái liền khuyh thành, nhìn lại liền khuyh quốc.

Nàng hướng tới thị vệ khoát tay, cười yếu ớt nói: “Đem người vào đi.”

Tiểu Cửu thu gót áo đi vào trong viện, quay đầu lại thấy Dung Nhan ở bên ngoài, cửa sắp đóng lại, qua kẽ hở đại môn hần liếc mắt nhìn nàng một cái, ngụ ý hy vọng nàng khuyên tỷ tỷ hần một câu. Nhưng Tiểu Cửu hiểu được ý tứ của hần là một chuyện, nàng có làm hay được hay không lại là một chuyện khác. Nàng đứng ở trước mặt sư mẫu tự nhiên cảm thấy hồ thẹn, chỉ hận không tìm được một lỗ nẻ nào để chui vào.

Thế giới này như thế nào lại có nữ nhân xinh đẹp như vậy. Chắc cũng đã có bao nhiêu người mê đắm nàng tới thất điên bát đảo, nàng gặp sư mẫu thì mới biết chân chính cái đẹp khuynh quốc khuynh thành là như thế nào.

Trong biệt viện hoa rơi chông chênh. Trong viện có một cái bàn thạch ngọc màu trắng, mặt trên đặt một khay trà gỗ đàn, lót vải tím, một bộ ấm trà bằng vàng. Nhìn cách bài trí kia thật giống như là nàng đang đợi bạn xa cách lâu ngày không gặp.

Dung Vi nhìn ra Tiểu Cửu đang lo lắng, cười khoát tay, nàng ngồi xuống rót một chén trà nhỏ, thấy Tiểu Cửu vẫn còn ngây ngốc đứng, liền hướng nàng ngoắc.

“Đến bên này ngồi.” Đợi Tiểu Cửu ngồi xuống, nàng lại nhẹ giọng hỏi: “Người gọi là Tiểu Cửu?”

Tiểu Cửu ngây ngốc tiếp nhận nước trà, lắc đầu nói: “Ta gọi là Cầu Nhĩ, bởi vì ở nhà đứng hàng thứ chín cho nên tất cả mọi người kêu ta là Tiểu Cửu.”

Dung Vi trên mặt hiện lên một tia hoang mang: “Cầu Nhĩ, người quả nhiên là đến từ Cầu gia Cầu Tiên sơn?”

“Đúng rồi.”

“Điều này sao có thể, nhà bọn họ Tiểu Bát mới sinh ra không bao lâu, người lại nói người ở nơi đó đến?”

Tiểu Cửu cũng không biết nên cùng sư mẫu giải thích như thế nào, nếu trực tiếp nói cho nàng: ‘Sư mẫu, đừng nghĩ, người chính là giả, người chính là một cảnh trong mơ của sư phụ, sư mẫu còn không một tấc đem nàng chụp đến trên tường. Tiểu Cửu đảo mắt, áp dụng một cái giải pháp an toàn.

Nàng một tiếng thờ dài: “Ài, việc này nói đến ra rất dài. Đúng rồi, sư mẫu, người. A, là như vậy, Cổ Thước thượng thân là sư phụ của con, cho nên, người chính là sư mẫu của con. Sư mẫu, người. Bọn họ nói người phải gả cho người khác.”

Dung Vi mặt mũi chợt nhợt nhạt, nâng chén trà nhấp một ngụm, sau đó sáng lạn cười: “Đúng, phải gả cho Việt Tảo, hần là sư huynh đồng môn của Cổ Thước, hần cũng là đứa con cả của Thiên đế, tương lai hần sẽ là Đế Quân.”

Tiểu Cửu nhú mày, đặt chén trà xuống, nhìn không được trách cứ nói: “Người, người như thế nào có thể như vậy, chẳng lẽ chính là bởi vì hần tương lai có thể trở thành Đế Quân người liền gả cho hần, sư phụ không thể làm Đế Quân người sẽ rồi bỏ hần sao? Người có biết hay không sư phụ vì tìm người mà hao phí rất nhiều công sức, người như thế nào có thể. Người như thế nào có thể.”

Dung Vi thấy nàng vất hết óc vẫn như cũ không biết nên dùng từ nào để mắng nàng, nghiêng đầu ngốc nghếch như vậy, khờ dại nhưng lại có nét đáng yêu. Nàng thử thăm dò giúp nàng tiếp lời: “Vong ân phụ nghĩa?”

“Đúng, chính là câu này.? Sư mẫu.”

Tiểu Cửu chà xát tay, hắng giọng nói: “Sư mẫu đột nhiên quyết định gả cho Việt Tảo, có phải hay không bởi vì. Có phải hay không bởi vì Tiểu Cửu. Kỳ thật, Tiểu Cửu cùng sư phụ không có gì, con.”

Dung Vi đưa tay vuốt đầu nàng, cười ý vị thâm trường: “Tiểu ngu ngốc, ta như thế nào có thể không tin hần. Nhưng, rất nhiều chuyện không thể nói rõ được.”

Tiểu Cửu nghe không hiểu nàng ý tứ của nàng, muốn hỏi lại, Dung Vi lại phát ồ tay áo một cái trở lại trong phòng.

Cứ như vậy, Tiểu Cửu cùng Dung Vi ở trong biệt viện mười ngày, bên ngoài đã xảy ra cái gì nàng cũng không biết, trong mười ngày này, nàng cùng Dung Vi sớm chiều bên nhau, đối với sư phụ mẫu nàng từng tò mò, giờ lại càng thêm yêu thích.

Tiểu Cửu rất thích sư mẫu. Nàng thậm chí còn ở trên người của nàng ngủ thấy được hương vị mẫu thân.

Một ngày nọ, trong biệt viện đột nhiên tiến vào thật nhiều cung nga, Tiểu Cửu không rõ, Dung Vi cũng không cho nàng hỏi nhiều. Mãi đến ngày thứ hai Tiểu Cửu tỉnh lại nàng mới phát hiện có điều không thích hợp.

Cung nga đều bỏ đi, ngay cả sư mẫu cũng không thấy đâu. Cả biệt viện giăng đèn kết hoa, lồng đèn đỏ treo đầy hành lang. Chữ ‘Hỷ’ dán khắp nơi, chiếm cứ cả không trung. Nàng ở nơi này kỳ thật cũng hy vọng có thể giúp đỡ sư phụ coi chừng sư mẫu, nhưng, nàng xem đi xem lại lại vẫn đem sư mẫu đánh mất.

Tiểu Cửu lao ra khỏi biệt viện lần theo mùi đi tìm người, mới vừa dịch một bước chợt nghe một thanh âm, làm cho đầu của nàng ùng một tiếng.

“Cổ Thước, không được, mau giết chết tâm ma của hần.”

Tiểu Cửu giật mình một cái.

[Tiểu kịch bản]

Tiểu Cửu: Sư phụ, người tìm được sư mẫu rồi, trách không được vui đến quên cả trời đất ! Hừ!

Dung Vi: Cỗ Thước, chàng thật là, nằm mơ mơ thấy mỹ nữ không nói, thế nhưng lại nằm mơ thấy cuộc sống trước đây. Chàng nói đi, bây giờ phải làm sao cho tốt, chàng tới chỗ phụ hoàng ta nói cái hôn sự kia không bằng liền bỏ đi.

Tiểu Cửu: Đứng đừng, sư phụ sư mẫu cùng một chỗ, sư phụ một lòng đều ở trên người sư mẫu. Hào người chia tay bên ngoài sẽ nói Tiểu Cửu là tiểu tam. Sư mẫu người không biết, người năm trăm năm không có ở đây, thế giới cũng thay đổi. Tiểu Cửu không thể để cho người ta nói mình là tiểu tam, không thể cho người ta ném trứng thối được.

Dung Vi: Trứng thối? Ai da, này cũng không tốt, Tiểu Cửu, sư mẫu nói cho con, trứng gà có thể chăm sóc dung nhan đó, ngày khác sư mẫu bảo sư phụ con cảnh cáo tứ hải bát hoang, ném trứng gà chứ đừng ném trứng thối.

Tiểu Cửu: Dưỡng nhan? Được. Sư mẫu, có cách nào làm ngực to.

Dung Vi: Ngực to? Tiểu Cửu, sư mẫu nhìn con hiện tại không cần ngực to thêm, ngực con mà to nữa thì làm sao mà con đứng dậy nổi.

Tiểu Cửu: (cười ha ha) Hắc hắc hắc, sư mẫu, người xem! (Từ trong vạt áo lấy ra hai cái chân gà). Tiểu Cửu hươ tay, ngực ta là do sư phụ lúc trước mua cho con hai cái chân gà, con để dành.

Dung Vi: A, có chân gà, còn phải hồi lộ, lấy lòng, rút cuộc là ta tuổi lớn hoa tàn ít bướm, nhan sắc tàn phai, cho nên sư phụ con không mua cho sư mẫu.

Cỗ Thước: (Toàn thân nổi da gà, Dung nhi, nàng nói chuyện phải có lương tâm chút chứ, trên cổ nàng còn mang theo Đại Minh Châu Đông Hải đó.)

Thập Nhất: Khụ khụ, thượng thân, một người tặng mình châu, một người tặng chân gà, cái này cũng bên nặng bên nhẹ rồi. <độc giả="" cùng="" chữ="" .="">

Cỗ Thước: (xấu hổ) Chỉ là vật ngoài thân, chỉ là vật ngoài thân, mọi người đừng suy nghĩ nhiều.

Tiểu Cửu:Ồi chào, sư mẫu nói đi thẩm mỹ chỗ nào là đẹp nhất?

Dung Vi: Ngay cả cái này mà con cũng không biết, con cho là biểu tỷ của con như thế nào lại trẻ trung như thế, sư mẫu nói với con, nàng sử dụng nhiều phương pháp hấp thu, làm cho da thịt đẹp đẽ, chứ không con nói, bằng tuổi ấy như thế nào da lại vô cùng mịn màng như thế. Con cho rằng nàng ta giống sư mẫu sao. . . ”

Cỗ Thước: (kinh ngạc) Hừ? Hai người bọn họ không phải hẳn là tranh giành tình nhân sao? Như thế nào lại có thể hòa thuận nói chuyện?

Thập Nhất: Cái này. Này. Này thực khó mà nói. (thượng thân, có thể lúc người và ta thời điểm trần truồng trò chuyện về. . .)

Dung Vi: (ngáp) Ai. . . , mệt mỏi mệt mỏi, ta từ trong ký ức tới đây cũng không dễ dàng, phải về ngủ rồi, đứng rồi, Tiểu Cửu, khi con đi mua truyện BL mới nhớ mua cho sư mẫu thêm một bộ, bộ lần trước còn chưa có hoàn nữa đó, chắc chắn, cái đáng người kia, chắc chắn. . .

Thập Nhất: Ha! Sư mẫu ngài tắm rửa ngủ đi, nói thêm gì nữa liền độc hại thiếu niên nhi đồng . Mau, Cửu Cửu, mau cười với gia gia một cái nào, ta cũng đi ngủ đây.

Cỗ Thước: Ủa? Ta không phải nam chính sao? Các người không nói rõ liền đi hết cả rồi?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chờ Đợi

Nam châu duệ địa, hồng sa mờ ảo. Một đường rượu hương tó khắp, Hồng Liên nở rộ, cung nga xếp hàng ở trên đường đá hai bên thân cây phù điêu, trên khuỷu tay tinh xảo ngắt lấy đóa hoa nở rộ. Mỗi một phiến đều mang theo mùi hương khí ngào ngạt, sương sớm chưa tán đi, vẫn còn mềm mại như trước.

Đình kiệu mạ vàng, được nâng đi tới cửa Đông, ở trong ánh sáng mặt trời tản ra một loại sáng rọi làm cho người ta không thể nhìn thẳng. Nàng kiệu đi trên mặt đất, tiên quan nhân trần đầy vẻ vui mừng, nhưng cũng có một loại trang nghiêm không thể xem nhẹ. Theo cửa Đông đến đại điện hành lễ, không nhiều không ít, một trăm hai mươi bước. Một trăm hai mươi này từng bước bước đều là nóng rát, sắc bén như đao tiêm. Bọn họ rõ ràng biết, ở đầu vai bọn họ khiêng chính là thái tử phi, tương lai sau này chính là nương nương của bọn họ.

Ngồi trong kiệu, vẻ mặt Dung Vi lại rất thần nhiên. Y phục đồ thẩm như hoa, màu hồng trên hai má phát ra càng làm cho người ta kinh diễm. Nàng không chút để ý ngẩng đầu, xuyên qua rèm lụa mỏng bên cạnh người, nhìn ra phía ngoài, lại ở trong nháy mắt thất thần.

Là chàng, Việt Tào cư nhiên vẫn là để cho chàng lưu tại Cửu Trọng Thiên.

Ở bên ngoài kiệu, chàng vẫn một thân quần áo trắng chói mắt như thế. Dung Vi cười khổ, Cổ Thước, hôm nay là đại hôn của ta mà chàng lại vẫn đang không chịu mặc cho ta xem một thân lễ phục điểm lệ sao? Dung Vi nghĩ như vậy, lại đột nhiên thấy thân kiệu chấn động. Nàng nắm hai bên sườn kiệu, không giận mà uy.

“Xảy ra chuyện gì?”

Không ai để ý tới.

Dung Vi phát giác ra điểm không thích hợp, rồi lại không hiểu sao cảm thấy vui mừng. Nàng vươn tay muốn xóc lên rèm che kiệu, ở thời điểm vải mảnh kia nàng chạm vào trong thấy mắt bị người bên ngoài ngăn lại. Cổ Thước kéo ra rèm che của kiệu, hai má còn mang theo sắc hồng. Hắn khẽ mở môi bạc, trong không khí liền tràn đầy mùi rượu đặc trưng của Thiên Nhật Túy

“Người đang làm cái gì?”

“Nàng, nàng thật độc ác, ngày trước còn cùng ta tình ý kéo dài, sao chỉ chớp mắt lại hứa cưới người khác. Nàng rất ác .” Cổ Thước tự xưng là thượng thần, từ trước đến nay khinh thường cùng người khác làm bạn, cho tới bây giờ đều không có ai tranh đoạt cái gì cùng hắn, hắn chưa bao giờ sợ mất đi, bởi vì những thứ hắn để ý đến cũng không nhiều lắm. Chính là nữ nhân này, nàng đem hắn để ở trong lòng, như thế nào có thể nhanh như vậy đổi lòng bỏ theo người khác.

“Dung Vi, chúng ta đi thôi. Tứ hải bát hoang luôn luôn có chỗ để dung thân.”

Dung Vi nâng mắt nhìn thoáng qua Việt Tào đứng cách đó ba mươi bước có hơn, sắc mặt không tốt, đột nhiên cười sáng lạn: “Thanh Khâu ta vốn là chủng tộc ngang hàng cùng với thiên giới, bất quá là những năm gần đây xuống dốc, nhưng rốt cuộc tối thiểu liêm sỉ vẫn còn biết. Cổ Thước, người chớ si tâm vọng tưởng. Ta cùng người bất quá là trên hoa dưới trăng, là một vở kịch, xướng xong liền kết thúc.”

Cổ Thước trong mắt đột nhiên nảy lên một tia mê man, tiến tới lại bốc lên một trận hận ý.

Thiên giới? Thanh khâu? Dung Vi nói như thế này đó là vì thuyết phục ta hay là vì thuyết phục chính nàng đây? Thật sự chính là một vở kịch sao? Nàng thật sự có thể như trong vở diễn này không ngại phân thân sao? Nàng có thể sao? Nàng có thể sao!

Dung Vi hơi nghiêng đầu, cười rung rung nhìn về phía Cổ Thước, đột nhiên thanh âm thật nhỏ, nhỏ đến cực điểm

“Từ xưa công cao chân chủ, thô khôn từ, chó săn phanh. Yêu giới đột kích, không màng sống chết trần thủ ở thiên giới chính là người. Dẫn dắt ba trăm thiên binh ở Sa Thủy Hà Đông tại quý giới, giết ba mươi vạn quý quân, chiến đấu hăng hái đâm máu chính là người. Thiên kiếp đến, bị mười đạo thiên lôi chính là người. Giữ gìn tình nghĩa huynh đệ, từ bỏ vương vị đáng lý có được dễ như trở bàn tay cũng là người. Cổ Thước ơi Cổ Thước, thiên địa bất nhân, người tội gì vì nó lặp đi lặp lại nhiều lần. Dung Vi thật sự bé nhỏ không đáng kể, nhưng lại cố gắng vì người giành một tia hy vọng cuối cùng. Ta chưa từng cô phụ người, còn người tương lai cũng không có phụ ta.”

Nàng ngẩng đầu đối với Việt Tào một thân hồng bào đỏ thắm cười: “Ta nói rồi, người là trời sinh mệnh cách để quân , hôm nay ta liền đem mạng của ta phò thác ở trong tay người.”

Nàng hít một hơi, cất cao giọng nói: “Khởi kiệu!”

Cổ Thước chưa bao giờ nghe Dung Vi nói nhiều như vậy, hơn nữa công hiệu của Thiên Nhật Túy làm hắn cảm thấy được có chút hỗn loạn không rõ. Thẳng đến khi quan nhân điều khiển kiệu lớn tiếng kêu lên hành lễ, một khắc kia hắn mới phục hồi tinh thần lại. Hắn ngẩng đầu hướng tới phía lửa đỏ hoa hải kia nhìn lại, trùng hợp trông thấy phật đà hoa phiêu tán. Đóa hoa lửa đỏ kia chiếu lên khắp mặt Dung Vi, rõ ràng đồng màu cùng y nhan đỏ thắm của nàng, lại làm cho người ta cảm thấy đóa hoa kia tựa hồ là một mối lửa, chỉ cần một lát sẽ đẩy lên ngực hỏa, đem nữ tử đẹp nhất tam giới kia thiêu đốt trở thành tro tàn.

Nàng cũng quay đầu, làm như lơ đãng, lại cố tình cùng hắn bốn mắt nhìn nhau. Cổ Thước tựa hồ cảm thấy trên mặt hắn chảy ra lệ quang. Một khắc kia giống như ngàn dặm tuyết bay, lại giống như vạn trượng lưu hà. Hắn hoảng hốt nhớ lại lần đầu gặp nhau vào buổi chạng vạng ấy. Khuynh thành tuyết bay, nàng một thân y phục váy dài hung tợn nhìn hắn, còn đối với thị nữ nói: “Chúng ta đi. “

Cổ Thước thật giống như hai tượng đồng ở trước cửa cung điện kia, chỉ ngây ngốc nhìn Dung Vi cùng Việt Tào cùng nhau hướng Thiên Đế bái xuống. Hắn ở trong tầng tầng lớp lớp váy nhu của Dung Vi thoáng nhìn một tia hàn quang, rốt cục hoàn hồn. Lần này trên người thể nhưng toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Hắn nhớ tới năm trăm năm trước. Cái thời điểm kia cùng hiện tại không có sai biệt. Thanh khâu hồ tộc tiếp nhận thánh chỉ của thiên giới , quyết định đem nữ nhi duy nhất Dung Vi gả cho con cả của Thiên Đế là Việt Tào làm vợ. Cổ Thước vốn tưởng rằng Dung Vi cùng mình là tình yêu cuồng nhiệt, quá quyết cự tuyệt, cũng không thể ngờ rằng nàng lại trầm ngâm đồng ý. Khi đó nàng lập gia đình. . . . cũng giống như hôm nay vậy, tơ hồng đầy trời, rắng màu pho địa. Nàng được Thiên Đế tặng khế văn thái tử phi, lại đột nhiên xuất ra Thanh Khâu ngọc chủ.

Sau đó thì sao?

Cổ Thước giật mình một cái , đột nhiên chạy tới hướng hai người kia mới đi qua. Phía trước hắn quá mức im lặng, lúc sau lại quá mức đột nhiên, quan nhân tiên nhận mệnh lệnh Việt Tào trông coi hắn không kịp hoàn hồn để mặc cho hắn xông vào cung điện đang hành lễ

Cùng hần cùng nhau xông vào còn có một người

Tiểu Cửu thờ hồn hèn một hơi dài, trong lòng âm thầm kêu may mắn, hoàn hảo kịp thời. Cổ Thước nhìn thấy Tiểu Cửu xuất hiện cũng không lấp bắp kinh hãi, mà là giật mình. Dung Vi, nàng rõ ràng làm phép Tiểu Cửu, nàng sao có thể tỉnh lại nhanh như vậy ?

Tử hải bát hoang, tiên nhân từ rất thích chuyện bát quái. Sớm nghe người ta nói Dung Vi từng cùng Cổ Thước yêu mến nhau, lúc này đây lại nhìn thấy Cổ Thước đại não hôn mê, tuy rằng sắc mặt có chút khàn trương, trong tâm ý đã có chút chờ mong. Hiện giờ nhìn đến không hiểu sao lại xông tới một cô nương, không khỏi cười thầm. Thiên gia, tin tức quả nhiên càng thêm hỗn loạn, càng thêm thú vị.

Dung Vi giật mình hoàn hồn lại, nàng kéo Tiểu Cửu qua nhẹ giọng nói: “Sao ngươi lại tới đây?”

Tiểu Cửu cắn môi quay đầu lại nhìn liếc Cổ Thước một cái, quay đầu lại không ngờ là hai mắt nhắm lẹ. Nàng nhìn Dung Vi một cái, nước mắt nói: “Sur mẫu, người đừng bỏ rơi Tiểu Cửu.”

Dung Vi ý vị thâm trường nhìn Cổ Thước, thờ dài nâng Tiểu Cửu dậy: “Như thế nào cùng. Ách.”

Nàng chỉ cảm thấy trên bụng đau đớn, cúi đầu nhìn thì có một chủy thủ vững vàng cắm ở mặt trên. Cuối chủy thủ, là bàn tay bé nhỏ của Tiểu Cửu. Tiểu Cửu ngửa đầu nhìn nàng, sớm đã khóc đến lệ hoa mang vũ. “Sur mẫu, con không muốn, sur phụ chết con xin lỗi.”

Cổ Thước nhìn thấy một màn trước mắt chỉ cảm thấy đầu óc đã đình chỉ chuyển động.

Không đúng, hết thảy cũng không giống nhau. Năm trăm năm trước không có tiểu hồ ly kêu Cầu Nhĩ này. Năm trăm năm trước Dung Vi một đao này là cắm vào Việt Tào. Năm trăm năm trước Dung Vi thành công ám sát Thiên Đế. Nhưng hôm nay tất cả đều thay đổi. Hần còn nghĩ đến thiên địa tốt thương chính mình, làm cho hần một lần nữa trở lại, để hần sửa lại sai lầm. Nhưng hần cũng không biết, đó là quá trình bất đồng, kết quả lại vẫn kinh người như cũ.

Hoặc là Dung Vi sinh, hoặc là Dung Vi tử, chuyện khác hết thảy cùng hần đâu có cái gì liên quan!

Tiểu Cửu chậm rãi buông tay ra, sợ hãi hướng bên người Cổ Thước cọ cọ, tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng nhét vào trong tay lớn của Cổ Thước, thanh âm phát run nói: “Sur phụ người đừng sợ, chúng ta trở về.”

Cổ Thước ngón tay hơi hơi giật, tiện đà hết sức cầm lấy bàn tay Tiểu Cửu. Hần cúi đầu nhìn về phía Tiểu Cửu thấp bé, nước mắt tràn đầy. Hần cắn răng, trong hốc mắt toàn màu đỏ.

“Vì cái gì. Vì cái gì?”

Tiểu Cửu bị hần hù đến co rúm lại một chút, oa một tiếng khóc lên: “Sur phụ người đừng làm con sợ!”

Cổ Thước nhíu mi, một tay kéo Tiểu Cửu, một tay sờ hướng Cửu Long thần roi bên hông. Cầm hận mắng một câu “Yêu vật” nhưng lại xoay tròn tiên cốt hung hăng hướng Tiểu Cửu vỗ xuống. Dung Nhan trà trộn ở trong đám người xem lễ, thấy Tiểu Cửu ở trên bụng tỷ tỷ hần đâm xuống một đao đã khiếp sợ vô cùng, giờ phút này nhìn thấy Cổ Thước lấy ra thần roi lại phi thường kinh ngạc.

Cửu Long thần roi của Cổ Thước là thần vật, ở thiên giới phần đông bảo vật cũng không thể sánh bằng, tinh nguyên chúc long vạn năm bám vào, cho dù tu vi lão đạo thần tiên lãnh một roi đều tránh khỏi kết cục hôi phi yện diệt, huống chi là một con hồ ly tu vi còn thấp ?

Hần mũi chân điểm nhẹ, từ trên đỉnh đầu đám người lướt qua, đầu tiên là ở trên xương cổ tay của Cổ Thước điểm nhẹ một cái khiến hần buông Tiểu Cửu ra, ngay sau đó lại ôm chặt Tiểu Cửu khó khăn lắm hướng một bên trốn đi. Một loạt động tác này giống như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, tốc độ phi thường. Nhưng hai má xinh đẹp của Tiểu Cửu vẫn bị roi quất đến, phá đi xuống một khối da thật lớn.

“Cổ Thước huynh diên rồi, huynh lại dám động roi đánh đồ đệ của mình!” Dung Nhan la hét, rút cục đổi lại một tia lý trí của Cổ Thước.

“Nàng. Đáng chết.”

“Chết tiệt, là huynh mới đúng! Thanh Khâu bộ tộc ta không phải là phạm nhân, đừng nói là một đao sẽ chết, cho dù trăm đao đâm vào chỉ là một vết thương nhỏ. Tỷ tỷ không sao, nhưng huynh lại muốn giết người. Huynh cũng biết Tiểu Cửu hiện tại chỉ là một cái nguyên thần, nàng đã vì huynh phiêu lưu thật lớn, huynh nếu thật sự là một roi giết chết nàng, sau năm trăm năm người huynh tìm không phải là tỷ tỷ, mà là đồ đệ ngu ngốc này của huynh !”

Hần cúi đầu nhìn thoáng qua vẻ mặt của Tiểu Cửu, cấp bách nói: “Cửu Long thần roi sát khí quá nặng, muội hiện tại phải trở về nguyên hình, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn đó. Chúng ta đi!”

Cổ Thước không để ý tới bọn họ, hần hoàn hồn lại vội vàng hướng Dung Vi chạy tới, lại thấy Việt Tào đã đem nàng ôm vào nội thất. Hôn lễ này hoàn toàn trở thành trò khôi hài, chúng tiên gia xem xong liền chậm rãi đi về. Chỉ có Cổ Thước ngây ngốc đứng ở tại chỗ nhìn vết máu trên ngọc thạch kia đến xuất thần.

Thật lâu sau, sau lưng đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân, tiếp theo có người gào to: “Ai da, như thế nào đã tan, ta nhanh chóng đuổi theo thế mà vẫn muộn một bước! Hắc? Cổ Thước, huynh ở đây sao, lúc trước huynh cùng tỷ tỷ trên hoa dưới nguyệt, cùng nhau thưởng rượu, tình như keo sơn, làm sao mà đệ vừa mới ở Nam Sơn tỉnh rượu, tỷ tỷ liền gả cho người khác rồi?”

Cổ Thước chấn động, quay đầu lại nhìn thấy thiếu niên lỗ mãng kia, lòng sợ hãi.

Dung Nhan! Đó là Dung Nhan!

“Người nói cái gì?”

“Nói cái gì? Đệ nói huynh cũng quá uất ức, tỷ tỷ rõ ràng chính là người trong lòng của huynh, như thế nào lại để tiểu tử Việt Tảo kia đào góc tường . . .
. . . Ôi chao, huynh làm cái gì đó?”

Cổ Thước đột nhiên đứng dậy túm áo Dung Nhan : “Người nói người đi Nam Sơn ? Người đi bao lâu?”

Dung nhan thấy Cổ Thước hỏi, nhưng nhìn thần sắc lại không giống như là vui đùa, đành phải thành thật trả lời: “Còn không phải chính là lúc huynh tới Thanh Khâu, hai ta cùng nhau uống rượu. . .”. Dung Nhan mặt đỏ lên: “Kỳ thật, tuy rằng đệ lớn lên trong hầm rượu, nhưng cũng không chịu nổi uy lực của Thiên Nhật Túy. Một vò rượu lâu năm suýt nữa lấy đi cái mạng nhỏ của đệ. May mắn đại ca đệ phát hiện sớm đem đệ tới Nam Sơn ở Thanh Trì. Sau khi tỉnh rượu, nghe lão đạo của Nam Sơn giảng đạo, ở đó thêm hai ngày. Mãi cho đến khi đệ biết tỷ tỷ sắp lập gia đình mới gấp rút trở về. Làm sao thế?” Hắn nhìn Cổ Thước sắc mặt đại biến, không khỏi thân thiết hỏi.

Cổ Thước giờ phút này tâm đã loạn như ma.

Dung nhan đi Nam Sơn, vậy một tháng qua Dung Nhan mà mình nhìn thấy là ai? Ai mang Tiểu Cửu đi .

Tiểu Cửu!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Yêu, Trốn Chỗ Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.